

bebe aries

0198

A Pálya

1. kötet

bebe aries

0198

Budapest/Dublin
2006-2007/2009

0198

HÁTORSZÁG

Úgy értem, olyan, mintha kívülről szemlélné az egészet, érti, doki? Hallom, ahogy azt kiáltom: *fasszopók!*, aztán terítem be őket a fézertűzzel. Fogalmam sincs, hova lövök, mert nem látok, a villanások, a sugárnyalábok, a lézer, a lángok, a füst elvakítanak, meg a fél szememet is kilőtték a csövesek, de hogy őszinte legyenek nem is érdekel, hova lövök, mert kívülről látom magamat, egy külső szemmel, és akit kívülről látok, az nem a barikádon áll, hunyorogva, véresen, bűdösen, hanem a zöldellő fűben fekszik, féloldalt, és a hófehér öltönyében labdát tologat. Hát egy ilyen alakot látok én azzal a külső szememmel, és mindig az jut eszembe, hogy az ott talán a mennyek országa, aztán, ha ennek a bűdös, véres hülyeségnek vége, akkor majd odakerülök, és akkor minden valóban olyan lesz, mint amit a külső szememmel látok.

Érti doki?

Jó magának.

Én rohadtul nem értem, miért harcolok tovább, hogy a retekben maradhassak, ha a mennyországba kerülhetnék, labdát lökdösni a harmatban.

A koszos csempével kirakott hely kongott az ürességtől. Dr. Tomasson megmosakodott, majd a vizesblokk egyetlen még nem törött tükrébe nézett. Gondterhelten vizsgálgatta a saját arcát, majd egy

hirtelen mozdulattal a tükörrre nyomta a méretes orra hegyén éktelenkedő pattanást.

Celia Pian, fején egy kecses koronával az egyik holoszobában múlatta az időt. Egy égszínkék vízű medence partján éppen Marco, a kidolgozott felsőtest masszírozta. Marconak nem volt feje. Macsós vonásait csak a testén lehetett megfigyelni, mellkasa szőrös volt, mint egy majomé, lábai szőrösek voltak, mint egy majomé, és a karjai, nos, a karjai is szőrösek voltak, mint egy majom mellső lábai. Celia nem tervezett neki fejet, amikor megírta a masszírozó programot, mert hányingere támadt, akárhányszor ránézett egy földi hím arcára. Jobb volt így. Marco erős és szőrös karjai édes félálomba ringatták, a két holografikus nap finoman égette a bőrét. Mintha szülőbolygóján lett volna. Sokszor próbálta elképzelni a tökéletes pillanatot, és akkor, a napágyon volt hozzá a legközelebb.

Fogalma sem volt, hogy odakinn, a hideg csillagok között emberek és idegenek ezrei esnek el naponta, amíg ő itt heverészik a Beegho bolygó szimulált napjai alatt, és kormosra égeti magát. A Calliope űrállomás messze volt a frontvonalaktól. Celia-t olyan érzés simogatta, mint az embert, aki a kandalló mellett rumos teát kortyolgat, és kacag az odakinn tomboló hóviharon. Kényelmes melegség öntötte el, és lassan leragadtak a szemei.

Arra riadt, hogy Marco nem gyúrja, és hogy összenyálazta a felfújható párnát, amin az arcát nyugtatta. A holopárna nagyot placcsant a medencében, Celia pedig Marco nevét üvöltötte. A harmadik hívásra megjelent a fejnélküli holopancser, és esetlenül a napágyhoz dőcögött, útközben felborított egy napolajakkal telipakolt

zsúrkocsit. *Már a holoszemélyzet is kummant*, futott át Celia agyán, figyelmen kívül hagyva, hogy Marco a férfiasságát markolássza, ezzel kívánva jelezni, hogy ki kellett szaladnia a vécére.

De most komolyan! Miért csináljuk ezt? Érti, ezt az egészszet. Persze, találkoztam olyannal, aki azt mondta, azért harcolunk, hogy a világrendünk fennmaradjon. Hogy megőrizzük a békét. A szabadságunkat. De ezek kis szarosok voltak, akiket két nappal azelőtt küldtek az árkokba, és két nappal később már nem voltak sehol. Eltűntek, mintha soha nem léteztek volna. Legfeljebb a nyelvük maradt meg, felfűzve valami tróger emberbél nyakláncára. Nem. Akik túléltek a harcokat, soha nem dumálnak békéről, meg szabadságról. Olyan, mintha csak tennék a dolgukat. Én is. Reggel felkelek, megvárom, amíg lelohad a farkam, próbálok szerezni valahonnan egy kávé, meg egy staubot, utána már csak arra várok, hogy a részleget kivezényeljék a Pályára. Pályának hívjuk. Tudja, az arcvonalat. Doki, én mondom magának, megörülnék, ha soha többet nem küldenének ki oda. Nem azért, mert ott olyan jó, hanem mert megszoktam. Mindig hatalmas buli. Nem akarok kimaradni belőle. Nincsenek nők, legfeljebb muffig felfegyverkezve, pia sincs, de mindig hatalmas buli.

Balzac rühellte a háborút. Kúriája mélyen a frontvonalak mögött épült fel, a hadnagy az ablakból a birtokait szemlélte. Nem nézett komornyikjára, úgy mondta:

- Beszari alak vagyok, Jarok.
- Ne beszéljen így magáról, hadnagy úr!

- De az vagyok. Talán ideje volna pelenkát cserélnem.

- Szólok Leeskaanak, ő majd segít.

- Valamikor hős voltam. Most meg ez.

- Nyugalom, hadnagy úr!

- Hogyan nyugodhatnék meg?

- Túlértékeli az állapotát, uram.

- Hogyhogy túlértékelem? Beszartam. Már megint. Tegnap nem szartam be? De, igen. Tegnap is beszartam. Azelőtt? Bizony. Akkor is.

- Kérem, uram.

- Amióta tart ez a rohadt háború, minden nap beszarok. Van, hogy kétszer.

- Az elég ritkán fordul elő, ha megengedi, uram.

- Nem az a lényeg, hogy milyen gyakran, hanem, hogy előfordul. Még negyven éves sem vagyok, Jarok. A Beegho blokádnál három érdeméremet és százhárom sebet szereztem. Nyüsiztettem akkor? Nem. Elveszítettem az összes, jól hallotta, az összes barátomat, a legtöbbjük mellőlem hullott el. Ejtettem könnyeket? Nem. Rohadtul egyedül maradtam a pokolban. Csak én. Meg ezernyi ördög beegho testben ismétlőfegyverekkel. Beszartam akkor? Nos?

- Nem hinném, uram.

- Nem bizony!

- Nem.

- Akkor ez most mi a franc, Jarok?

- Talán csak valami frontátvonulás, uram. Különösen lehültek az éjszakák mostanában.

- Tudja, régóta gondolkozom azon, hogy átkeresztelem Faroknak. Talán most jött el az ideje.

Leeskaa unottan húzta fel a bugyiját, rá sem nézett Zamra, aki a sliccével küszködött. Hogy fér bele ennyi szomorúság egy ilyen kis emberbe? És hogy fér el egy ekkora titok abban a kicsi szívben? Az asztalról lesöpört csészek és tányérok hangosan ropogtak Zam cipője alatt. Leeskaa megigazította a cselédruhát, amit a hadnagy egy letúnt évezredből replikált neki, unottan felnyalábolta a tiszta ágyneműt és a selyem alsónadrágot, egy utolsó pillantást vetett a cipzárját vörös fejjel rángató Zamra, és elindult tisztába rakni Balzacot.

Dr. Tomasson megkocogtatta a fecskendőt, ahogy azt régi filmekben látta, majd a katona vénájába szúrta a tűt. A nyugtató fokozatosan üvegesítette el a férfi tekintetét. Dr. Tomasson kitapintotta az ápolat pulzusát, az órájára nézett, majd leengedte a katona csuklóját, és távozott a szobából. A férffel folytatott beszélgetésről készült feljegyzéseket a kórterem kijáratánál álló szemetes fölé tartotta. A kuka csipogás és villódzás közepette nyitotta meg fotocellás tetejét, mint valami pitiző pincsi, miután pedig a dokumentumok halkán koppantak az alján, bezárta a száját. Nem volt mohó.

Marco esetlenül bicebócskódott hegynek fölfelé. Celiát a hátán cipelte. A Beesaphi vulkán kúpjának oldalán kutyagoltak. A beegho nő a lábát akarta látni. Talán meg is fürdik benne, mondta korábban Marconak, aki viszont nem szívesen mártózott volna meg a lábában, hiszen bundája már most is forrón gőzölgött. Szakadt róla a víz, de a hozzá simuló nő jéghideg teste kellemesen hűtötte, talán neki volt köszönhető, hogy még nem kapott lángra. Marco kedvelte Celiát. A nő a vékonyába vágott a

csillogó arany sarkantyújával. Marco gyorsított. A fájdalom majd szétvetette, de hiába próbált üvöltöni, nem sikerült neki. Felértek a kráter szélére. Egy szikra belekapott Marco dús mellkas szőrzetébe, úgyhogy a fejnélküli holopancser hátrahőkölt, és megint kiáltani akart, ami megint nem sikerült, de nem dobta le a hátáról Celiát. A nő finoman rátette a tenyerét a fejnélküli mellkasára, és az aprócska láng kialudt. Celia elmosolyodott, és a kidolgozott karok alá csúsztatta kezeit, így karolta át holoszerelmének sístergő mellkasát. Marco remegése abbamaradt, Celia lemászott a hátáról, világoskék fürdőköpenyét a fejetlen vállára lökte, és mintaszerű seggest ugrott a kürtőbe. Nagyot placcsant a lávában, elmerült, de gyorsan ismét a felszínre rúgta magát. A levegőbe fújt egy kevés forró masszát, mint a bálna a vizet, majd nagy levegőt vett, és ismét elmerült. Meg sem állt a magmakamráig.

Zam az exográfias keresővel, a szomszédos épületből, a falakon keresztül figyelte a tisztába tétel folyamatát, néha elmosolyodott, és popcornrt ropogtatott.

Utálta Balzacot, amiért az nem engedte, hogy beköltözzön Leeskaa mellé, a személyzeti körletbe. Így titokban kellett besurrannia egy éjjel, és azóta nem is hagyta el a helyet. Esetleg ugyanúgy éjszaka lopózhatott volna ki, de esze ágában sem volt. Kicsit unta már, hogy Folyóhant utcáin aludjon. Hét év csövezés kiveszi az ember zsírját. Meg volt győződve róla, hogy azok alatt az évek alatt fogyott el ennyire.

Megtapogatta az arcát.

Valamikor jó kiállítású fiatalember volt. Vagy nem? De, de, igen! Jóképű volt. Szálkás, de tele energiával,

tettvágygal, ambíciókkal. Diplomata akart lenni. A tanulmányai jól haladtak. Aztán az akadémiát lebombázták. Aztán a szülői házat is, benne a szülőkkel. Aztán a vidéki családi házat, amit örökölt, ahova menekülni akart. Aztán a hajléktalanszállót, ahol meghúzta magát. Aztán a konténert, amiben két téli éjszakát végigdidergett. Aztán keveredett a Calliopéra, aztán Folyóhantra, azután jött a Spirál.

Zam kiköpte a popcornot.

Leeskaa a szennyes alsónadrágot egy fekete zsákba dobta.

- Egy újabb elhullott harcos – jegyezte meg Balzac hadnagy, miközben elégedetten konstataálta, hogy már nem bűzlik.

- Segíthetek még valamiben, uram? – kérdezte Leeskaa.

- Igen. Valójában kérdezni akartam Öntől valamit, kisasszony.

- Parancsoljon.

- Ugye, hogy is mondjam csak, számíthatok a diszkréciójára ebben az ügyben?

- Úgy érti, tartom-e a számat?

- Ilyesmi, igen.

- Nem beszélek a záróizom problémájáról, uram, nyugodjon meg.

- Tudja, én valamikor hős voltam.

- Tudom, uram.

- Nem volna jó, ha az emberek beszélni kezdenének rólam a hátam mögött.

- Megértem, uram.

- Még negyven sem vagyok.

- Értem.
- Örülök.
- Segíthetek még valamiben, uram?
- Nem, köszönöm. Leléphet, kadét.

Azzal Leeskaa kivitte a háborús hős szennyes alsógatyáit.

Dr. Tomasson hiába túrta fel a táskáját, a laposüveget nem találta. Pedig szüksége lett volna egy italra, miután észrevette, hogy a 0198-as ápolit eltűnt.

Szentséges kókuszlikőr, doki! Mióta vedeli ezt a szart? Hát már ilyen rossz a helyzet? Ennyire nehéz idők járnak? Remélem, nem haragszik meg, de nem maradhatok tovább távol a Pályától.

VETERÁNOK

Taram kapitány különös érzéssel ébredt. Az ideg ott volt a gyomrában. Évek óta nem érzett ilyet. Felkelt a flottánál rendszeresített, kényelmetlen ágyról, az ajtóhoz tántorgott, és bandzsítva kilépett.

Egy zászlós jött vele szemben a folyosón.

- Minden rendben, kapitány?

- Persze, mi baj lenne?

Mielőtt a zászlós válaszolhatot volna, a fedélzeti komputer hangja szólalt meg:

- Őrség, a hidroponikára!

- Hova? – ráncolta a homlokát a kapitány.

- Kérek engedélyt távozni – vágta vigyázzba magát a zászlós.

- Hova kéne mennie az őrségnek?

- A hidroponikára. Ha megbocsájt, uram.

- Jól van, jól van, menjen csak.

A zászlós elviharzott, a kapitány pedig a nyelvét öltögetve elindult a folyosón. A hajó erősen rázkódott, ide-oda dobálta a férfit, csakúgy, mint a vele szemben közeledő kutyaszerű lényt.

- Kapitány, de jó, hogy megtaláltam – vakkantotta az.

- Mi folyik itt?

- Tértozolásokról pletykálnak, meg aviólákról.

- Micsodákról?

- Térörvényekről.

- Egy szót sem értek.

- Jól van, uram? Szükség van Önre a hídon.

- Persze, persze, megyek.

Celia hosszú szívószállal fekete, alkohol tartalmú italt kortyolgatott egy jókora koktélpohárból. Minden nagyobb korty után böffentett, és kényesen nyújtózott egyet a napágyon. Szemeit csukva tartotta, engedte, hogy a holonapok sugarai nyalogassák az arcát. Marco előtte térdelt, és a talpát masszírozta.

- Ez nagyon fincsi – mondta Celia.

Marco felkapta vállait, ilyenkor nagyon olyan volt, mintha a nőre akarna meredni, de mivel feje nem volt, kudarcba fulladt a vállalkozás. Celiát meghatotta a kidolgozott felsőtest odaadása. Megcsiklandozta a szegycsontját, már amennyire hozzáfért a nagy bundától. Marco fészkelődni kezdett, mintha elzsibbadt volna a lába, de valójában csak örült az érintésnek, mint egy hormonzavaros kutya.

- Egy kicsit a kisujj alatt, légy szíves! – nyögte kéjesen Celia.

Marco megdermedt. Celia kinyitotta a szemét. A test felhúzott vállakkal térdelt az intendánsnő lábai előtt, és meglehetősen tanácstalannak tűnt.

- A hatodik kisujj alatt – próbálkozott Celia újra.

Marco széttárta a karjait.

- Mit nem értesz ezen?

A felsőtest ismét nekiesett a lábfejnek, de Celia elrúgta a kezét.

- Mit nem értesz azon, hogy kisujj?

Marco tanácstalanul forgatta a törzsét.

- Hozzád beszélek, ne próbálj terelni!

A fejnélküli mindkét kezével kérdőleg magára mutatott.

- Igen, igen, te! Masszírozzál a hatodik kislábujj alatt! Most!

Marco tétován elkezdte nyomkodni az intendánsnő sarkát.

- Mit csinálsz, te szerencsétlen?! – robbant ki Celiából.

Marco hátrahőkölt, majd rögtön újra támadásba lendült, és villámgyorsan elkezdte dögönyözni a nő lúdtalpát. Celia fájdalmában felsikoltott, és felborult a napággal együtt.

A háború arca egyre változik. Mielőtt az intézetbe kerültem, nem voltak ennyire tele az utcák, a Rendfelügyelet mindenkit az óvóhelyeken tartott, erre tisztán emlékszem. Mi történhetett? Hogyan? Csodafegyver? Nem a csodák korát éljük. Működik a piac, ételt lehet venni, az egyik zöldséges gyerek idepisszeg, és egy almát dob a kezembe, vigyorog, ő is beleharap egybe. Nagy választékban italok kaphatók. Szeszesekek. Ha csak a pult alól, akkor is. Az emberek és az idegenek színes masszája csendesen kavarog, halk szavak lebegnek. Egy bódében egy nő ruhát próbál. Cokonniai selyem. Kék. Hullámzó. Mint a tenger. Vagy az ég Cokonnian. Tisztán látom, a külső szemem egy cokonn sirály szeme. Egy lóti-futi árut szállít le, felborul a DFG-vel. A dobozok kinyílnak, szivarok gurulnak szerte-szét. Luxuscikket adnak-vesznek. A háború arca napról napra változik.

Dr. Tomasson kétségbeesésében már negyedszer látott neki, hogy beöntést adjon a 0443-as betegnek, amikor erőteljes kopogás zavarta meg. Átkozódva letépte magáról a gumikesztyűket, és az ajtóhoz sietett, hogy

beengedje a vendéget. Dr. Prof. Kesi volt az, *Az elme ronda betegségei* című bestseller szerzője, és a Pszichoszomatikus és Izolációs Megfigyelések Kutatóintézet igazgatója. Tomasson reggel értesítette a 0198-as beteg eltűnéséről, várható volt, hogy még a délelőtt folyamán megérkezik. Az egészségügyiiek részére biztosított kompok hatékonysága jóval felülmúlta a harcterekre küldöttek szolgálatára bocsátott szállító eszközeiket. Okuláréja fölül Kesi lefitymálón méregette a gyöngyöző homlokú Tomasson dudorodó nadrágját.

Taram kapitány és a kutyaszerű lény a hídra léptek. Odabenn minden a kétségbeeséstől szaglott, és harapni lehetett a pánikot. Egy piros egyenruhás omporai sietett a kapitány elé.

- Mi a helyzet? – kérdezte a kapitány, miközben pofákat vágott az első tisztre.

- Attól tartok, az F típusú planéta, amit deutérium lelőhelynek gondoltunk, valójában egy sötétanyagú protoüstökös.

- Maga miről karattyol itt, ember?

- Mágnesként vonz maga felé, csak nyolcad impulzussal tudunk haladni, a deflektorvezérlés szinte teljesen megszűnt. Folyamatosan vészjelzéseket sugárzunk az összes szubtérfrekvencián.

- Valóban?

- Igen, uram.

A kapitány bizarrul magas hangon csatakiáltást hallatott, és tenyér éllel nyakszirten találta a parancsnokhelyettest, aki összeroskadt, mint egy bontásra váró ház.

A kutyaszerű alak nyüszítve elbújt az egyik vezérlőpanel alá, a legénység több lélekjelenléttel rendelkező tagjai lefogták a kapitányt, aki a földön heverő első tisztre vetette magát, és a gyengélkedőre vitték, miközben az trágárságokat kiabált.

Egy nyugtató injekcióval később a doktor egy látszólag nyugodt, de időnként csúfolódó kapitánnyal beszélgetett egy kényelmetlen pamlagon.

- Jobban érzi magát?

- Azt hiszem, elkélne még egy böki.

- Hogy mondja, uram?

- Izé, injekció, na.

- Ugyan, annyira nem komoly az ügy. Csak heveny úrbetegség. Az implantátumai a hibásak, a neurális receptorok rakoncátlankodnak.

- Mi van?

- Nyugodjon meg! És kerülje az öndiagnózist, van ugyanis egy olyan veszélye, hogy mindig a legrosszabbra kezdenek gondolni. Adok önnek egy trikordert, és ha szüksége lenne rá, 20 milligramm inatrovalin – azzal egy fecskendőt készült átnyújtani a kapitánynak, aki elkapta a karját, és áthajította egy üveg térelválasztón, majd maga mögött hagyva a vérben fetregő tisztet, kirohant a gyengélkedőről.

Balzac hadnagy bokáig letolt nadrággal ácsorgott a padlótól plafonig érő, csillogó ablak előtt. *Nem akarok beszarni többet*, suttogta maga elé. Háta mögött összefont kezei egymást tördelték. *Valamikor hős voltam.*

Zam az ágyban ült, szemén az exográfias keresővel figyelte a gyűlölt öregembert. Balzacot kétszáz évesnek

tippelte. A cellát halk kattanással pattintotta a fézerpisztoly markolatába. A fegyver bűgő hanggal jelezte, hogy a töltés befejeződött.

- Mit csinálsz – kérdezte az ébredező Leeskaa.

- Aludj nyugodtan – Zam nem vette le a szemét a hadnagyról.

Leeskaa felkönyökölt.

- Mi a francra készülsz?

- Rendbehozom az életünket.

- Aha.

- Megteszem, amit rég meg kellett volna tennem.

- És mi lenne az?

- Minden oké lesz, bébi, ne aggódj.

- Jól van. Hogyan lesz minden oké?

- Annyira egyértelmű volt mindvégig, miért nem láttam?

- Micsodát?

- Milyen vak tud lenni az ember!

- Milyen vak?

- Úgy értem, hát persze!

- Mit?

- Ne mondd, hogy te sose gondoltál rá!

- Mire?

- Csak én lehettem ilyen suta! Haha. Hogy nem vettem észre a megoldást?

- Milyen kibaszott megoldást?

- Hiszen végig itt volt a szemem előtt!

Leeskaa sallerja kicsavarta Zamot az ágyból. A fiú feje nagyot koppant az acél járólapon, a fézerpisztoly meg becsúszott az egyik szekrény alá. Zam odaugrott, és kotorászni kezdett, de túl rövid volt a karja. Meg volt győződve róla, hogy a Folyóhanton eltöltött hét évet

megelőzően simán beért volna a pisztolyig. Amikor látta, hogy reménytelen az eset, felpattant.

- Most nézd meg, mit csináltál! Idióta fehércseléd!

Leeskaa egy tollpárnával olyan ütést mért Zam halántékára, hogy az beesett a fegyver fölért magasodó szekrénybe.

A Sunka főterén felállított hatalmas kivetítı a beegho és földi szövetségeseek 2. armadájának vonulását mutatta. A csatacirkálók és a rombolók méltóságteljesen mozogtak az Anta Prime irányába, amíg a szállító és felderítı kompok ideges legyekként száguldoztak közöttük.

Celia Pian, beegho intendáns, a Calliope úrállomás parancsnoka bicegve sietett Ciaka Koken, beegho flottaadmirális köszöntésére.

Ha nem látom a felvételeket, azt kezdem hinni, hogy nem is az én háborúmban vagyok. Hogy tényleg kifordult magából a világ. Az élet. A halál. Egy kávézó teraszáról nézem a híradást. A felszolgáló azt mondja, minden nap négyszer jelentkeznek a frontról. Ez tegnap még elképzelhetetlen volt. Bár ki tudja? Ahogy kiderült a Sunnaka rendszerben vagyunk, én innen két fényévnyire teljesítettem szolgálatot. Közelebb a Pályához. Kat? Igen, Kat volt a bolygó neve! Ott nem voltak kivetítık. Se kávé, se szivar, se alkohol. Nem, ilyesmire egyáltalán nem emlékszem. Az elıbb rám mosolygott egy nõ. Lehet, hogy tetszik neki a zakóm. Kösz, doki! Jó rég nem mosolygott rám senki. Legurítom a kávét, ideje indulnom. Vár a Pályá. El is kell ám jutni odáig! Ha jól

láttam, Sunkán nem bombázták le se a dokkokat, se a felszállópályákat. Vagy talán már újrahúzták őket? Felfoghatatlan, hogy csupán ekkora távolságra a frontvonaltól már utazási irodák szállító hajói is kapnak felszállási engedélyt. Persze, kizárólag az ellenkező irányba, de mégis. Azért csak megoldódik valahogy, nem? Na, lássuk.

A kisülésektől vibráló fényben úszó folyosón Taram kapitány egy zászlóssal találta szemben magát. A nő néhány hónapja még a titkos szeretője volt.

- Az erőtereket deaktiválta valami! A turbulencia szétszaggatja a hajót! Amilyen gyorsan csak lehet, a delta komphoz kell érnünk! – mondta a nő, és megragadta a kapitány karját, hogy magával húzza.

A férfi a nő könyökhajlatára sújtott. Beteg reccsenés.

A kapitány lélekszakadva rohant, messze elmaradt mögötte a könyökből leszakadt karjára meredő nő süvöltése. A folyosókon félelemtől bénult flotta személyzettel találkozott, amelyikük megszólalt, azt a kapitány egy életre megnyomorította válogatott, legjobb ütéseiivel. A komputer hang alig tudta túlkiabálni a robbanások zaját, de a kapitány élesen hallotta a halandzsá nyelvet, amely megőrzítette. Egy fordulórúgással szétzúzta a hozzá legközelebb elhelyezkedő hangszórót, majd nekilódult, hogy az összes többit is elhallgattassa. Mielőtt az utolsót is sikerült megrongálnia, még hallotta a karcos hangú közlést: *önmegsemmisítés, három másodperc múlva, kód*

alfa négy-négy-kettő, hagyják el a hajót, a transzport funkció működésképtelen!

- KUSS LEGYEN MÁR! – sikította.

Aztán egy robbanás.

- Hát nem látja, nem érti, hogy nem engedhetjük őket vissza a frontra? – kérdezte halkán Dr. Prof. Kesi dr. Tomassontól.

- A Pályára.

- Parancsol?

- Elnézést. Persze, hogy látom.

- Akkor, hogy engedhet meg magának ilyen hanyagságot?

- Uram, fogalmam sincs...

- Nem, nem is hanyagság. Trehányság! Slamposság! – az erőlködő suttogás megkarcolta a hall csendjét.

- Igen.

- Nézze, Tomasson! Én végig bíztam magában. Nem így volt?

- De igen.

- Ki ajánlotta be magát a Tanácsnak, amikor a jóemlékű Padastra atya eltávozott?

- Ön volt.

- Én voltam, nem igaz? Én győztem meg előkelőinket, akik legalább annyira felszínesen, amennyire begyöpösödöttek vallásosak, hogy egy papi végzettséggel nem rendelkező ember is el tudja látni az intézet vezetését, így volt?

- Igen, így.

- Nem volt könnyű menet.

- Elhiszem, uram. És hálás vagyok.

- Azt jól teszi, dr. Tomasson, nagyon jól. Ám jelenleg ennél többet kell tennie. Meg kell találnia azt az embert. Nem kerülhet ki újra a frontra. Tudja, hogy ez nem áll érdekünkben.

- Igen, uram.

- Sem a magáéban, sem az enyémben. Sem a Tanácséban. A vén fingok szeretnek pénzt keresni. Ezzel tisztában van, gondolom – súgta a professzor, miután színpadiasan hátranézett a vállalai fölött.

- Természetesen, professzor úr.

- Helyes. A háború nem érhet véget.

- Nem fog véget érni.

- És kérdezősködésre sincsen szükségünk.

- Nincsen.

- És újabb balesetekre sincs, nem igaz?

- Nincsen, uram.

- Hát, gondoskodjon róla, hogy a 0198-as visszakerüljön a szíjas ágyba!

- Igen, dr. Kesi.

- És Tomasson!

- Igen, dr. Kesi?

- Ha megtalálták, közölgék vele, hogy vendégem egy beöntésre.

Recsegés.

- Sunka-Sátánvilla-4-3-9, béta osztályú szállító komp kér engedélyt felszállásra.

- Megfázott kapitány? Engedély megadva. Jó utat, Sátánvilla!

JÁRA AZ Ő ATYJÁNAK ÚTJÁN ÉS ANNAK VÉTKÉBEN

Padastra atya félmeztelenül, farmerben lófrált az utcán, fehér bottal a kezében. Jókedvűnek tűnt, annak ellenére, hogy egy kés állt ki a jobb combjából. Kopott, torzonborz szakállába valami piros színű anyag ragadt, leginkább tomózsélére emlékeztetett, de kizárt, hogy az lett volna, abban ugyanis nincs alkohol.

Két kiskorú rohant el mellette, egy embergyerek és egy beegho pulya. A kékbőrű kölyök a könyökénél fogva visszarántotta a társát, és a késre mutatott. Puffadt kék ajkai közül kiviláglottak az éles metszőfogak, ahogy az embergyerek tekintetébe fúrta a sajátját. Kész volt a tervük. A zaciban kellemes összeget gombolhattak volna a pengéért. A hórihorgas mikulás után eredtek.

Három háztömbön keresztül követték, míg végül egy igazán szűk sikátorba fordult. A beegho torokhangú nyelvén sztorizott a haverjának, nevettek, fennhangon vitatkoztak, ahogy a főutcán mindenki más, hogy kerüljék a feltűnést. A férfi hirtelen megállt, mindkét kölyök beleverte az orrát a hátába. Visszahőköltek. Padastra atya lassan fordult feléjük, napszemüvege sötéten tükrözte vissza a sikátor piszkát.

- Ritka mocskos a szád, fiam! Hány éves vagy egyáltalán? Hol szedsz fel olyan szavakat, mint a *d'rahh*? Hallatlan! Paráznaság pedig és akármely tisztátalanság vagy fősvénység ne is neveztesse ti közöttetek, a mint szentekhez illik; sem undokság, vagy bolond beszéd,

vagy trágárság, melyek nem illenek: hanem inkább hálaadás!

A beegho kölyök úgy meglepődött, hogy a búzmirigyei azonnal működésbe léptek. Neki olyan érzés volt, mint az első magömlés, a többieknek sokkal bűdösebb.

- Bazmeg T-Urho! – kiáltotta az embergyerek, és befogta az orrát!

- Te is vigyázz a szádra, fiam! – intette a férfi. – Adjunk hálát az Úrnak a választékos beszédért! – Azzal égne emelte mindkét kezét.

A beegho a kés felé lendült.

Padastra atya falába beszakította a koponyáját. A kölyök összerogyott, az agyának egy darabja a sikátor falára tapadt, mint a taknyos zsebkendő. Az embergyerek sarkon fordult, és a sikátor kijárata felé rohant.

- Adjunk hálát az Úrnak a gyors lábakért! Dícsérjük az Ő nevét a nyúlcipőért, az egerútért! Igen, testvéreim, zengjük imáinkat a behozhatatlan előnyökért! – hangzott az atya eksztatikus prédikációja. Majd a fehér bot az embergyerek lapockájába fúródott. A srác a falnak penderedett, majd felnyalta a sikátort.

Hangosan jajgatott, egész addig, amíg Padastra atya befejezte a beegho gyerek kifosztását, és végül fölé magasodott, mert akkor nyüszíteni kezdett, de azt is csak alapláron. A férfi minden részvét és óvatosság nélkül rántotta ki a botot a kölyökből, aztán feltúrta a zsebeit. Mindenét elvette, csomó olyan dolgot is, amit a következő kukába kivágott. Miután végzett, megemelte a napszemüvegét, láthatóvá váltak a kontaktlencsék, a robot playboy-nyuszi mintákkal.

- Tizenharmadik parancsolat: Ne engeddd, hogy akárki szarakodjon veled!

Rákacsintott a fiúra, és távozott.

- Áldjátok az Urat! Áldjátok az Úr nevét, testvéreim!

Egy szoborral szemezek a Calliope úrállomás telített promenádján. Egy beegho nőt ábrázol, az állomás intendánsát. A háború grimaszoló arca után, most a politika rusnya pofájába bámulok. Hogy van ez? Legyőztük őket abban a háborúban, vagy nem? Akkor miért vezethetik az állomásainkat? Érthetetlen. Akkor is, ha ilyen közel vagyunk a beegho határhoz. A Calliope egy többszörösen megerősített és erősen felfegyverzett létesítmény. Egy erőd. Sokan azt hiszik, csak addig volt az, amíg a háború befejeztével megérkeztek a kufárok, meg a vállalkozók, és az újranépesítés alibijével a rohadt turisták ellepték a Calliopét, ahogy sok másik állomást is. De az erőd erőd marad. Egy jelentéktelen létszámú hadsereg is képes lenne tartani, talán heteken keresztül is. Ezen a bástyán sosem jutottak át. Most meg az ő irányításuk alatt van. Jóég. Mikor lettem náciává? Affranc! A Sátánvillás egyenruhát viselő tag elviharzik a szobor mögött. Nem vesz észre. Egyik keze a kommunikátorán, a másik a szolgálati fegyverén, a harmadikkal idegesen dobol a combján. Tehát keresnek. Pénzt akartak a fuvarért, de nem kaptak mást, csak néhány pofont. Összevertem őket. Az egész legénységet. Szétvertem a pofájukat. Hatan jöttek rám egyszerre, de öt mindig a levegőben volt. Betörtem az orrukat, és kicsavartam a karjukat, mint Danny Haselnuss, apám recsegős holofelvételein. A már a fedélzeten lévő utasok közül néhányan távozni akartak, de nem kockáztathattam, mindenki helyet foglalt, ki az üléseken, ki alattuk. A kapitányt az orránál fogva vonszoltam a

konzolokhoz, hogy engedélyt kérjen a felszállásra. Aztán bezártam a budiba, a többi agysebészhez. Úgy tűnik, kiszabadultak. Láthatatlanná tevő pirula kéne, de csak a leszarom tablettáim vannak nálam, úgyhogy tűnés.

- Ciaka, még hozzá sem nyúlt a ratkas süteményéhez – figyelmeztette vendégét az intendánsnő.

- Nem rajongok a földi étkekért.

- A ratak nem a földről származik.

- Az biztos, hogy nem is a Beeghoról.

- A Beeghoról nem származnak növények.

- Nincs is szükség rájuk.

- Próbálta már a kőpitét? Nem ajánlom. Hacsak nem növesztett vulkanikus fogakat. Vagy gyémánt fogakat.

- Miért panaszodik? Az őseink négyszázezer cikluson keresztül elboldogultak a Beegho élelemforrásaival.

- Nem volt túl változatos az étrend.

- Húsevők vagyunk. Semmi rossz nincs ebben.

- Mi van, ha valaki nem szereti a halott állatokat?

Még megenni sem.

- Ez igencsak amolyan földi propagandának hangzik, intendáns. Túl sokat enged magához a kultúrájukból.

- Ugyan, Ciaka, az nem lehet olyan nagy bűn, ha az ember szereti a jó ízeletet.

- Az apja sose evett növényeket.

- Igen, tudom. Férfiatlannak tartotta.

- Az apja jó államférfi volt.

- Én azonban nő vagyok. És növényeket akarok fogyasztani.

- Az étrendje felől természetesen Ön rendelkezik. Ezen nem kell idegeskednie.

- Ezt örömmel hallom.
- Apropos! Celia engedje meg, hogy tolmácsoljam Coima Kerok elismerését, a Calliopén végzett munkájáért.
 - Személyesen is biztosíthatott volna az elismeréséről.
 - Még fáradt az utazástól. A kabinjában pihen. De tudja, mit? Szó szerint idézek, akkor olyan, mintha itt lenne: *Amikor először jártam azon a repedt bádogdobozon, nem hittem, hogy valaha ismét úrállomást lehet kalapálni belőle, de le a kalappal, a kiscsaj megcsinálta.*
 - Megtisztelő, hogy Beegho barekja kiscsajnak nevez.
 - A hivatalos elismerésben nem így szerepel, csak a személyesebb hangvétel miatt, tudja.
 - Megtisztelő, hogy a szövetséges armada parancsnoka személyeskedni óhajt velem.
 - Meglehetősen harapós kedvében van ma, Celia.
 - Valóban így tűnik? Bocsásson meg! Nem akartam tiszteletlen lenni, csak tudja nagyon kényelmetlenül üldögélek ebben a forgószekben, miközben négyszáz rohamosztagost érzek a fenekemben, akik az állomásomon mászkálnak, talpig felfegyverkezve.
 - Ön is ismeri az előírásokat. És ne felejtse el, hogy a legmagasabb vallási előljáró biztonságát hivatottak biztosítani.
 - A katonai jelenlét a Calliopén nyugtalanságot okoz.
 - Néhány nap és megértik, hogy nem azért állomásoznak itt a katonák, mert idejön a háború is.
 - Nem úgy tűnik, mintha csak néhány napról lenne szó. Jól bevackolták magukat. Értse meg, nem véletlen, hogy a Calliope lakói demilitarizált területen telepedtek le, távol a forrongásoktól az anta határvidéken, távol az

ágyúktól és a kiélesített fémtárgyaktól. Nem kedvelik a katonákat.

- Nem?
- Nem.
- Csak a ratkas süteményt.
- Azt jobban.
- Értem. Nos, Coima Kerok a harmadik negyedben érkezik, hogy személyesen tárgyaljanak a Calliope jelenlegi helyzetéről és jövőbeni feladatairól. A szakácsainak marad ideje bőven, hogy összeállítsanak egy íncsiklandó vacsorát.

Zam csendben volt. A ritka alkalmak egyike. Leeskaa annyit tudott mondani neki, hogy az öreg készül valahova. Egy fotonikus kuka mellől figyelte, ahogy Balzac telepakolta a kompot a bőröndjeivel. Lefogadta volna, hogy tele voltak pelenkákkal meg törülközőkkel. Balzac búcsút intett a kapuban áldogáló Leeskaanak, majd eltűnt a pilótafülkében, és kisvártatva a kecses hajótest elemelkedett a földtől. Zam értetlenül bámult a komp után, és nem egészen értette, hogy mi nem tetszik neki ebben az egészben. A lány odalépdelt mellé Mindketten az egyre töpörödő hajót nézték.

- Szenilis alak – mondta Leeskaa. – A Beegho 23 üdülőtelep a másik irányban van. Arra csak jó nagy csatahajókat fog találni. Van kedved malackodni egy kicsit?

Dr. Tomasson örömmel értesült a Sunka Sátánvilla 3-4-9 béta osztályú szállítókomplettségéről. Néhány szubtér üzenetet küldött szét, aztán hátradőlt egy

undorítóan zöld fotelben, és egy pofátlanul hosszú szivarra gyújtott.

A fonnyadt alak fürkészőn szemléli. Én is figyelem a külső szememmel. Amikor észreveszi, hogy észrevettem, vigyorog. Ha pezsgőspohár lenne a kezében, most biztos megemelné. Ha aranyból lenne a foga, most biztos megcsillanna. Csöves. Vagy buzi. Nincs idő rá. A Sátánvillások végigbújják az egész állomást, hogy előkerítsenek, úgyhogy folyamatosan mozognom kell, amíg nem találok egy elköthető sporthajót, vagy valami olcsóbbat.

Padastra atya érdekesnek találta a fazont, aki sportot űzött a gyanús viselkedésből. Figyelte egy darabig, és minden világossá vált. Nem kellett nagy ész hozzá, hogy kitalálja, a fehér egyenruhások elől bujkál. Az arc egy bizsuüzlet sarkán leskelődött éppen, amikor az atya hirtelen odalépett hozzá.

- Bizony régóta széttörtem a te igádat, és letéptem köteleidet, és azt mondtad: *nem leszek rabszolga*; mindamellett minden magas halmon és minden lombos fa alatt bujkálsz vala te, mint egy parázna.

- Mijafasz!?! – ugrott nagyott a katona.
- Adjunk hálát az Úrnak a választékos beszédért!
- Ó, csak a csöves...
- Az Úrnak csöves szolgálja.
- Mit akarsz, hippi?
- Én csak megváltást, kedves barátom! Megváltást az Úrban!

- Addig állj fél lábon, ember! Na, mennem kell – mondta a katona, és elindult a sikátorban, de a csóffadt alak nem szakadt le róla.

- A tisztátalan állatnak elsősülötte is megváltatik. Legalábbis Mózes szerint. Neki meg az Úr súgott.

- Remek. Egy pap.

- Baj? Kivel szerettél volna inkább találkozni?

- Egy erkölcstelen hajóskapitány, aki a Pályára csempész luxuscikkeket megtette volna.

- Hová?

- A Pályára. A frontra, na!

- A frontra akarsz eljutni?

- Ja.

- Miért vágysz olyan messzire, testvérem?

- Csomó új havert akarok küldeni az Uradnak – a katona megállt, és mélyen a szakállas szemébe nézett. A csöves állta a tekintetét.

- Gyűlölöm a rosszak társaságát, és a gonoszokkal együtt nem ülök.

- Jó sok idézetet ismersz a bibliából, mi?

- Apám tanította őket. Szeretett megverni, ha nem olvastam el a napi adagot a nagy könyvből.

- A régi iskola híve.

- A Sunkán jobban szerették nácinak nevezni.

- A Sunkán éltetek?

- Apám egy diliházat vezetett.

- Én egy diliházból jövök. A Sunkáról.

- Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa.

- Persze. Nem foglak tudni lerázni, ugye?

- Semmi dolgom éppen.

- És valami búvóhelyed? Meg valami kajád?

- A Lepattant Tróger nevű motelben lakom. Na, jó nem ez a neve, de lehetne, minden további nélkül. Ott van egy kevés olcsó söröm, meg tubusos hús.

- Jól hangzik.
- Pedig olyan az íze, mint a szaré.

Balzac fedélzeti számítógépe kijelzőjén figyelte az előtte elszórtan fel-felvillanó fényeket. Az anta határvidék már csak egy kozmikus köpésre volt.

- Celia, ön viccel velem! – nevetett fel Coima Kerok, a Beegho barekja.

- Eszemben sincs – kacagott az intendánsnő.
- Komolyan mondja, hogy ez a Marco nem valami selejt?

- Nem. Direkt ilyen.

- Nos.

- Nos?

- Nos, nem is tudom, hogyan közöljem Önnel.

Kerok mosolyától egy veszett kutya elpirult volna.

- Mit szeretne közölni velem?

- Ahogy megláttam rögtön feltűnt valami furcsa a fickón.

- Valóban?

- Szóval, mindjárt tudtam, hogy valami nem egyenes.

- És mi lenne az? – kacérkodott Celia.

- Marconak..., biztos benne, hogy felkészült a sokkra, kedvesem?

- Hogyne.

- Marconak nincsen feje!

Teli torokból nevetni kezdtek. Aki elhaladt az elnöki lakosztály előtt, mind összerezzen.

- Nem, nincsen – folytatta a barek. – Csak egy kidolgozott felsőtest!

Celia és Kerok hosszan csapkodták a térdüket, majd Kerok szólalt meg:

- Tudja, intendáns, az admirális sokkal fakóbb és meg kell mondjam idegesítőbb képet festett magáról.

- Igen sokoldalú. Festeget, intrikál.

- Úgy értem, a délutáni megbeszélésük Ciaka szerint totális kudarcba fulladt.

- Ezt nem értem.

- Szerinte Ön teljességgel képtelen az együttműködésre, sőt hajlandóságot sem mutat semmiféle kompromisszumra – ezzel Koken kitörölte az utolsó örömkönnyet is a szeméből.

- Nem világos, mit értenek hajlandóságon meg kompromisszumkészségen. Az admirális emberei máris előzönlöttek az állomást. Az én véleményem senki nem kérdezte erről. Ha akartam volna, se tudtam volna együttműködni. És legyünk őszinték: a felsoroltak közül sem a hajlandóságom, sem a kompromisszumkészségem nem érdekel senkit a felső vezetésből.

- A katonák a személyes testőrségem. Jól tudja Ön is.

- A barek nagy szó. A viselője nagy ember. De nem hiszem, hogy akár a rendszer legnagyobb beeghojának is szüksége lenne négyszáz fegyveres védelmére.

- Háborús időket élünk, Celia.

- A háború innen hét fényévnnyire dül.

- Ez egy olyan háború, amit a hátországból kell eldönteni. Nem hiszem, hogy ki szeretne menni a frontra. Tudom, hogy én nem szeretnék kimenni oda. Nem bírom a csillagokat, tudja? Túl fényesek. Odakinn pedig rengeteg a csillag. A fény. Meg a kiontott belek. A mi

háborúnk nem az. A mi háborúnk itt játszódik. És a többi, frontvonalától messzi helyeken. Celia, higgye el, nem akarom, hogy bármi közöm legyen a kiontott belekhez.

- Fogalmam sincs, miről beszél.

- Egyrészt arról, hogy nem akarok kimenni a frontra, másrészt arról, hogy ezt az ellenség is tudja rólam. Biztos vagyok benne, hogy az Anta Koalíció bérgyilkosai már megjelentek az állomáson is. Bármilyen bárgyú is a civilizációjuk, arra rájöhetnek, hogy hatékonyabbak lehetnek, ha nem a saját katonáikat lövetik halomra eldugott csillagokon, hanem megölik az ellenség vallási vezetőjét.

- Kellett nekünk ilyen erős hitéletet kialakítanunk!

- Celia, kérem! Mutasson egy kevés megértést az őseink iránt! Azon a darab sziklán, minden ehető nélkül, a bolygó legjelentéktelenebb állatának is a prédájaként megteremtődni. Nehéz lehetett. Istennel ringatták el magukat. Drogkartellek híján.

- Barek még sosem beszélt ilyen könnyedén a vallásról.

- A hitünk örök, intendáns. A lelkünk halhatatlan. Öntől azt kérem, védje meg a testünket. Az apja így tett volna.

- Az apám jó államférfi volt.

- A birodalom alappillére.

- Bárcsak kedveltem volna.

Celia hosszú szünetet tartott, és a barek szemeit fürkészte

- A Beegho nem maradhat barek nélkül, tehát a barek élni fog. Ha kell, itt az állomáson.

A Fray törpekompp audiosávjain ideges csipogás kíséretében érkeztek meg Dr Tomasson szavai: *A 0198-as megfigyelt egy lopott komppal nem a frontvonal, ismétlem, nem a frontvonal, hanem a Calliope űrállomás, ismétlem, a Calliope űrállomás felé indult, mindannyiuk új célja a Calliope. A helyi hatóságoktól ne kérjenek, ismétlem, ne kérjenek segítséget, az ügyet a legnagyobb diszkrécióval kezeljék, különben, ismétlem, különben.*

A ZÖLDFÜLŰ

Balzac téta típusú kompja méltóságteljesen ereszkedett a leszálló platformra. A Baatala úrállomás hat biztonsági tisztje vette körül a hajót. A legmagasabb rangú, egy földi hadnagy higgadtan lépett a vezetőfülkéből kikászálódó öregúr elé.

- Már az hittem, sose érek ide! Mindenesetre ez megnyugtató a hátországra nézve – mondta Balzac.

- Üdvözlöm a Baatalan! – köszöntötte a tiszt.

- Baatala. Már egy állomást sem hívnak Szabadságnak, vagy Dicsőség 6-nak? Vagy Karácsonyfának?

- Félek, ki kell ábrándítanom.

- Sajnálatos.

- Uram, megkérdezhetem, mi járatban van?

- Átutazóban. Csak leparkolom a gépet, és itt sem vagyok.

- Mi az úticélja?

- Az Anta Prime, hadnagy – Balzac kirángatta kopott bőröndjeit a kompból. Az egyik táska oldalán még felismerhető volt a Szövetséges Armada jelvénye.

- Ha vakációzni készül, nem ajánlom a bolygót. Mostanában sokat dörög az ég.

A tiszt elmosolyodott. Az öreg visszamosolygott rá.

- Láttam a villámokat is. Node, átéltem már rondább viharokat a Beeghon. Amikor azok a rusnya képű toeri pisztrángok ráharaptak a csalira, nem ijedhettünk meg az állandóan dörmögő és a lávát pumpáló vulkánoktól, vagy

a repedező égbolttól, sem a viharos szélről a víz fölött. Tudja, hány decibellel verte vissza az az átkozott sziklabolygó a mennyek dörgését? Én sem. De annyit mondhatok, félelmetes volt. Csak az számított, hogy a csónakból ne pottyanjunk ki, mert a víz megégetett, a toeri pisztráng pedig megölt, aztán ott hagyott, lebegni a vizen. Nem ették meg az embert. Nem fanyalodtak rá. Idegenek voltunk. Veszélyesek, de nem túl étvágygerjesztőek. A beeghok és a bolygójuk többi élőlénye nem sokban hasonlítanak egymásra, de a földieket egyik sem állhatja.

- Uram, az Anta Prime-on nem fog toeri pisztrágra halászni. Akkora pecabotja nincsen, amivel ezeket a rusnya képű halakat ki tudja fogni.

- Jól felkészültem – mondta Balzac, azzal egy lézerkarabélyt villantott ki a barna bőrkabátja alól.

Zam, Leeskaa és Jarok vetkőzés pókert játszottak. Leeskaa bugyiban, melltartóban üldögélt egy kényelmetlen hokedlin, Zam félrészegen bólogatott a kopott fotelben, Jarok pedig jó szokásához híven az asztal mellett ácsorgott, dűnnyögött magában, úgy játszott. A komornyik folyamatosan csalt, Zam tintázott, a beegho lány pedig fázott.

- Lassan befejezhetnénk – szólalt meg Leeskaa.

- Még nem vagy meztelen. Tudod, hogy a játéknak csak akkor van vége, ha meztelen vagy. Ööö... Mármint, ha valaki meztelen – válaszolt Jarok.

Zam idétlenül elmosolyodott.

- Szóval megőrült a vén szaros – mondta.

- Valószínűleg – dűnnyögte Jarok, és tovább matatta a lapjait.

- Mondja meg, miért akar egy öreg ember harcolni?
- Talán nem is akar.
- Akkor minek megy ki a frontra?
- Nézelődni. Nem tudom. Az úr gazdag. Én szegény családból származom. Fogalmam sincs, mi lehet a gazdagok fejében.
- Konyak. Rengeteg konyak – mondta Zam, és meghúzta a keze ügyében áldogáló üveget.

A Fray törpekomp túl gyorsan közeledett a Calliope dokkológyűrűjéhez. Shatterhand idegesen rángatta a botkormányt, Simeon pedig a gatyáját rángatva rontott ki a budiból.

- Mit csinálsz, te ütődött? – kiáltott a fiúra.
- Megoldom, ember! Minden oké, ura vagyok a helyzetnek! Felülkerekedek! Lerakom a gépet! Csak nyugi! – mondta az, és közben izzadt, mint a prosti a templomban.

A hangszórón keresztül az állomás irányító tisztje figyelmeztette a komp legénységét, hogy lassítsanak. A hajó úgy rázkódott a heves fékezéstől, mintha röhögne, Simeon úgy pattogott a törpe fülkében, mint valami gumilabda, Shatterhand pedig úgy szorította a kormányt, mint egy szkander automatát. Továbbra is süvítve közeledtek a vörös fényekkel villogó 63-as dokkhoz, aminek a környékén megkezdték az evakuálást.

Az irányító tiszt figyelmeztetett, hogy a száguldozásukkal veszélyeztetik az állomás biztonságát, ha így folytatják, nem marad más választása, mint tüzet nyitni a kompra. Simeon spontán pánikba kezdett.

- Istenem, az én hibám! Miért bíztam a kormányt egy zöldfülűre? Én vagyok a hibás! Megérdemlem! Rohadtul végünk van! Szarrá fognak lőni!

- Nyugi, ember! Minden rendben lesz! – mondta Shatterhand, de egyáltalán nem tűnt nyugodtnak.

- Tudod, milyen tűzereje van annak a rohadt lábasnak? Hamu sem marad belőlünk! Hamu sem!

- Nem lőnek le! Tudok vezetni! Szépen leteszem a gépet, ezek meg bocsánatot kérnek tőlünk!

- Ezek nem olyanok!

- Megcsókolják a seggedet, ember!

- Megsütnek minket. Jó kis élet volt, de ennyi. Vajon kaphatok másikat? Nem hiszem.

- Sikerülni fog! Lelassítottok!

- Zsír új járgány volt.

- Új ez még mindig, ember! Öt perc múlva piócakoktéltszunk a bárban!

A Calliope tüzet nyitott. Négyszáz fotontorpedóval megtömött torpedóvető és hatezer lézergyű tüze söpört végig a törpekompon, és amikor a füst eloszlott, csak egy apró, kitekeredett tárgyon csillant meg a közeli csillagok fénye.

Balzac egy százévest megszegyenítő lomhasággal kapott a lézerekarabélyá után, amit a biztonsági tiszt egyetlen hirtelen mozdulattal rántott ki a kabátja alól. Az öreg ott állt lefegyverezve, leforrázva.

- Civil nem tarthat magánál fegyvert az állomáson. Láthatnám az iratait? – a hadnagy átnyújtotta az elkobozott fegyvert az egyik beosztottjának.

- Civil? Én nem vagyok civil! Sosem voltam! Balzac hadnagy, tizenkettes rohamflotta. A tizenkettesek! A

híres tizenkettesek! Biztosan hallott rólunk, hadnagy. Hallania kellett!

- A tizenkettesek?
- A híres-hírhedt tizenkettesek.
- Negyven rohamflotta harcol az anta határvidéken, de a tizenkettesek semmivel nem tűntek ki eddig.
- Ki beszél az anta határvidékről? A beegho háborúról beszélek. Így sem rémlik?
- Tizenkettesek?
- Azok! A Cihhi lázadás?
- Hogy?
- Mi robbantottuk ki. A Pillangó-domb ostroma?
- Nem is tudom.
- Négy héten át védtük. Túlerő meg minden?
- Sajnálom.
- A Ceekba háromszög?
- Maguk számolták ki az átfogóját?
- Mi szorultunk a beeghok és a cokkoniaiak közé. De győztünk.
- Aha.
- Na, sejlik már valami?
- Semmi. Láthatnám az iratait?

Balzac turkálni kezdett a bőröndjében, ám nem a papírokat húzta elő, hanem egy beegho bárdot. A hadnagy azon nyomban kirúgta a lábát, és a pengét az öreg torkára szorította.

- Miért jött a Baatalara, Balzac hadnagy? – kérdezte.
- Be akarok állni a seregbe – szörcsögte az öreg.
- Harcolni akar?
- Igen.
- Épp most rúgtam szét a seggét. Pedig fegyvere is volt. Kettő.

- Szerencséd volt, fiam.
- Valóban?
- Engedd, hogy felkeljek, aztán meglátjuk, ki kinek a micsodáját rúgja szét.
- Örömmel tenném, vén csont, de a szabályzat megköti a kezemet.
- Akkor megint szerencséd van.

A tiszt leszállt az öregről, és a kezét nyújtotta, hogy felsegítse. Balzac önmagát meghazudtoló gyorsasággal felugrott, és szökni próbált, de a hadnagy rögtön elgáncsolta, és egy fojtófogást alkalmazott rajta, amíg Balzac feje olyan vörös nem lett, hogy ősz szemöldökei fényszóróként világítottak belőle.

A Calliope ekkor nyitott tüzet a Frayre. Az egész állomás megrázkódott.

Celia Pian kicsúszott Marco izmos öléből, és nagyott szólt a holofedélzet fémpadlóján.

Amikor a vezérlőbe ért, már ott találta Ciaka Koken. A flotta admirális a beegho irányító tiszt jelentését olvasta. Az intendáns kissé csapzottan csatlakozott hozzá.

- Mi történt? – kérdezte.
- Emberek – rázta a fejét Koken.

A katona, kezében a tubusos hússal, kérdően Padastra atyára meredt. Az megvárta, amíg a rengés abbamarad, majd emelkedett hangon azt mondta:

- A háború pedig ismét megkezdődék, és Dávid kivonula, és harczola a Filiszteusok ellen, és nagy vereséget okozott nekik, és azok elfutának előle. Ezután

ismét háborút kezdenek a Filiszteusok Izráel ellen; és elméne Dávid az ő szolgálóival együtt, és harcolának a Filiszteusok ellen, annyira, hogy Dávid elfáradta.

- Hát. Izé. Ámen.

- Engedjete el! – kiáltozta Balzac. – Kis szarosok! Amikor én ilyen idős voltam, a beeghon kerestünk férgeket a sziklákban, hogy életben tudjunk maradni! Szemét, elkényeztetett, burzsoá kölykök! Ki van nyalva a seggetek! Miért engem cseszegettek? Miért nem az antával törödtök? Szarosok! Szétrúgom a seggeteket!

A foglyot kísérő különítmény a fogdához ért. Az ör egykedvűen nyitott ajtót.

- Mi baja az öregnek? – kérdezte.

- Biztos a hősök terén aludt – válaszolt a fiatal hadnagy, és betessékelte az öreget a cellájába. Balzac végigcsúszott a kövezeten, egész a falig. A fiatal tiszt leült a priccsre, az öreg fejét, az állánál fogva maga felé fordította, és mélyen a szemébe nézett.

- Szóval harcolni akarsz, öregember?

- Be akarom verni a pofádat, te kis suttyó!

- Jól van. Miért ne? Menjete ki! – utasította a beosztottjait a biztonsági tiszt. – Állj fel, öreg!

Miközben Balzac feltápáskodott, a hadnagy levetette a zubbonyát, és feltúrte az ingujját.

- Készülj fel egy kiadós valagba rúgásra – lihegte az öreg.

- Hát hogyne. Nézze, Balzac! A fair play híve vagyok. Egy kevés játékszenvedéllyel. Megverekszem magával. Megkapja az esélyét. Ha legyőz engem, eljuttatom a frontra, ahol egy szaros újoncként fognak bánni magával. Valószínűleg beledöglik, de ha ez a vágya, ám legyen.

Nyoma sem marad, hogy járt az állomáson. Ha én győzök, feldobom hatósági közeggel szemben tanusított ellenállás és erőszak vádjával, tiltott fegyverviseléssel és fegyverhasználatával.

Balzac felemelte az ökleit, volt valami megkapó abban, ahogy a lábai remegtek. Krákogott egyet.

- Gyere csak, te szaros!

Az eget elborították a robbanások. Az Anta Auriga negyedik holdján elszabadult a pokol. A második kontinens lakóit és ugyanúgy kormányát készületlenül érte a támadás. Meg voltak győződve róla, hogy a szövetségesek még nem törtek be az anta rendszerbe, hogy még mindig a határvidéken, a senki földjén folynak a csatározások. Gyors reagálású egységeket küldtek a látóhatáron felbukkanó rombolók ellen, de a mozgékony kis gépek lángoló pillangókként potyogtak vissza a bolygó felszínére. Mielőtt a nehéztüzérség felvonulhatott volna, a beegho csillagfalók végigperzselték a felszín, elpusztították a katonai létesítményeket, a civil farmokat, a nagy gazdaságokat és a felszíni városokat.

Hamarosan csapatszállító gépek érkeztek, és teleszórták a bolygót szövetséges katonákkal. Világos volt, hogy a neheze még csak most következik. Az anta kultúra a felszín alatt virágzott, oda kellett leereszkedniük a jövevényeknek.

Kopogás hallatszott a fogda ajtaján belülről. Az ór ajtót nyitott. A biztonsági tiszt véresen, de sértetlenül lépett ki a cellából. A saját ingjével próbálta letörölni magáról a másik ember véré. A többi biztonsági némán figyelte. A hadnagy végül megszólalt:

- Rakjátok fel valamelyik ellátmány szállító kompra!
Itt nem maradhat ilyen állapotban.

GYEREKJÁTÉK

A Padastra atyának nevezett torzonborz fazon az ágyában ült, a hidegben a paplan alól csak összefont kezeit dugta ki. Szemeit csukva tartotta, és álmosan zsolozsmázott:

- Atyám!

A mai nap folyamán nem voltam hiú, sem kapzsi.

Nem gyengültem el, nem ittam, nem szívtam, nem játszottam szerencsejátékokat, nem fecskendeztem a szervezetembe drogokat, sőt semmiféle tudatmódosító hatású szert, legálisakat sem.

Nem vertem beeghokat az utcán. Nem vertem embereket az utcán.

Nem tévesztettem szem elől az Igét. Minden szavához tartottam magam. A Sátán igéjével nem foglalkoztam, köptem rá. Nem káromkodtam.

Nem loptam, nem csaltam, nem hazudtam, bár ez utóbbi hasznomra válhatott volna. Önmegtartóztatással éltem.

Nem paráználkodtam beeghokkal. Nem paráználkodtam földiekkel. Nem paráználkodtam más rendszerből származókkal.

Nem öltem meg senkit.

Sem szükségből, sem beteges kényszerből, sem jókedvemben.

Semmilyen bűnt nem követtem el, semmi olyasmit, amivel szégyent hozhatnék rád, Atyám, a Fiúra és a Szentlélekre, és kárhozatot a saját fejemre.

Azonban két perc múlva kikászálódok az ágyból, és akkor azt hiszem szükségem lesz a segítségedre.

Ámen.

- Szép ima volt – mondta a katona.

- Pap vagyok. Az a melóm, hogy ilyesmiket kitaláljak.

- Lazán hangzik.

- Rühellem.

- Akkor miért csinálod?

- Pap vagyok. Isten haverja. Ha elég erősen próbálkozom, és sikerül nem nagyon összebalhézni a nagyfőnökkel, marha jó lakosztályt kapok a Heartbreak Hotelben. Puccos hely az, abban biztos lehetsz. Minden fehér. Igazán előkelő. Az angyalok kórusa szórakoztatja a vendégeket. Gyümölcsöt hoznak tálcán. Meg mindent, amiben az életedben szükséget szenvedtél.

- Sportkompot is?

- Ahhoz jó nagy tálca kell, de miért ne?

- Te, ezek az angyalok csöcsös csajok, vagy pufók pöcsösök?

- Csak az tudhatja igazán, aki már találkozott velük. Olyannal én meg még nem beszéltem.

- Én sem.

- Még jó, én vagyok Isten szolgálója.

A Calliope úrállomás promenádjának, lakógyűrűjének és dokkológyűrűjének összes kivetítőjén Coima Kerok beszélt. Az előző éjszakai sajnálatos incidens volt a téma. Jobb karján egy földi gyermek pihent, nagy szemével a

kamerákba meredt, és időnként halkán gügyögött. A beegho barek közölte, hogy a felfordulást egy Fray nevű törpekomp meghibásodása okozta. A radarok szerint a kis hajó az állomásba csapódott volna, és Coima dícsérte az irányítótiszt határozottságát, amellyel a gyűrűn dokkoló konvojok népes személyzetének életét megmentette. A törpekomp a beavatkozás eredményeként elporladt, túlélésre egyetlen utasnak sem lehetett esélye. A tény sajnálatos és szomorú, ám az állomás személyzete tette, amit tennie kellett. Ekkor a földi gyerek büfizett egyet, és összemaszatolta a barek cokkaljai selyem felöltőjét. Coima Kerok először mintha vicsorgott volna, majd zavart mosollyal megbüngyürgette a gyerek arcocskáját. A továbbiakban közölte, hogy az állomás teljes fegyverzetének működésbe hozása is csak apróbb energia kieséseket jelentett a lakógyűrű negyedik és hatodik szintjén, a rengések maradandó, vagy megtéríthetetlen károkat nem okoztak. Aztán a földi gyerek kezével papát intett a hallgatóságnak, és a monitorok elsötétültek.

Shatterhand életjeleit észlelték a detektorok, de a Viharmadár legénysége hiába keresett szerves létformát a hajó körül, még baktériumokat sem találtak. Shatterhand csillogó fémteste a kereskedelmi komp homlokzatára tapadt, ujjával egy paquin jazzsláger dobszólóját dobolta.

Celia Pian köszönetet mondott a még mindig a földi gyermeket ringató Coima Keroknak, amiért ilyen gyorsan és első hallásra őszintén reagált a történetekre.

- Sokban hozzájárult a nyugalom helyreállításához.

- Barek vagyok, vallási vezető, kitől kéne megnyugvást kapniuk, ha nem tőlem?

- Igazán hatásos beszéd volt. Csak a tények. Ferdítés, csúsztatás nélkül.

- Csak az igazság képes utat mutatni nekünk Dzsiakkra sötét útvesztőjén át, hogy végül eljussunk Ciomorrba.

- És az elhallgatások nem visznek le az útról?

- Mire gondol?

- Nem említette meg, hogy az irányítótiszt beegho volt, míg 93 százalékos biztonsággal állíthatjuk, hogy a kompon földiek utaztak.

- Jaj, ne már, Celia! Megint ez az ellenségeskedés! Morcos néni, igaz – fordult Coima a földi gyerekhez, aki erre elszellentette magát.

- Ha az igazságot nem maga mondja el, akkor is kiderül. Az irányítótiszt nem egyedül volt az irányítóban, emberekkel adott szolgálatot, a tények mindenképp ki fognak szivárogni. Ha nem maga mondja el a lakóknak, mint felelős vezetője az állomásnak, a nyugtalanság nem megszűnni, hanem nőni fog.

- Kérem, nekünk nincsenek ekkora problémáink. Nekünk: beeghoknak és embereknek. Nincs veszélyben a békénk, és nincs veszélyben az állomása békéje sem. Mert ez még mindig az Ön állomása. Én átutazó vagyok itt. Amikor elmentem, ugyanúgy együtt fognak élni a beeghok és a földiek. Ugyanúgy kereskedni fognak, dolgozni, szeretkezni. A Paradicsomának semmi baja nem esik. Én sem akarom, hogy bármi kár érje. Pont nekem elhíhetné ezt.

Coima Kerok magához intette egyik ministránsát, óvatosan a kezébe adta a gyereket, majd az intendánshoz fordult, megfogta a kezeit, és mélyen a szemébe nézett.

- Celia, értse meg, semmi szükség egy ilyesféle ellentét kirobbantására éppen most. Az anta még nem esett el. Még mindig ellenség. Még mindig fenyegetés. Nincs szükség megosztottságra a haderőben. A háborút a Szövetség kezdte meg, és a Szövetségnek is kell befejezni. Nem a beeghoknak. Nem az embereknek. És nem is az antának, nekik aztán tényleg nem. Ne rágja magát. Minden rendbe jön. Az egység meg kell maradjon. Ami történt, megtörtént. Nem tudunk változtatni rajta. De értse meg: az irányítótsit a munkáját végezte. És jól végezte. Bárkivel szemben így járt volna el. Mert ilyen esetekben így kell eljárni. Ezt írja az állomás szabályzatának vészhelyzeteket tárgyaló fejezete.

- Ilyen pontra én nem emlékszem.
- Talán újra elolvashatná a szabályzatot.
- Talán ezt kéne tennem.

Padastra atya éppen tomószelét majszolt a promenád egyik koszosabb szegletében, amikor a Viharmadár feltűnt a dokkológyűrű közelében. Padastra atya azt gondolta, nem volna jó, ha kikotyogná az Úristen terveit, még magára haragítaná a nagyfőnököt, ezért elrántotta a tekintetét a Viharmadárról, és egy szót sem szólt a mellé tántorgó katonának a kereskedő hajó homlokzatán gubbasztó angyalról.

Shatterhand gyors volt, mint a földi nők hangulatváltozásai terhesség idején. Közvetlenül a Viharmadár dokkolása után, végigrohant a hajó homlokzatán, majd a hátán, és a karmait a lemezekbe mélyesztve végigevickélt a hason. A fogadóbizottság csak néhány unott pofájú dokkolás irányítóból és két

biztonságiból állt, akik ahogy lerakták a kompot, és loggolták az adatokat, már húzták is el a belüket. A Viharmadár legénysége nem sietett ennyire. Amikor az utolsó biztonsági is elhagyta a dokkot, még mind a fedélzeten voltak. A hátsó raktérből robot karokkal rámosták ki az árujukat, fogalmuk sem volt, hogy sosem zsebelhetik be érte a lóvét. Amikor végre lenyílt a Viharmadár kiszálló zsilipje, Shatterhand egy szempillantás alatt a folyosón termett, és a várakozó legénység között ide-oda cikázva cafatjaikra szaggatta őket.

A folyosón patakokban folyt a vér, Shatterhand pedig egy cigi után végigmatatta majd az összes matrózt. Végül talált egyet. Rágyújtott. Ugyanúgy nem érzett semmit, mint azok alatt a hetek alatt, amíg álcának használta a dohányzást, de a megszokás, a mozdulat miatt jó érzés töltötte el. Most már csak egyenruhát kellett találnia magának. A csillogó alak elindult a kabinok felé.

Ciaka Koken a jelentését adta le Coima Keroknak, aki a földi gyerekekkel a karján, kicsit nehézkesen tudott végigpötyögni a dokumentumon.

- Megfogjam esetleg, amíg – kezdte Ciaka, de a barek leintette.

- Hagyja csak, lassan kezdem megszokni.

- Ahogy gondolja.

- Nyugodtan kérdezze meg! – Coima nem nézett fel a jelentésből.

- Micsodát, eminenciád?

- Amit meg akar kérdezni, mióta bejött ide.

- És mi lenne az?

- Hogy miért ölelgetem ezt a fingszagú földi pulyát.

Ciaka csak rövid habozás után szólalt meg:

- Nem tisztem megkérdőjelezni a barek döntését, de miért teszi?

- Mert a pszichológusom ezt javasolta.

- A pszichológusa?

- Azt mondta, ha nem teszek sürgősen valamit, biztosan felszínre tör a beeghokra oly jellemző, mély fagyűlöletem. Tudja, az nem tenne jót senkinek ezekben a bonyolult időkben. A fejem is belefájdul, ha újabb egyeztető tárgyalásokra gondolok, amit emberekkel kell levezetnem. A doktor szerint ez a fajta bizalmatlanság sajnos a génjeinkben van, de tehetünk az ügy érdekében. Akkor javasolta, hogy egy földi gyermek társaságában töltssem a napjaimat. A gyerekek jó hatással szoktak lenni a földiekre, talán rám is jó hatással lesznek.

- És segít?

- Meg kell mondjam, utálom őket.

- Akkor miért nem szabadul meg ettől itt?

- Politikus vagyok.

- Értem.

Shatterhand belebújt a Viharmadár jelvényével ellátott kezeslábasba, és a tükör elé lépett. Remekül festett. Egy ilyen átutazó állomáson senkinek sem fog feltűnni a csillogó bőre. Leszámítva talán a csajokat. Nem is baj. Ahogy elkapta a 0198-ast, kiszórakozza magát. Vagy még előtte. Vagy közben. Egy veterán. Pokoltűz. Lebegés az űrben. Vérdíj. Gyerekjáték.

- Nos, részemről végeztem, admirális – mondta Coima Kerok. - Leléphet.

- Értettem.

Ciaka Koken sarkon fordult. A barek karján felsírt a földi gyerek, és egy pillanatnyi habozás után újra Coima szólalt meg:

- Még valamit, admirális!

- Igen?

- Kérem, vigye ezt magával, és dobja be valamelyik szeméttégetőbe! Köszönöm.

A HÁBORÚ, HALLOD, ÚJRA HÍV

Már majdnem elfelejtettem, miért jöttem. Hogy mit keresek itt. Lehet, hogy Padastra manipulál valahogy. Néha, amikor dumál, a külső szemem egy hatalmas farkú majomnak látja, ami két kézzel turkál az agyamban. Mit keres? Mit lop? Nem tudom. Csak azt tudom, hogy majdnem megfeledeztem a háborúról. A Pályáról. A srácokról odakinn. Ez nem fordulhat elő többé. Nem felejtetem el, mi a lényegem. Az állomáson nem láttam fejedáshozokat, talán Tomasson dokit valóban sikerült megtévesztenem azzal, hogy nem a front felé indultam. Még egy kicsit nyitva tartom a szemem, megbújok, figyelek. Ez tűnik a leghelyesebbnek. Csak semmi kapkodás. Azután szerzek egy kompot, és elindulok a határvidék felé.

Balzac hadnagy azt gondolta, a pokolban tért magához, vagy ami még rosszabb, a beegho mennyországon, Ciomorrban, ahol az emberek csak öntudattal rendelkező, gusztustalan képek a falakon, hogy jó kedvre derítsék a beeghokat. Nem tudott mozdulni, nem látott, a pánik nagyot dobbantott a mellkasán, és egyenest a szívébe szaltózott. A pontszám kilenc egész hét. Taps. Azután megérezte a binátrion padló félreismerhetetlen, fémes szagát, és tudta, hogy még mindig a jó öreg porhüvely foglya. A száradó, alvadó vér szinte a padlóhoz ragasztotta, és szemei nem tudtak hozzászokni a mély sötétthez. Érezte, hogy a terem, ahol fekszik, mozgásban

van, tehát egy hajóra tették. Mint annak idején a matrózokat. Feltápáskodott, és óvatos lépésekkel elaraszolt a falig. Vakon tapogatózott, egy konzolt keresett, hogy fényt gyűjthasson, és nagy csörömpölés közepette átesett egy alvó cökkoniain.

Padastra atya megérezte a katona nyugtalanságát. Az még szótlanabb lett, még zárkózottabb, lapos, gyanakodó pillantásokkal pásztázta a promenád hömpölygő tömegét. Az atya arra gondolt, talán az az angyal az oka a katona nyugtalanságának, aki a Viharmadárral érkezett. Meglátta volna ő is? Padastra azt hazudta, fizet egy kör tomózsélet, a katona bólintott, ám a pap a lepukkant paquini italmérő pultja előtt átvágva a dokkológyűrű felé vette az irányt.

Az Anta Auriga negyedik holdját előzönlötték a szövetség csapatai. Böhöm pókokra emlékeztető csapatszállítók kapaszkodtak a bolygófelszínbe, és lenyíló végbélnyílásaikon át katonákat pumpáltak a felperzselt sivatagba. A beegho lövészek fekete páncéljaikban úgy rajzoltak a csapatszállítók körül, mint a hangyák. A földi csapatok tengerészgyalogosai, lángszórósai, és a cökkoniai dzsidások egy óriási lyuk körül gyülekeztek, ami a bolygó közepe felé mutatott. Jókora dugóra emlékeztető zsilip zárta ki a jövevényeket. Lomha teherszállítók nehéz lövegeket eresztettek a felszínre, amíg néhány kósza vadászgép fedezte őket, más kompok az élelemmel ledokkoltak a tábort építő beegho milicisták mellé, kecses személyszállítók pedig tűzszerész alakulatokat hoztak a legfelsőbb biztonsági intézkedések mellett.

Padastra lekopott. Azt hiszi, át tud verni. Nem a pulthoz ment. Követnem kéne talán. Vagy lelépni. Vagy leszarni. Igen. Azt hiszem, ezt fogom tenni. A pap nem árthat nekem. Legfeljebb megkérdezem, mit hazudozik itt össze. Úgyis azt mondja majd, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek, vagy valami ehhez hasnlót. Seggfej. Úgy éledgél ebben a moslékban, mint valami sovány, szőrös disznó. Vigyorogva meghengergőzik a mocsokban, mintha valamiféle vezeklésnek tekintené. Olyan elégedett a szájalmas életével, hogy néha legszívesebben beszakítanám a fejét. Nem lenne túl nehéz. Koszos hippi. Ha tehetné beszórna vadvirágokkal, és virágkoszorút aggatna a nyakamba. Rózsát dugna a puskám csövébe. Öregem, neked ugyanolyan rossz lehet az együttélés, mint nekem. Nem kell aggódnod. Már nem maradok soká.

Shatterhand a torzonborz alakot figyelte, aki a Viharmadár körül szaglászott. Úgy tűnt, nagyon keres valamit.

- Nézz a lábad elé, öregember! – mordult fel a cokkoniai.

- Bocsádat – felelte Balzac, miközben bevert orrát szorongatta.

Hallotta, hogy a másik matat a sötétben, azután vakító fény gyulladt. Egy ionfáklya világította be a jókora rakteret. Ahogy Balzac szeme káprázása megszűnt, végigtekintett a padlón fetrengő, több száz alakon. Akadt, aki őt méregette, akadt, aki aludt, vagy halott volt, vagy tudja az ég. Mindenesetre sokan voltak. Tömzsi, páncélos cokkoniaiak, vézna, szívárvány színekben játszó ruhákba

bújt paquinok, hörgő molokkok, néhány brutális kinézetű beegho és marcona, koszos földiek.

- Jó estét – mondta Balzac.

A legtöbben elfordultak, és aludtak tovább, néhányan hangosan felröhögtek, majd elfordultak, és aludtak tovább. Balzac bátortalanul megkopogtatta annak a cökkoniaiinak a vállát, akiben megbotlott. A lény, aki a fal felé fordulva próbált új álomba merülni, dörmögve megrázta magát, mintha legyet akarna elzavarni a válláról.

- Ne haragudjon, uram – kezdte Balzac.

- Kushadj, ember – érkezett a válasz.

- Csak azt szeretném megtudni, hol vagyok.

- Ha nem veszed le rólam a kezéd, kiszakítom, és megetetem veled.

Egy másodperc csend következett.

- A Ceekban nem volt ilyen nagy pofátok.

A cökkoniai villámgyorsan talpon termett, és a földi szemeibe meredt. Balzac higgadtan állta a tekintetét.

- Mit mondtál, te rózsaszín szarevő?

- Azt mondtam, kivertük a picsátokat, ti meg szépen megköszöntétek a végén.

- Bátor kis giliszta – vigyorgott a cökkoniai, majd az alvók felé fordult. – Hallottátok, mi történt a Ceekban?

Sokan felemelték a fejüket, leginkább cökkoniaiak. Az egyik, forradásos arcú beegho összeráncolt homlokkal nézett Balzacra.

- Miért, mi történt? – kérdezte.

- Seggberúgtunk titeket – mondta Balzac.

- Azt mondd?

- Azt bizony. Pedig jó kis túlerőben voltatok.

- Akkor mi lehetett a baj?

- Az, hogy mind beszari csócselék voltatok. Becsület nélkül, szív nélkül, esély nélkül.
- Bátor giliszta – vigyorodott el a beegho.

Emlékszem azokra a forró napokra a Pályán. Emlékszem, milyen csend volt.

Izzadok. A hátam égetik a Beesaphi átforrósodott kúpjának szikláit. A két nap úgy süti az arcom, hogy szinte hallom a sistergést. Mégis jóleső meleg. Meztelen vagyok, ahogy a többiek is. A fegyvereinket, meg a ruhákat szétdobálva hagytuk a sziklák lábánál. A külső szemem a pucér szakaszt nézi. Roberto az egyetlen, akin ruhát lát. Ő a legszégénylősebb. A kulacsát keresi. Majd felfordul a forróságtól. Vízhez kell jutnia. Tikkadunk. Rekkenünk.

Ciaka Koken a barek lakosztályába lépett. Coima Kerokot az íróasztala mögött találta. Jelentéseket bújt. Ha kényesebb témához érkezett, eltakarta a karján nyugvó földi gyerek szeméit, mintha valami erotikus tartalmú holoprogramról lenne szó. A flotta admirális meglepetten állt, kezében az Anta Aurigáról küldött jelentéssel.

- Á, Ciaka, jöjjön csak, jöjjön – intett felé Kerok, amikor észrevette.
- Uram – üdvözölte Ciaka tétován.
- Bemutatom Charliet – mutatott a barek a földi gyermekekre.
- Charlie.
- Igen. A pszichológusom azt javasolta, ennek itt adjak nevet, akkor majd közelebb fogom érezni magamhoz, és nem dobatom a szemétegetőbe. Majd meglátjuk. Mit hozott?

- Igen, persze. Az Anta Aurigán folyó hadműveletek naplója és a csatolt jelentések, uram.

- A helyzet? – Coima átfutotta a jelentés első oldalát.

- A felszíni csapatok hamarosan megkezdik az offenzívát. A fő barlangrendszer bejáratát egy zsilip zárja le, de a holdra vezényelt négyes tűzszerész századnak nem jelenthet problémát.

- Igen. A négyesek általában meg szokták oldani, nem igaz?

- Jól emlékszik, uram.

- Remek. Elmondaná nekem, admirális, miért költözik valaki a föld alá?

- Fogalmam sincs, uram.

- Kritikán aluli. A földet is eszik odalenn?

- Azt mondják virágzó gazdaságokat építettek ki a felszín alatt.

- Azt mondják? Kik mondják azt?

- Csak legendák, uram.

- Legendák? Már legendák keringenek az antáról? Mi ez a szarság? – kiáltott fel Coima, mire a karján nyugvó Charlie szája lebiggyedt. A barek észrevette ezt, megcsiklandozta a baba arcát, és azt gügyögte:

- Jól van, semmi gond, Charlie. Csak a csúnya antáról beszélgetünk. Őket aztán nagyon, de nagyon utáljuk ám. Még jobban, mint az embereket, tudod, cukorbogyó?

Igen, emlékszem a háborúra. De az a Beegho-n zajlott. A beeghokra emlékszem. És igen, emlékszem a Katra is. A határvidéken. De az antára nem. Miért felejtettem el? Miért tudom, hova tartok, és miért nem jut eszembe, hogy ki ellen harcolok? Mi van az agyammal? Hol van? Mi lett vele?

Padastra sehol sem találta az angyalt. Már arra gondolt, elhagyja a dokkot, amikor a fényes alak elé lépett.

0107

A PÁLYA

1.rész

Zam a bevásárló központ előtt összeverődött tömegből meredt a hatalmas kivetítőre, amely az Anta Auriga negyedik holdjáról közvetített képeket. Alig látott valamit, a tömegben mindenki legalább egy fejjel magasabbnak tűnt nála. A Folyóhanton eltöltött hét évvel ezelőtt kimagaslott volna. Mi történt?

Honnan jönnek ezek a képek? Az emlékezés melyik pöfékelő bugyrából? Kat olyan volt, mint egy őszi vasárnap a Földön. Jóllakott, de unalmas. Elveszett, elfelejtett. Szürkés, furcsa hangokkal a háttérben. Kihalt és várakozós. Mintha nem lett volna kész a bolygó. Mintha még hiányzott volna valami. Mintha még várt volna valamire.

Húszezren állomásoztunk ott. Beeghok, emberek, cokkalaiak, meg néhány milicista más rendszerekből. Sosem cigiztem annyit életemben. Azt hittem, előbb elvisz a rák, minthogy valami csetepatéba keverednék. A külső szemem végigsuhan a támaszponton. A beeghok zsolozsmázásba süppedő imaórái megrémítik. Bekönnyezik, ahogy végigszáguld a molokk önkéntesek bűzös barakkjain. Belepillant a pókerező tengerészgyalogosok lapjaiba. Tik-tak. Tik-tak. Ugyanúgy várakozunk, mint a bolygó.

- Keresel valakit, barátom? – kérdezte Shatterhand.

- Az angyal – meredt a fényes alakra Padastra atya.
- Egy angyalt?
- Nem. Nem. Te vagy az angyal. Láttalak megérkezni. Ímé én Angyalt bocsátok el te előtted, hogy megőrizzen téged az útban, és bevigyen téged arra a helyre, a melyet elkészítettem.

A pap tétova mozdulatot tett, hogy megérintse a fénylő alakot. Shatterhand elkapta a csuklóját.

- Angyálnak szólítasz, és taperolni akarsz. Nem hiszem, hogy jóban leszünk.

- Meg kell értened! Erre várok egész életemben.

- Hogy taperolhass?

- Hogy megérinthessek egy darabot Istenből. Az Úr szolgálója vagyok. A nevem Padastra.

- Istenből.

- Tudod, a nagyfőnökből. Megfordulék azért, hogy lássam a szót, a mely velem beszél; megfordulván pedig, láték hét arany gyertyatartót; és a hét gyertyatartó között hasonlót az ember Fiához, bokáig érő ruhába öltözve, és mellénél aranyövvel körülövezve. Az ő feje pedig és a haja fehér vala, mint a fehér gyapjú, mint a hó; és a szemei olyanok, mint a tűzláng; és a lábai hasonlók valának az izzó fényű érczhez, mintha kemenczében tüzesedtek volna meg; a szava pedig olyan, mint a sok vizek zúgása. Vala pedig a jobb kezében hét csillag; és a szájából kétélű éles kard jő vala ki; és az ő orczája, mint a nap a mikor fénylik az ő erejében.

Tudod, az Alfa és az Omega.

- Alfa és az Omega?

- Első és Utolsó.

- Nem ismerem őt.

- Hogyan?

- Sosem találkoztunk.

Padastra nyakát behúзва körülnézett, majd ujját a szájára szorítva azt motyogta:

- Kicsit halkabban, barátom. Ezért könnyen a pokolban találhatod magad. Ott meg gyorsan összekoszolódik a fényes bőröd.

- Fogalmam sincs, miről karattyolsz, de nem is fontos.

- Persze, hogy nem. Te mi járatban a Calliopén? Eljött az apokalipszis kora? A büntetés ideje? Az egyik lovas vagy? Arkangyal? A tüzes kardodat elhozta? És láték mennyben más nagy és csodálatos jelt: hét angyalt, a kinél vala a hét utolsó csapás; mert az által teljesedett be az Istennek haragja.

- Állítsd le magad! Egy férfit keresek.

- Hogy? Ne okozz csalódást, kérlek – hőkölt hátra Padastra.

- Meg akarom ölni.

- Vagy úgy. Az mindjárt más. És csak egyet?

- Egyelőre egy is elég lesz.

- Ilyenkor tele a promenád. Elvezetlek oda, ott aztán választhatsz kedvedre.

- Félreértesz. Egy bizonyos alakot keresek.

- Kicsodát?

- A Sunkán Kilencvennyolcasként ismerik.

- Igazi lúzer név. Mi a bűne?

- Ellopott néhány almát a tudás fájáról.

- Ó! Amely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói. És még mindig nála vannak?

- Igen. Csak azt felejtette el, hova dugta őket.

- Egy alma a tudás fájáról. Jó volna.

- Ismersz valakit ilyen néven?

- Senki sem mutatkozott be így, amit nem csodálok. Ám az állomásra naponta százak érkeznek. Átutazóban, látogatóban, szerencsét próbálni, száműzetésben, miegymás. Nyitva tartom a szemem.

A huszonhármas dandár délben érkezett meg az Anta Aurigára. Négy csapatszállító kapaszkodott a bolygó felszínébe, és megkezdődött a csapatok kibocsátása. Beegho lövészek biztosították a terepet, majd jelt adtak a hajótestekben várakozóknak. A tengerészgyalogosok az alacsonyabb gravitáció miatt, nehéznek tűnő, gravitációkiegyenlítő felszerelésekkel ellátott ruhákban léptek a felszínre. Ezerötszázan lehettek. Tömött sorokban vonultak egy előző nap sebtében kialakított tábor felé. A tengerészgyalogosokat egy könnyűfegyverzetű vadász zászlóalj követte, akik egy meglehetősen vegyes tömeget kísértek.

Mintha foglyok lennének, gondolta Zam, és a nehéz táskát letette a lába mellé. A karjait majd kiszakította. Folyóhant előtt nem jelentett volna gondot az sem, ha órákig kell tartania. Hiszen csak pékárú, meg zöldség. Körülötte a tömeg hangosan zúgolódott. Érezte az őt körülvevők nyugtalanságát. Az idegesség szagát. Az izgalom bűzét. Valami megmagyarázhatatlan eufóriát az ismeretlentől való félelemben. Sosem látott egyet sem az antából. Ahogy a nagy nyaknyújtóztatásban a tömeg majdnem elnyelte, arra gondolt, ők sem láttak még egyet sem. Soha. A történeteket ő is hallotta. A föld alatti városok, az óriási hullók történeteit. De még sosem beszélt senkivel, aki találkozott volna az antából akár egyetleneggel is. Soha.

Az egész vezérlő legénysége néma csendben meredt a képernyőre. Coima Kerok feszülten figyelte az eseményeket.

- Minden most kezdődik el – súgta oda Charlienak. A kisfiú ráöltötte a nyelvét.

Ciaka Koken admirálisi egyenruhájában feszített a barek mellett. Celia Pian egy ételfoltot próbált lekaparni a ruhájáról. Amikor észrevette, hogy Ciaka a szeme sarkából figyel, megrántotta a vállát, és a monitorra szegezte a tekintetét.

Balzac hadnagy a szemeit takarta, hogy a csapatszállítók által felvert por ne vakítsa el, fogai között így is ropogott a homok. Botladozott, a furcsa gravitáció miatt igyekezett minél közelebb maradni a talajhoz. Nekik nem osztottak kiegyenlítőket. Láta, hogy a nyurga paquinok közül többen elszálltak, ahogy elrugaskodtak a földtől. A vadászok úgy terelték őket, mint valami birkacsordát a vágóhídra. Többen megbotlottak előtte, azokat a fegyveresek lábra rángatták, és űzték tovább. Végül is bűnözők voltak. De legalábbis bűnösök. Hátranézett. A homokviharban csak fekete foltnak látta a gépet, a vonuló tömeget pedig a messzibe vesző lóporcsíknak. *Ha valaki meggyújtja a végét, végem,* gondolta, és előrefordult, sietett volna tovább.

Ujjak fonódtak a vállára. Odakapta a tekintetét. A forradásos arcú beegho volt az, Jamkaak. A homok alól alig világított ki halványkék bőre. Ordenáré vigyorra húzta a száját, hegyes fogai kifordultak az ajkai mögül.

- Ha engem keresel, szivi, itt vagyok, szorosan mögöttem, tudod, hogy nem hagylak el.

Ebben a pillanatban az egyik vadász puskatussal oldalba vágta a beeghot, *tovább!*, kiáltotta, Balzac pedig elrántotta a vállát, és tovább sietett. Jamkaak nyögése hamarosan elmosódott röhögésbe csapott át.

Balzac behunyta a szemét, és érezte, hogy összecsinálja magát. Újra. Egy könny szaladt végig az összetört arcon. A hajón nem zavarta őket, hogy szaros a segge. Miért hagyta, hogy őt magát zavarja? Otthon. A fényűzésben. Nem lehetett volna csak úgy elfelejteni? Csak nem említeni soha többet. Mert ami a hajón történt, azt biztos nem tagadhatja le többé. Mert mind végignézték. Mind együt csinálták.

Emlékszem a Dugóhúzóra. Egy aszteroidaörlőből alakítottuk át. A bazi nagy kerekei akármin átvitték, ha lett volna, aki meg tudja emelni, és a földre ejti, azokon a kerekeken percekig pattogott volna. Böhöm nagy jószág volt, olyan, mintha egy cökken mammutot összegyúrtak volna a terminátorral, és a hátára kötöttek volna egy gigantikus ezüstvibrátort. A példó volt a dezintegrátor. Soha ilyen hasznos műbrokit!

Emlékszem a rohadt zsilipeikre, amikkel elzárták magukat a felszíni világtól, mint valami nemes bort. Nem tudtuk szétlőni őket, a tűzszerészek nem tudták szétrobbantani. Megpróbáltuk kirántani egy csillagfalóval, de az a rohadt dugó kiszakította az egyik hajtóművet. Haha. Ott tépte ketté a gépet, ahol a legvastagabb volt. A hajó lezuhant a felszínre, legalább négyszázan maradtak alatta. Az okostojások a Földről kémikusokat küldtek, tudósokat, biológusokat, az Udvar legsűrűbb szürkeállományát, hogy kitaláljanak valamit. Gázokkal kísérleteztek, savas anyagokkal. Megpróbálták

szétmaratni, feloldani a zsilipet, de az jót röhögött rajtuk. Sunnyoghattak vissza a Földre.

Akkor találta ki valamelyik agyas a Dugóhúzó. Fogalmam sincs, hogyan működött, de az biztos, hogy feltörte a dugót. Beletelt néhány órába, de a zsilip elkezdett bomladozni. Finom porrá őrölte a szerkezet. Frankón, mint a hintőpor. Egyszer csak az egész beszakadt, és mi ott álltunk a lyuk szélén, ami az anta birodalmába vezetett.

De várjunk csak.

A Katon nem voltak dugók. És nem volt anta sem.

Dr. Tomasson idegesen gyűrögette a pofátlanul hosszú szivart, a dohánylevelek halk ropogással forgácsolódtak szét az ujjai között. Füle ráizzadt a távbeszélőre. Örült neki, hogy nem tudott videokapcsolatot létesíteni dr. prof. Kesivel. A prof pillantásától még mindig kirázta a hideg.

- Tehát semmi előrehaladás? – kérdezte Kesi.
 - A-az ügynökeim elin-elindultak utána a Calliopéra.
 - És le is lőtték őket.
 - Szo-szóval hallott róla.
 - Küldött helyettük másokat?
 - A baleset csak tegnap történt, uram.
 - Nem értem. Talán nincs elég embere?
 - De-de van, uram.
 - Tomasson, értse meg, a vén fingok nyugtalankodnak.
- Ha a Szövetség Tanácsa nyugtalan az senkinek sem jó, de a legrosszabb a Szövetségnek.
- Igen, uram.

- Az az ember nem kerülhet vissza a frontra. Sem a Katra, sem más helyekre, ahol különös emlékei támadhatnának.

- Nem, uram.

- Nem mondhat senkinek semmit. Az nem volna jó, igaz?

- Nem, uram.

- Helyes. Az első volna, aki beszélni tud. Előbb-utóbb mindenképp felszínre törnek az emlékei, de legyen inkább utóbb! Mindent felboríthat. Ne engedjük bekövetkezni, rendben?

- Rendben, értettem, uram.

- Kiküld utána újabb ügynököket?

- Természetesen, uram.

- Helyes. Köszönöm, Tomasson.

- Igen, uram.

- És Tomasson.

- Igen, uram.

- Szokjon le a dohányzásról! A paquin dohány szétbassza a szervezetét. Olyan a hangja, mintha száz éves lenne.

Kétszáznak érzem magam, suhant át Tomasson agyán.

Zam összerándult, amikor megérezte a kezén a másik kéz érintését. Oldalra kapta a fejét. Leeskaa volt az. Zam alig érte fel a beegho lány vállát, mégis ő volt az egyetlen élőlény, aki mellett nem fogta el az érzés, hogy egyre sorvad.

- Szia – mondta a nő, és lehajolt, hogy megcsókolja.

- Szia.

- Tévétel?

- Igen, gondoltam megnézem a híreket.

- Miért nem jössz haza? Ott sokkal kényelmesebb.
 - Nem maradhatok le egy percről sem.
 - Aha. A háborúról mondanak valamit?
 - Leginkább arról mondanak.
 - Na, és mi újság?
 - Most reklám van. Utána jön a világvége. Élőben.
- Nem beszéltek többet. Csendes várakozással figyelték a kivetítőt, ahogy a körülöttük álló néma tömeg.

A PÁLYA
2.rész

- Csináltál mostanában valami bődületes baromságot?
- kérdezte Padastra atya a katonától.
- Azon kívül, hogy ettem a tubusos húsból?
- Ez most komoly, ember! Az Úr elküldte érted az egyik angyalát.
- Ja.
- Most dumáltam veled.
- Biztos jól érzed magad?
- Épp a nagyfőnök ellen szervezkedek. Szerinted, hogy érzem magam?
- Nyugodj meg, és mesélj el mindent, szép sorjában.

Balzac közlegény tenyere ráizzadt a súlyos fotonpuskára. Fogai zizegtek, a feje egyre összébb nyomódott a hangzavarban. Az ő osztaga guggolt legközelebb a Dugóhúzóhoz. Mögöttük hosszan húzódtak a földiek és a beeghok sorai. A hatalmas szerkezet fájó zúgással örölte a zsilipzáró fedelet. Több kilós kötömbök gördültek a lánctalpak elé, a magukat vonszoló, hosszú órák lassan beérni látszottak. A fülrepestő zajt súlyosbította a szinte elviselhetetlen hőség. A csillagfalók által elsivatagosított felszín szinte megfőzte a gyalogos egységeket. A talaj gőzölgött, a katonákról szakadt a víz. Balzac körül is mindenki bűzlött a verítéktől, ezen csak rontott a molokkok érett sajtízszaga. Az ex-hadnagy úgy érezte kifordul a gyomra.

Jamkaakot is Balzac egységébe osztották, ahogy a börtönviselt beeghok többségét. A forradásos képű fellökött egy előtte gubbasztó paquint, és a férfi mellé osont.

- Mi a téma, szivi? Felizgultál már? Nagyon remélem, mert ha ennek vége, nagy bulit csapunk. Csak te meg én. Először. Azután kényezteted egy kicsit a haverokat is, rendben?

- Őrmester! – kiáltott Balzac. – Őrmester!

Egy sötétbőrű, fiatal nő lépdelt hozzájuk hajlított térdekkkel.

- Mi a problémátok, istenverte majmok?

- A közlegény megbontja a sorokat! – biccentett Balzac Jamkaak felé.

- Húzzál vissza a helyedre, Csita! – mondta az őrmester. – Na, mi az, baj van a füleddel? Kipucoljam a bajonnettemmel? Tűnés!

- Igen, uram – válaszolt a beegho, és elsunnyogott az eredeti pozíciójára.

Az őrmester Balzachoz fordult.

- Most már minden oké, kismalac? – kérdezte.

- Igen, uram. Köszönöm, uram.

- Uram. Ezek láthatatlanok? – kérdezte a nő, és megmarkolta az egyik mellét. Balzac ostobán meredt rá.

- Kérdeztem valamit, közlegény! Láthatatlanok ezek itt?

- Parancsol?

- A dudák. A csöcsök. A mellek, ember! Nem lehet ennyire öreg!

- Öregebbnek látszom a koromnál. Még negyven sem vagyok.

Balzac eltöprengett, már nem is figyelt a nőre. A villájára gondolt. A látóhatárig terpeszkedő birtokra. A birtokra néző ablakokra. A padlótól a plafonig érték. Arra, hogy Leeskaanak mennyi dolga lehetett velük. Vajon létráról mosta őket? Sosem figyelte meg. Jobban utált vajon ablakot tisztítani, mint az alsógatyákat mosni, amibe a ház ura bele-belefékezett? És rejtegeti még azt a szerencsétlen flótást, akit Folyóhanton szedett össze? Mi is a neve? Caf? Zah? A kis csótány! Mi lehet Jarokkal? Biztosan dézsmálja a piakészleteket. Nem adja el, de megissza. Rengeteget bír inni. Balzac többször kapta rajta, hogy suttyomban, a szobája magányában töltöget. Nagy piás. Mégsem fordult elő soha a tizenegy év alatt, amióta nála szolgált, hogy elkésett volna a reggeli eligazításról, vagy hogy vendégek előtt, vagy akár öelőtte ittan mutatkozott volna.

Balzacot az zökkentette vissza, amikor a Dugóhúzó hatalmas robajjal beszakította a zsilipfedelelet.

A Sunka főterén felállított kivetítón befejeződött egy paquin kupleráj közvetlen ajánlata, és a stúdióból visszakapcsoltak az Anta Aurigára.

A zsilip abban a pillanatban szakadt be, természetfeletti robajjal. Leeskaa arca összerándult, ahogy Zam ijedtében megszorította a kezét. A kamerák hatalmas porfelhőt mutattak.

Kiabálás, parancsszavak, beegho nyelven elüvöltött káromkodások, idegen csatakiáltás, sívítón, sípolón, a lézerek, és a fézerfegyverek zümmögése, a fotonpuskák duhogása, fém csattant a csonton. Halálüvöltések. Lábdobogás, robbanások, artikulátlan üvöltözés. Bizarr hangverseny. Az egyik kamera képe elfeketedett, rögtön

egy másikra kapcsolnak, de az is csak port mutatott, jótékony függöny mögé rejtette a borzalmakat.

- Hol vannak? – kérdezte Coima Kerok, közben finoman simogatta Charlie fejét, és a porfelhőt vizsgálta. Ciaka Koken a képernyőkre meredt, de hiába erőltette a szemét, nem tudta kivenni az ellenséget. Celia Pian maga is hunyorítva próbálta átfúrni a tekintetét a mozgóképek homokfergetegén, kevés sikerrel.

A riporter hangja messziről szólt a nézőkhöz. Tájékoztató, hogy az egyik kamerásbrigád DFG-re száll. Az egyikük vezet, a másik kameráz. Az a tervük, hogy a csata közepébe vigyék a nézőket, a könnyű mozgású, felszíni járgánnyal megcélozzák a zsilipet, és elviszik oda a kamerát. Ha szerencsésük van, nemcsak a csata forgatagát közvetíthetik, hanem bepillantást nyerhetnek az anta birodalmába. Ez nagyon exklúzív lesz!

A távolban felállított kamerák adását hamarosan felváltotta a DFG-ről érkező kép. Kisebb képhibákat leszámítva használható anyagot továbbítottak. Már amennyiben a sűrű homokfelhő használhatónak könyvelhető el. A rázkódó kép fokozta a híradás drámai hatását, a hanghatások élesebben kivehetővé váltak, a DFG robaja, az operatőr kommentárjai, a sistergés, a halk, megnyugvást talált, és a hisztérikus zsolozsmázás a mindent betöltő csatazaj alatt.

Az öngyilkos kamerateam mellett elröppenő fotonnyalábok duhogására Zam újra és újra megszorította Leeskaa kezét. A beegho lány lágyan a mellére húzta a

srác fejét. Zam nem ellenkezett, de egy pillanatra sem vette le a szemét a kivetítőről.

Coima Kerok egész közel hajolt a képernyőhöz, a többiek a válla fölött próbáltak kukucskálni.

- Na, látod már őket, Charlie? – kérdezte Coima, Charlie pedig a csecsemők ismeretlen nyelvén gügyögött valamit.

- Ezzel nem segítettél sokat.

A DFG-n száguldó kamera a talajra tévedt, csak egy pillanatra, mégis többszáz képet küldött a vezérlőben tartózkodók képernyőire.

- Az nem egy anta volt? – kérdezte Ciaka.

- Dehogy, csak egy láb – intette le Celia.

Az admirális meghökkenően fordult felé.

- Egy láb? – kérdezte.

- Szerintem egy paquiné volt – mondta Celia.

- Szerintem meg egy anta volt.

- Szerintem meg csak egy összeégett, kormos valami volt – motyogta Coima.

- Hallotta a bareket – mondta Celia – nem egy anta volt.

- De nem is egy láb!

A DFG-t ebben a pillanatban érte találat, még hallani lehetett a robbanást, de a képek zavarossá váltak, majd elfeketedett és elcsendesedett minden.

Coima Kerok összerándult, és véletlenül eltörte a kis Charlie nyakát.

Balzac sorozatra állított fotonfegyvere mögé bújva futott előre, fel sem nézett, nem volt értelme.

Amikor a Dugóhúzó felmorzsolta a zsilipfedelelet, az hatalmas porfelleg kíséretében szakadt a lyukba. A pornak nem volt ideje leülledni, mert a föld alól, ördögökként tört elő az anta. A sikolyuk hallatán Balzac újra összerondította a nadrágját, de nem volt hajlandó törődni vele, és tudta, hogy most a mögötte állók sem fognak viccelődni, mert ők ugyanúgy becsináltak. Sokan az első sivítésre megfordultak, és a csapatzállítók meg a tábor felé rohantak. A bátrabbak, vagy akik képtelenek voltak mozdulni a félelemtől, helyettük is tüzet nyitottak. Balzac a menekülőkkal tartott, addig futott, amíg bírta, azután a földre dobta magát, és megsorozta az egyre növekvő porfelhőt. Fogalma sem volt, eltalált-e valakit, és ha igen, kit. Felállt, és futott tovább. A levegő gyorsan megtelt a megpörkölt bőr és szőr, az égett hús, a kifordult belsőség bűzével.

Az anta nem löfegyverekkel támadott. Pengék csilingeltek. A homokfüggöny mögül olyan hangok szűrődtek ki, amelyek arra emlékeztették Balzacot, hogy kiskorában hentes szeretett volna lenni. Most nem akart a kések, a bárdok és a pengék közelébe kerülni.

Akkor ütközött bele a vele szemberohanó őrmesterbe. Mindketten nagyot nyekkentek a földön, felverték még egy kevés port. Miközben százak rohantak el mellettük, a zsilip és a tábor irányába egyaránt, Balzac ültében üvöltött a nőre, át kellett harsognia a pánik zaját.

- Hova megy, örült liba?

- Hogy beszél velem, közlegény? Fogja a fegyverét, és kövessen!

- Én nem megyek oda vissza! És magának sem ajánlom, aranyom!

- Ne személyeskedj, kismalac, csak fogd meg a kurva puskádat, és utánam!

- Sehova! – mondta Balzac, feltápászkodott, és megint a tábor felé akarta venni az irányt, amikor észrevette a tőle néhány lépésre magasodó Jamkaakot.

- Nem hallottad az őrmestert, giliszta? – kérdezte, azzal megragadta Balzac gallérját, és húzta maga után. Az öregnek esélye sem volt, hogy erővel kiszabadítsa magát, a beegho úgy rángatta, mintha rongybaba volna. Ugyanúgy mint azon a gyomorforgató éjszakán odakinn, az űrben. Az őrmester biccentett Jamkaak felé, majd az élre állt.

Hárman rohantak szembe a menekülők áradatával. Egyre közelebből hallották a pengék csilingelését, de erős duhogás jelezte, hogy még tartják magukat a beegho lövészek és a börtönviselt milicisták.

Az őrmester féltérde ereszkedett, és egy sorozatot engedett a porfelhő közepe felé. Jamkaak a földre lökte Balzacot, és ő is megeresztett néhány lövést. Balzac is felemelte a fegyverét, és célpontot keresett, de semmit nem volt képes kivenni a forgatagból. A lézernyalábok fénye itt-ott átvillant a homokfüggönyön, néha nagyon közelről hallatszott a pengék zaja, de Balzac nem akart vélt célpontokra tüzelni.

Egész addig tartotta magát, amíg esztelen sivítás közepette a menekülők közé keveredve, cingár alakok gyilkos csoportja viharzott át közöttük. Csilingeltek, és villogtak a pengék. Balzac a földre lapult, a szeme sarkából úgy látta, Jamkaakot elsodorták, egy menekülő földi milicista holtteste rázuhant a hátára, de felnyögni nem mert, az őrmestert szem elől tévesztette, először az átrohanó csoport, utána meg, ha életben maradt is,

valószínűleg a porfelhő takarta el előle. A közelében számtalan holttest feküdt, egymás hegyén hátán, kicsavarodva, vérüket folyamatosan szívta fel a homok. Nem volt köztük olyan, amelynek a faját ne ismerte volna.

Nos, abban a pillanatban rohadtul egyedül érezte magát. Felegynesedett, és úgy nézett körül, mint a szenilis vénember, akinek fogalma sincs, hová készült. Az anta pengéi már mögötte is dolgoztak, arra fölösleges lett volna menekülnie. Szóval a zsilip felé rohant, sorozatra állított fotonfegyvere mögé bújt, és fel sem nézett, nem volt értelme.

Padastra a cuccomat pakolja össze. Kurvára semmi cuccom nem volt, amikor megérkeztem az állomásra. Remélem cipelhetek magammal egy másfél mázsás feszületet. A hülye azt hiszi, hogy egy angyal elől kell elrejtene, de sokkal valószínűbb, hogy Tomasson egyik fejjadásza szaglászik utánam. Még jó, hogy a loboncos odafigyelt, mert én mintha szétszórtabb lennék mostanában. Ezek az emlékképek kikészítenek. Nem szabadna emlékezni ilyesmire, mert rohadtul nem történtek velem ilyen dolgok.

Tegnap az anta egyik barlangjában találtam magam. A külső szemem épületeket lát a távolban, semmi érdekes nincs bennük, vagy csak túl messze vannak, hogy szembetűnő legyen a másságuk, nem tudom. Holttestek nincsenek, viszont füst csípi a külső szememet. Lángoló épületeket sem lát. A füst egy sziklatömb mögül ömlik. Óvatosan közelíti meg a sziklát, bekukkant mögé.

Katonák rakták a tüzet. Jó nagy tűz. Roberto, akármilyen szégyenlős is, most leveszi az ingjét,

különben meghülyülne a hőségtől. Ott vagyok. Egy könyv van a kezemben. Belelapozok. A külső szemem a tarkóm mögé surran, és átnéz rajtam, de ő sem tudja elolvasni az írást. A tűzre dobom a könyvet, és újabbakat veszek a kezembe. Ott repülnek. Némelyikből kiszakadnak a lapok, és ellobbannak, ahogy a tűzbe érnek. Amelyek egyben maradnak, azoknak idő fog kelleni, amíg leégnek, de nem idegeskedünk, rengeteg időnk van.

A parancs szerint innen már csak haza megyünk. Szóval nincs tovább. Elégetjük ezt a néhány könyvet, és vége. Ennyi elég. Én nem kérdeztem meg, miért kell elégetnünk az anta könyveit. Én nem akadékoskodok, ha arról van szó, hogy minél előbb elindulhassak haza, Cassyhez. Cassy? Honnan jönnek ezek az emlékek? Vajon Cassy emlékezne-e rám? Emlékezhetne egyáltalán?

Újabb könyvek repülnek a tűzbe. A lángok a nagyobb adagok alatt kicsit megbújnak, azután többszörösükkre nőnek, újra jelentkeznek, kösz, még megvagyunk, és elnyalogatják a papírlapokat.

A nagyon vastag könyveket szét kell tépnünk, hogy rendesen elégjenek, biztosnak kell lennünk, hogy teljesen megsemmisülnek az írások. Mick-kel azon versenyezzünk, ki tud vaskosabb kiadványokat kettétépni. Vörös fejjel szaggatjuk a könyveket. Mick nyer. Jót röhögünk. Roberto egyre gyakrabban megy a kulacsért, a hőség mindannyiunkat valósággal odatapaszt a talajhoz. Jim rászól Robertora, óvatosan igyon, nehogy kifröccsenjen egy kis víz, mert eloltja a tüzet, aztán soha többet nem tudjuk begyújtani újra. Nevetünk. A külső szemem hátrébb húzódik, mielőtt teljesen kiszárítja a hőség. Jim,

a maga szórakoztatására kihajtva rakja a könyveket a tűzre, a gerincükkel felfelé, így olyan, mintha házakat építene, körbe a tűz peremén. *Jim házai*, kiáltja, *lángoljatok!* És azok lángra kapnak, szinte egyszerre. Mi is elkezdjük megépíteni Roberto házait, Mick házait, és az én házaimat. *Lángoljatok!*

Akkor bukkan elő valahonnan az anta pap. A külső szemem látni akarja, de valamelyik katona mindig eltakarja előle. Átcsusszan Roberto lábai között, de Mick vádlijának ütközik. Bekönnyezik. Csak foltokat lát. A pap könyörög, hogy ne égessük el a könyveket. Nem értjük a nyelvét, csak tudjuk, hogy miről karattyol. Nem válaszolunk. Tovább tépi a száját. Végül Mick szólal meg: *engedd el a gatyám!*

A külső szemem látása tisztul, de most Roberto válla takarja el előle a papot. Csak Mick hátát látja. Mick nagyon dolgozik valamin. Mintha bírkózna. *Vedd le rólam a mocskos kezed! Hordd el magad! Nem érted? Nem akarod megérteni? Takarodj!* A pap nyüszítő hangokat hallat. *Vedd le rólam a mocskos kezed, te féreg!* Aztán parázs csap a levegőbe, és korom madarak reppennek fel. A pap sikoltása az égisz tör utat magának, de gyorsan elhal.

Szótlanul dobáljuk a tűzre a könyveket.

Még nagyon sok van hátra. Csak azt akarom, hogy vége legyen, hogy elégjen az összes, aztán vissza akarok menni a frontra. És meghalni. Istenem! Még sosem akartam ennyire meghalni.

Balzac akkor kapta fel a fejét, amikor már zuhant. A zsilip szélében botlott meg, és a kürtőbe bucskázott. Végigbukdácsolt a gigantikus bőségszarun, és egy

alaposan lepontozható bukfencsel az anta földalatti birodalmába hengergőzött.

- Most győzünk vagy veszítünk? – kérdezte Coima Kerok.

- Innen nem tudnám megmondani – válaszolt Ciaka Koken.

- Apropos – csatlakozott be az intendánsnő – maga miért nincs a helyszínen, admirális?

- A kötelességem ide köt.

- Most győzünk vagy veszítünk? – kérdezte ismét a barek.

- Nekem úgy tűnik, akik ott vannak azt kiabálják, veszítünk. Nem is akármilyen szinten – mondta Celia.

- Csak mert évek óta nem támadt egyetlen pozitív gondolata sem, nem kell leszólnia a Szövetség hős katonáinak önfeláldozását – szolt közbe az admirális.

- Csak mert a halálhörgésekből arra következtetek, hogy veszítünk, nem feltétlenül vagyok pesszimista – válaszolt az intendáns.

- Tudják – kezdte Coima – a pszichológusomnak talán mégis igaza lehet valamiben. Már most szívesebben hallgatnám egy csökött embergyerek gügyögését, mint a maguk ostobáskodását. Csak most kezdtem ölelgetni ezeket a rózsaszín fingózsákokat, de maguk máris jobban fel tudnak idegelni. Az emberiség legnagyobb barátja úton van haza! Jövök, Föld! Szegény Charlie. Ciaka, gondoskodjon megfelelő utánpótlásról!

- Ez gyönyörű – mondta Balzac.

A FILISZTEUS

- Kaptunk újabb képeket az Anta Aurigáról? – kérdezte Coima Kerok.

- Nem, uram, a forgatócsoportokkal elveszítettük az összeköttetést, ugyanúgy, ahogy a felszíni csapatokkal – válaszolt Ciaka Koken.

- Mind meghaltak?

- Ebben nem lehetünk biztosak, uram.

- De azért valószínű, mi?

- Lehetséges, hogy csak az anta sugároz zavaró jeleket, és ezáltal ellehetetleníti az összeköttetést a csapatokkal.

- A rendszerben lévő gépek sem észlelnék tőlük adást?

- Nem, uram.

- Beszélt a vezérhajóval?

- Igen. Ők sem képesek kommunikálni a felszínen lévő egységekkel. Arana flottaparancsnok azt kérdezi, elindulhatnak-e visszafelé?

- Nem, semmiképpen sem vonulunk vissza. Pihenjenek, amíg kitaláljuk, mi legyen a következő lépés.

- Félnek a kalóztól.

- Hogy?

- Félnek a kalóztól.

- Kalóztól. Ez meg mit jelent, már megint?

- Rendkívüli mértékben megnőtt a kalóz aktivitás az Anta Auriga és a határvidék állomásai között. A söpredék arra számít, hogy a hajók nagy rakománnyal térnek meg az Aurigáról. Több civil teherhajót már megtámadtak a területen, és mindet el is foglalták. Az, hogy a

legénységgel hogy bánnak, attól függ, melyikük csap le először a hajóra. Van, hogy egy mentőkabinban mindenkit elengednek, van, hogy csak kivetik a hullájukat az űrbe. Úgy tűnik, a karmaikat élesítgetik, készülnek a nagy pillanatra, az Aurigáról visszatérő kincseshajókra. Félő, ha előbb-utóbb nem jutnak zsákmányhoz, rajtaütnek az anta űrben állomásozó kisebb hajóinkon.

- Hát a kincseshajókra várhatnak.

- Mit közöljek a vezérhajóval? Mi a parancsa?

- Tartsanak ki! Úton a segítség. Semmi, ismétlem, semmi szín alatt nem vonulhatnak vissza! Ha bármi hírt kapunk a felszíni csapatokról, azonnal tájékoztasson!

- Értettem, uram.

- Te rossz ember vagy? – kérdezte Padastra atya.

- Nem tudom – válaszolt a katona.

Végigcikáztak a sötét sikátor szemétkupacai között, majd megállapodtak az egyik konténer mögött.

- Hogyhogy nem tudod?

- Ezt nekem nem olyan könnyű eldönteni, mint a magadfajtának.

- Mi az, hogy a magamfajtának?

- Tudod, az ilyen vallásos alakoknak.

- Hívő vagyok, nem leprás. Kérlek, ne is beszélj úgy rólam!

- Oké.

- Különben beverem a pofád.

A katona felhúzott szemöldökkel fordult felé, a pap idióta vigyorral villantotta felé hiányos fogsorát, majd egy hirtelen mozdulattal lenyomta a fejét a konténer fedezékébe. A fémes kopogás a közelből hallatszott. A

fényes fickó határozott léptekkel vágott át a sikátoron. Padastra csak akkor szólalt meg, amikor a lépteinek visszhangja elhalt a távolban.

- Egy angyallal incselkedem. Egy csúszómászó kedvéért. Bocsáss meg, bűnös lelkemnek, Uram!

- Jó kis angyal az. Pénzért öl embert.

- Fogd be a mocskos szád, filiszteus!

- Sokminden vagyok, de a filiszteus nem egy ezek közül.

- Pofa be, indulás! – mondta Padastra, felhúzta a katonát, és kirohantak a sikátorból.

A promenádra értek. Mintha egy más világba jutottak volna. A sétálókerület bámulatba ejtett akárkit, aki először tette be ide a lábát, de aki a peremkerületek koszos sikátoraiból érkezett ide, azt hitte, egyenesen a mennyek országa. Nyoma sem volt szemétnek, a búzt óriási turbinák szívták el, és mindent fényárba borítottak a különböző fényforrások. A katona fejére húzta a Padastrától megörökölt koszos pulóver kapucniját, a pap pedig felhajtotta az ingje gallérját, mint a rock'n'roll királya. Drága ruhák, ezernyi szín jött velük szembe. Besavazott paquin kereskedők mulatoztak a promenád ivóiban és éttermeiben. Egyikük a teraszról feléjük lötytyintette az italát, aztán torokhangú röhögésbe kezdett.

- Azt sem tudom, mi az a filiszteus – mondta a katona.

- Seggfej.

- Kabbe!

- Nem te. A filiszteusok. Seggfejek.

- Ja!

A tömeg gyomorfordítóan hömpölygött a menekülők körül. A közelben díszes társaság jelent meg. Kék selyem kaftánjaik kiemelték őket a tömegeből, mintha az nem lett

volna elég, hogy mindenkinél magasabbak voltak, ahogy azt a beeghoktól meg lehetett szokni. A ruháik elárulták, hogy nemcsak egyszerűen gazdagok voltak, hanem előkelőségek, nemesek.

- Sietnünk kell! Az angyal nemsokára rájön, hogy átvertem. Durcás lesz – mondta Padastra.

- Nyugi. Azt mondtad, megvan a hajó.

- A dokkológyűrűig el is kell jutni, apám.

- Marha nehéz lehet.

A katona ebben a pillanatban ütközött vállal az egyik csillogó kék ruhás beeghonak. Kezek ragadták meg, és a földre teperték. Féltucat kék ábrázat meredt rá.

- Mit képzelsz, ember? – kérdezte az egyik beegho. – Honnan veszed a bátorságot, hogy a barek testőrségének katonáját fellökd?

- Nem, nem szándékos volt – mentegetőzött a katona.

- Nem hát! Sosem az!

A tömeg óvatos körbe zárta a földre tepert embert, és leteperőit. Padastra néhány lépéssel közelebb merészkedett a dulakodókhoz.

- Te meg mit bámulsz – fordult a beegho a pap felé.

- Csak várom, hogy eleresszék a barátomat – mondta Padastra. – Ártatlan. És ti biztosan nem tartanátok fogva, illetve büntetnétek meg ártatlanokat, igaz?

- És te? Te ártatlan vagy, koldus?

- Én? Nem, nem, uram, én nem vagyok ártatlan. Bűnös vagyok. Bűnös a fősvénység vétkében.

- A fősvénység vétkében? - A beegho nevetve nézett körül a társain. – Hallottátok ezt? Bűnös a fősvénység vétkében! Ez jó!

- Igen, uram, bűnös vagyok a fősvénység vétkében. És, hogy őszinte legyek, a torkosság vétkében is. Tudod, szeretem a piát.

- És még miben? A bűzölgés vétkében?

- Bűnös vagyok a harag vétkében.

Azzal Padastra atya falábával teljes erőből ágyékon rúgta a beeghot. Az összecsuklott, és gurgulázó hangon kérte társai segítségét. Egy másik kékpofájú a pap felé ugrott, de a katona elgáncsolta, és övéből kirántotta az idegen sugárvetőjét. Ahogy a levegőbe lőtt, a pánik végigömlött a tömegen. Egy pillanat elatt elsodorták a beegho testőröket, de ugyanúgy a katonát és Padastrat is.

- Mi ez a rettenetes hangzavar? – kérdezte Coima Kerok a kommunikátorán izzadó Ciaka Kokentől.

- A promenádon kisebb zavargás tört ki. A pontos okot még nem tudjuk, de a helyreállításról már intézkedtem, négy biztonsági egységet küldtem oda.

- Nagyon derék, tájékoztasson a fejleményekről – mondta Coima, kikapcsolta a komberendezést, és felrázta a cumisüveget. A karján gügyögő, Christen névre keresztelt kislány óriásit csücsörített, ahogy felfedezte a kajcsit.

- Örülök, hogy újra találkozunk – hallotta Padastra a háta mögül. Megfordult. Az angyal állt előtte. Jó nagyra nőtt, a pap csak a mellkasáig ért. A kavargó tömegből néhányan az óriásnak ütköztek, de lepattantak, mint a ping-pong labdák. Shatterhand sejtelmes mosolyra húzta a száját.

- Hol van a barátunk?

- A kéglimben, ahogy mondtam.

- Ugyan már, atyám. Senki sincs az óladban.
- Akkor valahogy megszimatolta a dolgot. Nem olyan hülye ám.
- Nem olyan hülye? Mennyire nem hülye? Mint amilyenek engem szeretnél látni?
- Az egyik beegho testőr Padastra mellé keveredett, felemelte a cihkar nevű kétkezes fegyvert, és lesújtani készült. Az angyal az élénél ragadta meg a fegyvert, kicsavarta a katona kezéből, és a gyomrába szúrta.
- Gyere, atyám, majd máshol beszélgetünk – mondta, és megragadta Padastra grabancát. Ahogy rángatta maga mellett, a pap lába csak ritkán érte a földet.

Hová tűnt ez az állat? Minél előbb ki kell futnunk. A felfordulás után, lehet, hogy máris bukta az egész. Mindegy. Ha nem jön, egyedül megyek. Hányas számú dokkot is mondott? Százegy? Nem, az a házszám, ahová a fejjadást küldte. Ez volt a nagy terv. Odahívni a lakására huszonegy nulla nullára, mi meg akkor osonunk át a dokkológyűrűre. Szerencse, hogy fél órával előbb indultunk.

Hatalmas a fickó. És valamilyen fémből lehet. Én biztos nem basznék be neki egyet. Porrá törné az öklömet.

Hányas számú dokkot mondta az az eszehagyott hippi? Kilenvenegy? Nem, ez sem az. Az a lift már a dokkológyűrűre visz. Ha ott vagyok, talán beugrik. El kell jutnom a hajóhoz. Remélem, a kapitány szerzett fegyvert is. Mondtam a loboncosnak, hogy fegyverre szükség lesz.

- Mondja csak, Ciaka! – mondta a barek, miközben a Christen szájából folyó nyálat törölgette.

- A felfordulást megszüntettük. Néhány földi koldus robbantotta ki. Belekötöttek kegyelmed testőrségének néhány tagjába.

- Hogyan? – Coima Kerok érdeklődve fordult a képernyő felé.

- Elvették egyikük fegyverét, és a tömegbe lóttek. Ez okozta a pánikot.

- Belelőttek a tömegbe?

- Igen, uram.

- És megsérült valaki?

- Sajnálom, uram, de az egyik testőre meghalt.

- Micsoda? – sikoltott a barek, és a feje fölé emelte Christent.

- Várjon, várjon egy kicsit! – kiáltotta a rémült Celia Pian, és kikapta a gyermeket Coima kezéből. Az irányítópult egy távoli végébe vitte, lefektette, betakargatta. – Nem a te hibád – mondta, azután visszatért a kom berendezés elé.

- Megölték a barek testőrségének egy tagját? – kérdezte Coima Kerok.

- Igen, uram.

- Remélem, előállították a tetteseket.

- Még nem sikerült elfognunk őket, uram.

- Hát igyekezzenek! Még a mai napon lakatt alatt akarom tudni őket! Ez most fontosabb, mint az Anta Auriga!

- Igenis.

Azzal Ciaka Koken kijelentkezett. A barek összeráncolt homlokkal fordult Celia felé, aki, ha egy allhoriai vérfarkas lett volna, fülét-farkát behúzva

elmenekül azok elől a szemek elől, de mivel a Calliope intendánsnője volt, ezt nem tehetette meg.

- Szép. Mondhatom, nagyon szép!

- Coima, higgye el, idejét sem tudom, mikor fordult elő ilyesmi utoljára.

- Az emberei ismét bizonyítottak. A maga imádott földi gilisztái. Megöltek egy beeghot. A barek testőrségének egy tagját. Egy katonát. Ez hát a maga csodálatosan, egyetértésben működő állomása. Ahol mindenki barát, mindenki egyenlő, mindenki boldog? Csak úgy megölnék valakit? Annak az embernek gyermekei lehettek a Beeghon, asszonya lehetett! És ezek megölték. Nem gondolkoztak azon egy percig sem, hogy talán éhes szájakat kell etetnie. Nem! Megölték. Szégyenlem magam. Maga helyett.

- Igazán sajnálom a történeteket.

- Talán néha a sajnálat nem elég. Úgy gondolja a sajnálata elég lehet ott, ahol gyermekek és egy szerető feleség sírnak az apa és a férj után?

- Biztosan nem, kegyelmességed.

- Nem bizony! Amikor idejöttem, én elhittem a maga álmát. Lehet, igen, lehet, hogy Ciaka és mások nem hittek az álmában, de én igen, én elhittem, hogy ez itt maga a mennyek országa lehet mindannyiunknak. El kellett viselnem az ő rosszalló, vagy legjobb esetben is értetlen pillantásaikat, amiért maga mellé álltam, velük szemben, akik a Beegho igazi patriótáinak tartják magukat. Már az sem volt világos számukra, hogyan fordulhatott elő az, hogy a híres Cakoi Pian leánya ilyen szinten elfelejtette családi és faji hovatartozását. De engem mindez nem érdekelt. Nem, én kitartottam amellet, hogy talán igen, talán mégis van valamilyen

halovány remény arra, hogy megértsem a maga vízióját. Hogy talán az ember nem is olyannyira alantas lény. Hogy talán nem vagyunk felsőbbrendűek. És akkor így elárul.

- Én soha nem árulnám el a bareket, sem a Beeghot.

- Pedig pontosan ezt tette. A maga emberei megölték egy beegho katonát.

- Várjon csak! Azt hiszem, mégis eszembe jutott, mikor fordult elő ilyesmi utoljára. Amikor legutóbb beegho katona állomásozott a Calliopén.

- Mit mond?

- Tudja, mikor volt az, Coima? Tudja, mikor tartózkodott utoljára beegho katona az állomáson? Mikor öltek meg utoljára beegho katonát az állomáson? A háború alatt.

- Azt mondja, én provokáltam ki a gyilkosságot azzal, hogy idehoztam a testőrségemet?

- Azt mondom, ha nincs katona a Calliopén, nem ölnek meg katonát a Calliopén.

- Rendben, intendáns, most leléphet. Ha szükségem lesz magára, hivatni fogom.

A katona igyekezett kerülni a feltűnést, szakadt szerelésében szépen el tudott vegyülni a dokkmunkások között. Olyan hülye érzése támadt, mintha otthon lenne. Megrázta a fejét, most végképp nem volt ideje a hallucinációkra, meg nem történt eseményekre, idegen arcokra. A hetvenes dokkhoz ért. Épp a beléptetőt nézegette, amikor meghallotta a rohanó léptek zaját. Közelebb húzódott a falhoz, ahogy a rémült alakok elfutottak mellette. Az utolsót visszarántotta, az nagyot nyekkent a fémpdalón.

- Mi a franc bajotok van? – kérdezte a koszos alaktól.
- Az az ürge! Az az ürge kurva nagy, ember!
- Ürge?
- Kurva nagy, ember! És fényes! Mindenkit meg fog ölni!

- Melyik dokkban van?

- A negyvenhetesben!

A katona engedte felállni a munkást, aki szélesebesen elviharzott.

Negyvenhetes? Ez lett volna az? Fene se tudja, hümmögött magában a katona, még akkor is, amikor befordult a dokkba, és meglátta a fejjadást. A fényes óriás fél kézzel tartotta a magasba Padastra atyát, és nyugodt hangon kérdezgette, a lábai körül halott rakodómunkások heverték. A katona el akart sunnyogni, de a pap már észrevette, és utána kiáltott:

- Nehogy lelépj nekem, te rohadék! Ez a szarházi kitépte a falábamat! Nehogy itt merj hagyni, most, hogy már lábam sincs!

- Affranc – mondta a katona, és szembefordult a fejjadással, aki a földre dobta a nyomorék papot.

- A 0198-as, ha nem tévedek.

- Gondolom, teljes mértékben megvesztegethetetlen vagy – mondta a katona, miközben Shatterhand közeledett felé.

- Mivel akarsz lefizetni?

- Megfogtál.

A katonát három böhöm faládán vitte keresztül az első ütés. *Szent szar*, dünyögte, és feltápáskodott, hogy pont elérje a következő pofont, ami egy dokkoló cökön hajó oldalának csapta. Egy pillanatra akarta csak lehunyni a

szemét, de vagy nem sikerült, vagy jó hosszú pillanat lehetett, mert amikor legközelebb kinyitotta már egy cella padlóján feküdt. Az enyhe rázkódásból rögtön rájött, hogy egy komp fedélzetén van, és nem kellett sok idő, hogy kitalálja, ki ül a vezérlőpult mögött. A bazi nagy filiszteus.

ÜDVÖZLET FOLYÓHANTRÓL

Celia gondterhelten ült a nyugágyban. Napfürdőzött, de még sosem érezte magát ilyen bénán napfürdőzés közben. Szívesen összetört volna valamit. Valamit, ami legalább egy kicsit hasonlít egy vallási előljáróra. Marco, a holopancser az intendánsnő vállát masszírozta, és nem fogta vissza magát. Kidolgozott felsőtestének minden holografikus kilóját beleadta a masszírba, szükség is volt rá, hogy szétygúrhasa az ökölnyi csomókat. Celia a hamis égbolton ragyogó hamis napokat figyelte. Az egyik néha bevibrált.

- Minden elromlik – mondta a nő.

- Zamot keresem.

Leeskaa betessékelte a különös alakot. A paquin férfi remek szabású öltönyt viselt, amennyire a lány meg tudta állapítani, cokkon selyemből. És nem száz színűt, ahogy ezektől a lényektől elvárta volna az ember, hanem éjféketét. Lábán szintén drága cipőt hordott, és nem csámpázott benne, ahogy az ormótlan lábfejű paquinok szoktak a cipőkben. Lazán lépkedett.

Megállt az előszobában, és szembefordult a lánnyal. Leeskaa így szemügyre vehette a tetoválást, ami úgy tekeredett a szeme köré, mint a Dzziakkra egy hófehér féрге. Némán bámulta egy darabig, és úgy érezte, a féreg is visszabámul belé.

- Zam? – kérdezte az idegen.

- Zam? Ja, persze, Zam. Megyek, szólok neki, addig fáradjon a nappaliba, kérem!

Leeskaa egy örült terembe vezette a vendéget. Ha valaki először járt ott, mellbevágta a hatalmas tér. A szemközti falakon terpeszkedő, padlótól plafonig ablakok fitymálva szemlélték a nappaliba lépőket, a kárminszínű falakról fegyver- és festménygyűjtemény csodálkozott a látogatók középszerűségén, régvolt idők kőbe vésett figurái figyelték a jelen mozgását. És nem tudtak volna közömbösebben viselkedni. Az egész egy szentélyre hasonlított. Rengeteg hittel. A fegyverekbe vetett hittel, a művészetekbe vetett hittel, a fénybe vetett hittel. Évtizedek munkája díszítette fel a falakat, ugyanezek az évtizedek ülték ki a kényelmesnek tűnő ülögarnitúrát a terem közepén. Leeskaa ezen kínálta helyyel a vendéget. A paquin leült, a lány pedig a személyzeti körlet felé indult, hogy tájékoztassa szerelmét a látogatóról.

Padastra atya akkor tért magához, amikor a fájdalomcsillapító hatása elmúlt. Üvöltve ült fel a priccsen, és a lábához kapott. *Húha, tegnap még volt itt valami, nem?* De, igen, ott volt a falába. *A rohadék angyal kitepte!* Már emlékezett. De csak erre a jelenetre, semmi másra. Csak ezek a kockák peregtek. Agya szilánkosan rakta össze az emlékeket, a képeket újra és újra megroppantotta a fájdalom. Összefonta a kezeit, és a Bibliából idézett.

- És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.

Kinyitotta a szemét, és az előtte szürkellő falat bámulta. Mi a francot jelent ez? Az elsők elmúltak. Mi a

francot jelent ez? Miről beszél? Milyen idézet ez? Mi a franc baja van? Miért nem csak annyit mond, hogy Istenem, mindjárt beszarak, nem tudnál csinálni ezzel valamit? Csak annyit, hogy megbolondulok, úgy fáj!

Padastra elmorzsolt egy könnyet, aztán szemrevételezte börtönét. Valószínűnek tartotta, hogy egy kompon van, túlságosan puritánnak tűnt egy felszíni börtöncellához. Ahogy Padastra elfordította a fejét, a gerincén végigrohantak a fájdalom apró küldöncei, és végigrugdalták a csigolyákat, aztán a kisagyba érve toporzékolni kezdtek. *Rohadékok*, gondolta, aztán megszédült, és leborult a priccsről.

- A francba – dörmögte.

- Te vagy az, Padastra? – hallotta a közelből. Megint körülnézett, és megint majdnem összevizezte magát a fájdalomtól. Remélte, hogy nem a falak beszélnek hozzá. Az már tényleg gáz lett volna.

- Helló, ott vagy? – hallotta újra.

A kijáratot elzáró fényfüggöny felé nézett. A szemközti falon nem látott semmit, ugyanolyan szürke volt, mint a cellája, csak a fényfüggöny szépia árnyalatba vonta.

- Lófaszt, csak képzelődtem – hallotta, és akkor már szinte biztos volt benne, hogy oldalról hallja a dünnyögést. Talán egy szomszédos cellából.

- Én vagyok – válaszolta, és fülelt.

- Tényleg? - hangzott.

- Nem, csak vicceltem.

- Jól vagy?

- Hasogat a fejem. Ja, és nincs meg a lábam.

- Tudom, kitepte a rohadék.

- Ki. Úgy értem, elárulnád, ki a fene vagy? Jó veled dumálni, de azért, hát tudod.

- Most hülyéskedsz.

- Nem.

- Engem keresett a szemétláda! Nálad csöveztem, ember! Együtt kapott el minket!

- Nálam csövezté? És pontosan, hol is volt az a nálam?

- Hülyéskedel, igaz?

- Nem hiszem. Szerintem valami nyavalya van rajtam, mert semmire sem emlékszem az elmúlt napokból.

- Talán csak a sokk.

- Talán.

- Nocsak, nocsak, magához tért Csipkerózsika és a Rendíthetetlen ólomkatona – mondta Shatterhand, és komótos léptekkel elhaladt a foglyok előtt, majd a raktér közepén elhelyezett ülésbe süppedt, az egymás mellett lévő cellákkal szembe. – De vajon ki kicsoda?

- Tudom, hogy te vagy a filiszteus – mondta a katona.

- Hogy mondod? – kérdezte Shatterhand.

- Az kapitális seggfejet jelent.

- Ó. Hogyne. Nemsokára kőgazdag seggfejet fog jelenteni. Elárulod, miért fizetnek ennyi pénzt érted?

- Nem.

- És te elárulod, hogy én mit keresek itt? – szólt közbe Padastra.

- Nem.

- Jó, csak kérdeztem.

Shatterhand hátradőlt a fotelban.

- Annaira halottak vagytok, hogy az már nem is vicces!

A reggeli eligazítás mindig cigifüstös és köhögős volt, aznap a jó doktor azonban nem dohányzott. Tomasson holovetítőn bambult Dr. Prof. Kesi arcába, és semmit sem fogott fel abból, amit az öregember az intézet további működtetési tervéről elmondott neki. Csak arra várt, hogy a prof befejezze a mondókáját, és akkor jelentheti neki, hogy az egyik fejevadásza visszajelzett, és igen, megcsípte a 0198-ast.

Zam türelmetlenül matatott a szekrény alatt. Valahova ide esett, gondolta.

A Darok, 11-es osztályú romboló fedélzetén Anara flottaparancsnok egy altiszt kíséretében érkezett a hídra. Hangtalanul a kapitány, és tisztjei mögé lépett, akik az óriási képernyőkön kívülről érkező képeket néztek. Ezúttal nem a bolygót pásztázták a felszíni csapatok nyomai után, hanem az űrt. Azonosítatlan hajók köröztek nem messze a lebegő flotta bal szárnyától.

- Kalózkod. Úgy gyülekeznek, mint a keselyűk.
- Ennyire halottnak látszunk? – kérdezte Anara.

A kapitány és tisztjei ekkor vették csak észre a gyönyörű nőt.

- Nem, parancsnok, dehogyis, nem erre akartam utalni.
- Mire akart utalni, kapitány?
- Már most is túl sokan vannak, és ha tovább várunk, még többen lesznek.
- Nem támadják meg a rombolókat. Nem örültek.
- A kalózkodással az a baj, hogy sosem lehet tudni, mi van a fejükben. Leginkább rum, az meg igen veszélyes lehet.
- Ne humorizáljon kapitány, mert lelövetem.

Zam kifejezéstelen arccal nézett a paquinra.

- Emlékszel még rám? – kérdezte az.

Zam túl jól emlékezett. A paquin elvigyorodott.

- Látom, hogy igen. Biztos a tetoválás, ugye?

Zam újra a hangárban találta magát. Megint tizennégy éves volt, és reszketett az elázott ruhája alatt. Az épület kívülről kopottnak tűnt, leharcoltnak, ahogy Folyóhant összes, még álló épülete, de belül márvány borította a padlót, és vastos gránit oszlopok tartották a mennyezetet. A falakat frissen meszelték, az ablakokra vakítózöld függönyöket aggattak, és hiába a visszafogott, fabútoros berendezés, Zamot nem tudták megtéveszteni, tudta, hogy egy más világba csöppent. Egy szigetre Folyóhant posványának közepén. Úgy bámult az égbe nyúló plafonra festett freskóra, hogy a szeme belekápázott, úgy érezte, elkezd emelkedni.

A vele szemben álló alak fehér tetoválást viselt az arcán, amely spirál alakban tekeredett a bal szeme köré. Zam szóltanul meredt rá, a paquin férfi elmosolyodott, és intett az embernek, aki a fiút bekísérte, hogy távozhat, majd Zam elé lépett. Mélyre kellett hajolnia, hogy az arcuk egy magasságába kerüljön. A térdére támaszkodott, és a fiú szemébe nézett.

- Tetszik? – kérdezte.

- Micsoda?

Zam hangja bocsánatkérően magas volt, pedig épp mutált.

- A tetkó. Szereted a tetoválásokat?

- Mit jelent?

- Az örök szenvedést szimbolizálja.

- Azt meg miért tetováltatja valaki az arcára?
- Miért kéne elrejteni, mik vagyunk? Nem kell. Ezen a helyen nem kell rejtegetni semmit.
- Maga a végtelen szenvedés?
- És mi a helyzet veled? Mit kerestél odakinn az esőben?
- Valami esővédett helyet.
- Persze, hogy azt. Ilyenkor a csöcselék elzavar a szárazabb helyekről, igaz?
- Idősebbek.
- És erősebbek. Meg büdösebbek. De micsodák is ők valójában? Csak rongyos kabátok, kicserepesedett szájak, foghíjak, üszkösödő lábak, korgó gyomrok? Csak ennyi? Elfelejtett nevek és ápolatlan hajak? Nem, azért ennél többek. Paulo, hozz ennek a fiúnak valami száraz ruhát – fordult a tetovált az egyik sarokban áldogáló, hallgatag fazonhoz, Paulo pedig eltűnt a fiú szeme elől.
- Nem, nem érnek véget a beteg szerveknél. Nem fejeződnek be az elnagyolt tudatosságukkal. Nem bizony. Az egész lényükből párolog a szenvedés. A fájdalom. Az utolsó lehelletükig. Csak akkor és csakis a legmélyebb fájdalomban könnyebülhetnek meg. És talán, csak talán... feloldoztatnak. Erről semmit sem tudok.
- És a csövesek miatt tetováltatta magára azt a jelet?
- Nem, nem a csövesekről van szó. A spirál vonalán végigkúszik a fájdalom, azután visszafordul, és ismét bejárja az utat. Fehéren, égőn. Ez az az érzés, ami mindannyiunkat emészt, amíg ezt a világot járjuk. Amit te is érzel. Akkor is, ha épp boldog vagy. Van valami a tudatalattidban, ami ugyanezzel a bántó, fehér színnel világít.
- Nem értem.

Paulo megérkezett a ruhákkal, a fiú kezébe adta őket.

- Öltözz át nyugodtan, ne szégyenlősködj! – mondta a tetovált férfi.

Zam szemügyre vette a narancsszínű, vékony nadrágot és a hozzá tartozó felsőt. Pizsamára emlékeztette. A felsőn egy jelet látott. Ugyanazt a fehér spirált, amelyet a férfi arcára tetováltak.

- Ez valami klub? – kérdezte Zam.

- Ez a mi egyházunk, fiam. Mit mondtál, hogy is hívnak?

- Nem mondtam, de a nevem Zam. Nincs valamilyen civil ruhájuk? Úgy értem, nem szívesen mennék ki ebben a vékony cucuban az esőre.

- Nem kell elmenned többé.

- Hogy?

- Itt maradhatsz. Velünk.

- Az egyházukkal.

- Így van. Nem kell az esőben csavarognod. Nem kell menedéket keresned estére. Itt mindig lesz alvóhelyed. Mindig lesz, mit enned. Nem kell koldulnod, se lopnod.

- Én még sosem voltam semmilyen egyház tagja.

- Az nem követelmény.

- Még egy imát sem ismerek.

- Mi nem imádkozunk.

- Akkor hogyan beszélnek az istenükkel?

- Beszélni?

- Tudják, megkérik, hogy javítson az életükön, ilyesmi.

- Nem, nem. Félreérted. A mi egyházunkban a beszéd, az ima, a jó, a rossz, az élet és a halál mind lényegtelen.

Zam a pizsamára hímzett fehér spirálra nézett, a tetovált pedig rövid hatásszünet után folytatta.

- És a fájdalom: Isten.
- Hogy találtál rám? – kérdezte Zam.
- Nem volt nehéz. A fájdalom úgy világított ebben a városrészben, mint egy világítótorony – mondta a paquin.
- Mit akarsz?
- Azért jöttem, hogy visszavezesse az elkóborolt bárányt a nyájhoz.
- Nem megyek sehova.
- Dehogynem.
- Nem megyek vissza oda.
- Annival jobb itt?
- Annál minden jobb.
- Mond csak, nem érzed idegennek magad itt? Nem érzed úgy, hogy nem vagy egyenértékű ezekkel az emberekkel? Nem érzed úgy, hogy minden nap kisebb leszel? Hogy zsugorodsz? Hogy eltűnsz?
- Mit tudsz te erről?
- Aki eljön Folyóhantról, mind így kezd érezni. Mert így is van. A folyóhantiaknak Folyóhanton a helye.
- Ez biztos csak valami agymosás trükk! Nem zsugorodok! Csak játszotok a fejemmel!
- Ugyan! Meglehet, hogy Sunka az agymosás melegágya, de mi nem iparosok vagyunk, Zam. Mi egyház vagyunk. Mi nem ártunk a hívőinknek, hanem segítjük őket. Ahogy rajtad is segítettünk. Vagy azt már elfelejtetted?
- Kapd be.
- Hé!
- Én már nem vagyok a Spirál tagja! Már itt élek! És nem megyek vissza! Ez az én életem!
- Leeskaa ekkor lépett a nappaliba.

- Hallottam a kiabálást. Minden rendben? – kérdezte.
 - Kérem, kisasszony, hagyjon magunkra még néhány percre – mondta a paquin.
 - Nem megy sehova. Te lépsz olajra, Koen.
 - Csak veled együtt távozom innen. Nekem mindegy, hogy a saját lábodon jössz, vagy végig kell vonszoljalak a nőd, a gazdag haverjaid előtt, ki ebből a puccos vityillóból, végig a tereken, az utcákon, azután át Folyóhanton, a tempломig. Te döntesz. Mi legyen?
- Zam előrántotta a fézerpisztolyát, és keresztüllőtte a paquint.

Ha nem lenne a gazdag növényzet, azt mondanám a Beeghon vagyok. Meg lehet dögleni a melegtől. Mit keresek itt? A külső szemem figyel. Hegynek fölfelé rohanok. Egy kis patakot követek, a forráshoz akarok eljutni. Honnan ez az emlékkép? Honnan került elő, honnan kerülnek folyamatosan elő? Nehéz páncélt viselek, és nehéz fotonkarabélyt szorongatok. Egy infrakereső fedi az egyik szemem. Egyedül vagyok. Nem, a külső szemem észreveszi a többieket. Jócskán lemaradtak. Majd kiköpik a tüdejüket, úgy loholnak utánam. Roberto nincs köztük. Persze, hogy nincs, hiszen halott. Igen, emlékszem, meghalt, megölték. Nem tudom kicsodák. Csak bosszút akarok. Az ösvényt keretező fák közül zajt hallok. A földre dobom magam, és célratartok. Keresem a célt. A rohadékot, aki ki akar nyírni. Aki kinyírta Robertot. Csak egy lövés kell. Arra gondolok, hogy én már benne lehetek az ő keresőjében. A többiek beérnek, és ők is lehasalnak. Lángcsóva csap le az egyik fa koronájából. Mick félrehemperedik, nem sérül meg, én odakapom a fegyver csövét, és tüzelek. A szarházi

lebucskázik a fáról. Várunk néhány másodpercet, újabb célpontokat keresünk, aztán biztosítjuk a terepet, és szép lassan elindulunk az orvlövész felé. Körbeálljuk a tetemet. Milyen lény ez?

Leeskaa és Zam szótlánul nézték a halott paquint.

- Most nagy bajban vagyunk, ugye? – kérdezte Leeskaa.

- Nem akármekkorában – válaszolt Zam.

MOTORFEJ CONNIE BARRES

Ciaka Koken nem vette le szemét az asztalnál ülő földi nőről. Úgy kerülgette, mint valami dögevő. A szűkös helyiség összes bútorzata két széket volt és egy asztal. A plafonról tompa fény világította be a termet. Ciaka feltűrt ingujjban, karjait a mellkasa előtt összefonva megállt a nő jobb oldalán, és csak figyelte őt. A nő odafordult, és megeresztett egy fáradt mosolyt. Coima Kerok és Celia Pian egy elsötétített teremből figyelték őket, egy jókora tükör túloldaláról.

- Vegyük át még egyszer! – mondta Ciaka. Az admirális hangja túlságosan nyájásnak tűnt, egyáltalán nem illet az arckifejezéséhez. Vagy a jelleméhez.

- Még egyszer? Négyszer meséltem el. A második után már le se jegyezték – válaszolt a nő.

- Connie, kérem, azért azt be kell látnia, hogy nem mindennap próbálják meggyilkolni a beegho birodalom barekját.

- Én nem próbáltam megölni azt az ipsét.

- Vegyük át még egyszer a történeteket, hátha elsiklottunk valamilyen apró részlet fölött.

- Rendben, még egyszer utoljára.

A nevem Connie Barres. A Motorfej zenekarral érkeztem az állomásra. Két nappal ezelőtt. Vagy három? Az előbb mennyit mondtam? Három? Nem, kettő volt. Tudja, a sok éjszakázás miatt néha összefolynak a napok,

ezt megkérdezheti akárkitől a rock'n'roll bizniszben. Persze, én nem ugyanaz a kaszt vagyok, mint a zenészek, vagy a menedzserek, vagy akár a roadok. Nem, uram. Rajongó? Olyasmi. De a mezei rajongónál azért többnek számítok. Kísérem a zenekart. Ahogy már mondtam, groupie vagyok. Nem kurva. Groupie. Majdhogynem a zenekar része. Csak én nem játszom semmilyen hangszeren. Haha. Persze, ez attól függ. Sokan a zenészek közül a szerszámukat is hangszernek tartják, ha érti, mire gondolok. Gondolom, érti. A beeghoknál is ugyanaz van, nem? Tudja, miről beszélek, ha szerszámot emlegetek. Biztos van rá valami saját szavuk. Jó, jó folytatom.

Ahogy már mondtam, a Motorfejből leginkább Lemikhez tartoztam. Úgy értem, ha velük voltam úton, vele töltöttem a legtöbb időt. Milyen ember? Frankó srác. Sokat beszélgettünk. Ha vele dumáltam, azt éreztem, tényleg érdekli, amit mondok, nemcsak arra vár, hogy letépje rólam a ruhát. Érti, szóval olyan spirituális. Mindent megosztott velem. Ritka, hogy a srácok elmondják a gondolataikat, de Lemik sose fogta vissza magát. Ha megkérdeztem, mi a véleménye az életről, mindig azt mondta, hogy az élet olyan, mint egy szaros szendvics, amiből mindenkinek enni kell. Ha akármi másik fickótól kérdeztem volna ezt, ennyivel letud, de Lemik nem. Nem, uram. Nem állt meg itt, azt is hozzátette, hogy: *Pilla*, tudja ő nevezett el Pillának, és csak ő szólíthatott így, szóval azt mondta, *Pilla, az élettél az van, hogy szar, szarabb, és egyre szarabb lesz, aztán meg egyszer csak vége, ami viszont a legszarabb, úgyhogy most nincs is olyan nagy gáz.*

Azt hiszem ezért szeretem Lemiket. Igen, még mindig. Optimista. Persze, ő próbálja tagadni ezt. Ahogy ő mondta: *szeretnék optimista lenni, de a tapasztalat azt mutatja, jobb megmaradnom pesszimistának*. Okos srác.

Lemiken kívül?

Phillip, a gitáros, és Mickie a dobos csaj.

Hogy?

Igen, mindegyikükkel volt már szexuális kapcsolat. Tudja, engem nem érdekel, hogy valaki beegho vagy paquin vagy ember. Én nem vagyok fasiszta. A rock'n'rollban az megengedhetetlen. És nem, az sem érdekel, ha nő az illető. A banda tagja. Érti, családtag. Mindenki ugyanúgy részesül a jóból. Úgy értem, semmi gondom azzal, hogy időnként egy-két sietős szaxit osszak a menedzsernek, Lonnyinak, vagy a roadoknak, nem csak a banda neve miatt neveztek el Motorfej Connienak, de lefeküdni csak a banda tagjaival fekszem le.

Nem, egyáltalán nem érzem úgy, hogy kihasználnának. Nagyon jól bánnak velem. Egyáltalán nem tárgyként kezelnek. Nem, ez így sosem jut eszembe. Phillip gitározni tanít. Igen, kösz, egész jól megy. Bár a paquin hangszerek túlzott részletessége és funkciói néha még összezavarnak. Egy-két egyszerűbb nótát azért már el tudnék pengetni akár a színpadon is.

Hogyhogy miért jöttünk a Calliopéra?

Ezt is elmondtam már.

A Motorfej tíz éves fennállását ünnepli, ez a legnagyobb turné a galaxisban, száznegyven megálló, az száznegyven bolygó, uram! A *Teljes Megsemmisítés* turné. Minden hírközlő egység ezzel van tele! A *rock utolsó leviatánjának utolsó útja*, meg ilyeneket írtak a

különböző portálokon. Bekaphatják. Nem a vég lesz ez, csak a kezdet.

Persze, persze, tudom, hogy nem ezért vagyunk itt. Bocsásson meg, csak mindig elvesztem a fejem, ha a sok öltönyös taknyot arról hallok beszélni, hogy mennyire vége a rocknak, az életstílusunknak, a mi időnknek. Sajnálom, csak olyan régóta hallgatom ezt a szarságot.

Szóval a Teljes Megsemmisítés miatt jöttünk.

Minden zökkenőmentesen ment, simán el tudtuk foglalni a szállásainkat, ha jól sejtem, a hely nem túl népszerű mostanában. Mire gondolok? Tele az állomás katonákkal, és ne haragudjon, nem akarom megsérteni, de ezek a katonák mind beeghok. Pedig ez egy földi állomás nem? Beegho felügyelettel, aha. A barek testőrei? Jó sokan vannak. És rendszeren fel vannak fegyverezve. Semmit sem bíznak a véletlenre, mi? Mondjuk a turizmust elfelejthetik. Az emberekben rossz emlékeket ébresztenek a fegyveresek, még a háború miatt, tudja. Úgy értem, azok aztán cudar idők voltak! Véget értek, persze, nagy, boldog család lettünk. Csakhogy a sebek megmaradtak. Az emberek nem szeretik a beegho katonát, a beeghok nem szeretik a földi katonát. Talán ezért van, hogy nem találkoztunk a megszokott tülekedéssel sem. Más bolygókon meg állomásokon alig engedik kiszállni a bandát a a turnékompból. A Kulpopoon majdnem elmaradt a koncert, mert a megőrült paquin kiscsajok előzönlötték a leszálló pályát, és a srácok féltek elhagyni a gépet. Végül a helyi zsaruk intézkedtek. Jó ég! Látott már toporzékoló paquinokat? Meglehetősen félelmetes látvány. Szakad róluk a víz. De nem olyan izzadság, mint a miénk, szinte

szagtalán. Ahogy üvöltve rázzák a szórtelen fejüket, a füleik ide-oda csapkodnak, és szerte spriccel ez a furcsa veríték. A hangjuk olyan magas, hogy a paquin területeken adott koncertek alatt füldugót viselnek a bandák. Rémes!

Ja, persze. Megint sokat fecsegek.

Szóval elfoglaltuk a szállásunkat, utána az egész bagázs, vagy harmincan, megrohmoztuk a bár. Olcsó piákat ittunk. Senki nem zavart, tényleg olyan volt, mintha senki nem ismerte volna fel a Motorfejet. Lemik hülyére röhögte magát ezen. Lehet, hogy senki nem jön el a koncertre? Az szent, hogy rockereket nem láttunk az állomáson. Furcsa estének ígérkezett. Jól berúgtunk. Aztán Lemik meg én elvonultunk a szobánkba. Phillipet és Mickiet a bárban hagytuk, Phillip akkor már felszedett valami helybéli cokkon fruskát, aki még soha nem hallott az együttesről.

Gondolom, nem szeretné, hogy belemenjek a részletekbe. Már, hogy mit műveltünk Lemikkel a szobában. Vagy igen? Jó, rendben. Oké. Csak vicceltem, ember!

Tehát, miután végeztünk, lezuhanyoztam, utánam Lemik is. Azt mondta, el kell mennie, megbeszélni a koncert terveket egy Pél nevű menedzserrel, addig menjek le a bárba, vagy mit tudja ő. Azzal lelépett.

Én lementem a hallba, gondoltam, bedobok néhány italt, bár kicsit tartottam a teljes lerészegedéstől, hiszen az este még messze volt, én meg már beraktam a gallér mögé ezt-azt. Phillip lelépett a cokkon csajjal, de Mickie és néhány road még a pultot támasztotta. Sokat dumáltunk, és még többet ittunk, amíg Lemik visszaért.

Emlékszem, engem fel kellett segíteni a szálloda lépcsőjén. A szobában elaludtam.

Akkor álmodtam azt a furcsát, hogy megint Little Rockban voltam, ahonnan származom. Arkansas. Szinte már el is felejtettem, milyen. Megint? Na jó. Szóval az álmomban nagyon öreg vagyok. Érti, olyan ötven körül, inkább fölötte. Egy takaros kis kocsmában üldögélek, de nagyon régen, a kilencvenes évek tájékán, kávét kortyolok, emlékszem, hogy nagyon jól esik, ahogy a meleg gőz az arcomhoz ér. Sztorikat mesélek pihenős buszsofőröknek és a pincérnőknek. A sztorik turnézó zenekarokról szólnak, áthaladtak Little Rockon, koncertet adtak, megosztották a fűvüket velem, én pedig kielégítettem őket. Mindannyiukat. Olyan sokan voltak, hogy nem tudom magam elé idézni mindannyiuk arcát. A roadoktól kezdve mindenkin át, aki azt állította magáról, hogy a szólógitárossal kezét fogott valaha, a szólógitárosig. Mind megemlegették Connie Barrest. Egy White Sox sapkás alak meghív egy italra. Sokan vannak a kis kocsmában. Leginkább férfiak közelednek felém, ülnek le az asztalomhoz. Kezét ráznak velem, fizetnek valamit. Mintha ismernének. Mind a sztorikat akarják hallani. És én mesélek, mesélek tovább. Egy favágó inges fazonnak azt mondom, nyomjon be egy számot a wurlitzerbe, és hallgassák figyelmesen. A második strófában megemlít az énekes. *Édes Connie Barres*, dalolja. Elmosolyodok. A rezumém megegyezik a zenegépben található előadók névsorával. Mind megvoltak. Mind, akik áthaladtak Little Rockon. Egy rongyos magazint húzok elő a táskámból. A címlapra is kirakták a nevem, akkor még csak 19 éves voltam. Nem

meztelen fotók vannak benne, hanem a történeteim, ez érdekelte őket. Egy alak azt mondja, legenda vagyok. Koccintok vele. Ő megkérdezi, megcsókolhat-e, én visszakérdezek, biztos meg akarja csókolni ezt a száját? Eleinte nevet, de aztán azt mondja, igen, biztos, és már hajol felém, de én nem akarom, hogy megcsókoljon, próbálom eltolni magamtól, de nem megy, sokkal erősebb, már érzem a bűzös lehelletét, amikor valaki hátulról megragadja, és átperdéri az egyik asztalon.

Lemik az. Ő nem öregedett semmit.

Gyere, Pilla, mondja, ideje hazatérni. Megfogja a kezem, és kísértünk a kocsmából.

Ilyet álmodni!

A következő emlékem az, hogy Lemik ébresztget, azt mondja, húsz perc múlva indulnunk kell, én meg felkelek, teljesen készen, és újra beállok a zuhany alá, úgy ruhástul, érti.

Nagyon szarul voltam, de a víz segített valamennyit. A stadionig gyalogoltunk. Senki nem állított meg autogrammokért. Azt hittem, akkorra a promenád már tele lesz kifestett srácokkal, feketében várják a koncertet, de sehol sem gyülekezett senki. Mit mondjak? Nem ehhez voltunk szokva. Valami perverz módon viszont mindenkinek tetszett az inkognitó, meg, hogy teljesen bizonytalan lett a koncert sorsa. Mindenki vigyorgott. Megkérdeztem Lemiket, nem mondott-e valamit a koncert elmaradásáról az a Pél nevű, de nem, jelét sem adta, hogy bármi probléma lenne. Aztán beértünk a csarnokba, és majd elájultunk. Dugig volt. Na, erre igazán nem számítottam. Vegyes társaság, és valahogy

olyan fegyelmezett. Olyan betegesen, piszkálósan fegyelmezett, mint ez az egész úrállomás. Zavarbaejtő, azt hiszem, ez a megfelelő szó.

Lemik és Phillip a koncert előtt elszívták a tradicionális elorani jointjukat. Hopp, ezt kérem töröljék a jegyzőkönyvből! Nem lehet? Nem szeretném, hogy bajba kerüljenek. Azaz, nem szeretném, hogy Phillip bajba kerüljön.

Szóval a lényeg, hogy mire a banda színpadra lépett, mindannyian rendesen készen lettünk. Amikor láttam, hogy csap végig az eufória a srácokon, nem a rajongókon, ők szép fegyelmezettek maradtak, nem, hanem az együttesen, úgy én is elvigyorodtam, és megmagyarázhatatlan örömmámorban berohantam a legdurvább esetben is csak dölöngélő nézők közé. Nem tudom elmagyarázni az érzést, de ha azt mondom, hogy a dühöngőben orgazmusom volt, az talán elárul ezt-azt. Pörögtem-forogtam. Meg kell érteniük, hogy teljesen ki voltam ütve. Szerintem tartalékról mentem, de nem számít, körülöttem elkezdett felengedni a közönség. A színpadon Lemikék akkor már életük legjobb perceit élték, olyanok voltak, mintha lebegnének. És úgy játszottak, mint az istenek. Először a paquinok örültek meg, azután az emberek, végül a beeghok és mindenki más. Varázslatos volt.

Jó, jó, rátérek.

A koncert után egy főszer kérdezősködött Lemik után a színpad mögött. Azt mondta a Beegho barekjának üzenetét akarja átadni. Arra gondoltam, az valami nagy dolog lehet biztos. Egy road és én elkísértük az öltözőbe. A srácok akkor is szívtak. Amikor beléptünk, Mickie

villámgyorsan lesöpörte az asztalról a port, de szerintem a fazon észrevette. Phillip elejtett valami hülye poént az ürge arcszínéről, de az nem nevetett. Nekem vissza kellett fogni magam, és láttam, hogy a többiek is ezen igyekeznek. Amikor Lemik rászólt Phillipre, hogy disztíngváljon, akkor nem bírtam tovább. A többiek is nevetni kezdtek, a beegho meg csak állt ott. Egy darabig mozdulatlan arccal, de aztán elmosolyodott. Azt mondta, kövessük.

Az elnöki páholyba vitt minket. Kemény fényűzés volt műsoron. Csillogó cokkon selyembe csavart beegho köszöntött minket. A karján egy gyereket tartott. Legalább hat katona vette körül, a fegyvereiket nem láttuk, de tuti gárdisták voltak. Láttam már ilyeneket a turné alatt. Ezeket Phillip sem tudta volna megnevetetni, az is biztos. No, mindegy. A barek bemutatkozott, szégyenlem, de az agyam itt kihagy, nem emlékszem a nevére, aztán helyet kínált. Mi meg helyet foglaltunk.

Telepumpált minket piával, dicsérte a zenekart, azt mondta, meglepte, hogy a földieknek ilyen színvonalas szórakoztatáshoz is van tehetségük. Akkor Lemik azt mondta neki: *csak látná, ez a csaj milyen tehetséges!* Jót neveltünk. Akkor még viccesnek tűnt a téma.

A barek felhívatta a páholyba a roadokat, meg a család többi tagját, akik nem tűntek el máris az éjszakában. És tomboltunk tovább. Rengeteg alkohol fogyott, a barek nem ivott, de halál lazán viselkedett, nem zavarta, hogy részegek vagyunk. A katonái egy pillanatra sem tágítottak mellőle, az egyik félrelökte Mickiet, amikor az egy kicsit közel tántorodott hozzá. A barek akkor súgott nekik valamit, és a gárdisták hátrébb húzódtak az árnyékba.

Sokat beszélt Lemikkel. Az én ízlésemnek kicsit túl sokat is. Odaültem Lemik mellé, és kérdeztem, hogy mi a téma, de csak annyit mondott, hogy toljam arrébb a biciklit. Na, ez már kifejezetten nem tetszett. Láttam, ahogy stírólnak, mind a ketten, azután a barek az embergyereket az egyik karjába vette, a másikkal pedig egy zacskót tett az asztalra.

Közelebb léptem. Por volt benne. Átlátszó, mint a víz. A barek azt kérdezte Lemiktől, akar-e szívni belőle. Lemik azt válaszolta, *miért ne?*, mindíg ez volt a válasza mindenre, és elkezdte utcákká széthúzni a port. Akkor a barek rám mutatott, *tudod, mit beszélünk meg*, mondta Lemiknek. *Persze, persze, vigye csak*, mondta Lemik, és a Baatalan vásárolt porcelán csövével nekiállt felszippantani az utcácskákat.

A barek mustrálgatni kezdett, közben simogatta a kislány fejét, így nyugtatgatta, látszott a gyereken, hogy mindjárt elbőgi magát. Tök részeg voltam. Arra gondoltam, miért ne? Mégiscsak egy elnökről, vagy mifénéről van itt nagyba szó, vagy nem? Úgyhogy felkészültem egy gyors menetre. Ennyit megtehetek Lemikért. Annyi mindenkinek megtettem már. A barek intett, de nem nekem, hanem a félreállított katonáinak. Azok előléptek az árnyékból, és engem bámultak a nagy sárga szemeikkel. Éreztem, ahogy a bűzmirigyeik az izgalomtól működésbe léptek. Azt hittem, elhányom magam. A barek szórakoztatónak találhatta a megfagyott levegőben lejátszódó jelenetet, mert igencsak mosolygott, közben a gyerek fejét simogatta, és végig az arcomat fürkészte.

Az egyik gárdista megfogta a karomat. Elejtettem a poharat, de alig lehetett hallani, mindent elnyomott a parti zaja. Egy másik a seggembe markolt. Tökön térdeltem. Vagy inkább oda térdeltem, ahol a tőkét sejtettem. Higyje el, így volt! Megfogta a seggem! Nem érdekel, hogy kinek a testőre, meg mit tudom én, milyen elit katona, letaperolt, és abban a pillanatban ezt nem kellett volna megtennie. Minden erőmet beleadtam a rúgásba, és a faszi összecsuklott, a többi egyetlen pillanatra megdermedt. Lemikre néztem.

Nem akart segíteni.

Csak ült ott, és bámult. A bajuszára ráragadt a por, a szemei összeakadtak. Úgy bámult rám. Nem mozdult.

Eladtál nekik egy kis porért?, kérdeztem. Összehúzta a szemöldökét, azt sem tudta, mi van. *Eladtál nekik, te rohadék*, üvöltöttem, és mintha az üvöltés felébresztette volna a megdermedt katonákat. A padlóra tepertek. Ez már feltűnt néhány közelben imbolygó tagnak, de mivel látták, hogy Lemik tőlem két méterre egy kanapén szív, teljesen felszabadultan, azt gondolták, minden oké, a jó öreg Connie csak elszórakázik a fiúkkal egy kicsit. Megerőszakoltak.

Nem mondhatnám, hogy beleremegtem. Mit mondjak, voltak már viharosabb élményeim, önszántamból, mindenféle lényekkel, akik jobban fel voltak szerelkezve ezeknél. Már ha megbocsát, admirális.

Szóval nem, igazából nem ez volt, ami miatt előntötte a szar az agyamat.

És nem is a maguk barekja, aki végignézte az egészet, hiába tűnt annyira perverznek a dolog. Úgy értem, nem maszturbált, meg semmi, csak ült ott a selyem kimonójában, és a gyerek hajában turkált. És végig az

arcomat nézte. Kicsit olyan volt, mintha nagyon megvetne, és fürdőzne a kiszolgáltatottságomban. Hú, ez nagyon költőire sikeredett, nemde? Renden. Szóval nem az erőszak idegelt fel, és nem is a barek.

Hanem Lemik. És az ő rohadt részvételen szemei. Olyan üresek voltak, mintha egy tükörbe néztem volna. Ott ült a barek mellett, és fogalma sem volt. Haha. Na, az aztán betett

A padlón feküdtem, jó rongyosan, büdösen. Az utolsó gárdista még ott tetvéskedett mellettem. Ahogy hozzám dörgölöztek, elkerülhetetlen volt, hogy megérezsem az övre akasztott fegyvereiket. Pofánkönyököltem a szerencsétlent, és lecsatoltam a sugárvetőjét.

Rögtön Lemikre céloztam. Egyik gárdista sem lehetett olyan gyors, hogy meg tudja akadályozni a fegyver elsütését. A barek összecsinálta magát. A kezében lévő gyereket maga elé rántotta, azután rögtön felém dobta. Nem talált el, szerencsétlen kislány métereket csúszott a padlón. Istentelenül bömbölt. Aztán nagy csörömpölés, és elhallgatott. Szerintem azok közül a hatalmas üveg virágágyak közül szakadt rá valamelyik, amik az egész helyiséget beterítették növényekkel. A barek a kanapé mögé ugrott, én meg még egyszer belenéztem Lemik tátongó üres szemeibe, és lőttem. Lemik lebucskázott a kanapéről, a hangosító és a banda menedzsere meg rám ugrott, letepertek, és kicsavarták a kezemből a fegyvert. Ha nem teszik meg, a gárdisták kivégeznek a helyszínen.

Hát ennyi történt.

Soha nem akartam megölni a barekjukat.

- Ön azt állítja, hogy a Beegho vallási vezetője drogokért megvásárolta Önt, majd elit testőrsége

tagjainak dobta oda, koncul, akik megerőszakolták – mondta Ciaka Koken.

- Pontosan.

- Ugyan! Coima Kerok tiszta, mint a Beegho égboltja. Még hogy drogok!

- Remélem, nem túl nagy haverok, mert akkor jókorát fog csalódni a fickóban.

- Ön is csak egy ember. Hogyan érthetné meg, hogy a mi vallási előljáróink nem bűnöznek. Őket nem kapják rajta. Nem buknak le, mint a maguk papjai. Soha. Nem vétkeznek. Soha egyetlen egyről sem derült ki semmi kompromittáló. És ez így is fog maradni. Mert így kell lennie. Mert ezt diktálja a Szövetség érdeke. És maga együtt fog működni. Higyjen nekem.

HALÁLFEJES LOBOGÓ ALATT

- Mi a franc ez? – kérdezte Padastra atya.
- Megtámadtak – mondta a katona.
- Frászt!
- Mondom.

A hajó úgy dobálta magát, mint egy póni a rodeón. A két fogoly kékre-zöldre pofozta magát a cellák falain. Padastra elesett, és nem tudott felállni. A priccs lábába kapaszkodott, hogy legalább a csúszkálás véget érjen. A katona átfogta a saját priccsét, és úgy szorította, mint a párzó tacskó. A burkolat döngött, de tisztán nem lehetett kivenni robbanások hangját. Még élt a pajzs.

- Meghalunk? – kérdezte Padastra.
- Nem hiszem.
- Miatyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved!
- Mondtam, hogy nem halunk meg!
- Biztos, ami biztos.

- Ki kel végeznünk – mondta Ciaka Koken.
- Nem is tudom – válaszolt Coima Kerok.
- Ugyan, Ciaka, milyen hatással lenne ez az állomás moráljára? – kérdezte Celia Pian.
- Az a nő megpróbálta megölni a Beegho legmagasabb rangú vallási vezetőjét!
- Kétségtelen – mondta Coima.

- A vallomásában azt állítja, Ön provokálta a fegyverhasználatot. Ráadásul ő a barátjára célzott. Arra a Lemikre – mondta az intendánsnő.

- Na, vele legalább már nem kell törődni.

- Sajnálom. Egész jó zenét játszottak.

- Celia, kérem! Tegye félre a földiek iránti megmagyarázhatatlan vonzalmát, és legyen tárgyilagos! – mondta Ciaka. – És nyelje le a sértő megjegyzéseit, mégiscsak a barekkal beszél!

- Hagyja rá, admirális! A kapcsolatunk azon a szinten áll, hogy már nem nagyon tudjuk megsérteni egymást.

- Legyek tárgyilagos? Rendben, uraim. Én úgy látom, ha Connie Barres arra lett volna kiképezve, hogy megölje a bareket, biztosan kiképezték volna a sugárvető használatára is. Nem vétette volna el a célt. A szedelőzködő testőrök nem zavarhattak volna meg egy profit. Egy felé hajított kisbaba szintén nem.

- Jut eszembe – vágott közbe Coima – sikerült már találnia másik csecsemőt?

- Nem kellett, hogy kiképezzék! Egyszerűen utálta a kék pofánkat – mondta Ciaka.

- Nem, exelenciád, de délutánra ígértek egyet az egyik árvaházból. Connie Barres nem az a fajta nő volt, aki gyűlölködik. Valójában úgy adott szeretetet, hogy oda sem figyelt. Rutinszerűen.

- Maga a kurvalét romantikájában, lubickol, Celia – mondta Ciaka. – Térjen vissza közénk a terembe, legyen szíves!

- Itt vagyok, uram. Nem ölhetnek meg egy embert az állomáson.

- Mitől fél, Celia?

- Először csend lesz. Mély csend. Bizarr hallgatás. Csak néhány napig fog tartani, de mintha hetek telnének el. Azután pusmogás. Visszafogott káromkodás. Végül egy beegho meghal.

- Vadállatok!

- Szemet szemért, admirális. Az ő törvényeik ilyen egyszerűek.

- Rádadásul ezt a törvényt a szent könyvük tanítja nekik – szólt közbe Coima Kerok. – Barbárok.

Shatterhand berontott a raktérbe. Kezében szónikus karabélyt szorongatott, ami nagyon nehéznek tűnt. Néhány gombnyomással lezárta maga mögött az ajtót, és fedezékbe húzódott a raktér közepén álló fotel mögött.

Padastra és a katona éppen összeszedték magukat a legutolsó éktelen robbanás után. Padastra az ujjával próbálta kidugaszolni a fülét, a katona a rászakadt priccset rugdosta a cella sarka felé. Egyértelmű volt, hogy a pajzs, mint olyan megszűnt. A rángás, dobálás véget ért, és a raktérben egyre inkább érezni lehetett a füstöt, és az olvadt burkolataacél szagát. A katona azt gondolta a robbanás olvasztotta meg a fémet, de ahogy a szag erősödött, arra kezdett gyanakodni, hogy épp meglékelik a hajót.

- Mi a helyzet? – kérdezte a katona a fotel mögött gubbasztó Shatterhandtól.

- Kuss legyen!

- Valami baj van, nem?

- Megoldom.

- Ahogy elnézem, a végbél zárógyűrűcskéid már kioldottak. Még nem látalak ennyire betojva, haver!

- Ne törődj a seggемmel! Kalózk vannak odakint. Megcsáklyázták a hajót. Ide is be akarnak majd nézni, és akkor nekik annyi.

- Hogy kerülnek ide kalózk? A hírekben azt mondták, hogy a határvidéken gyülekeznek.

Shatterhand hallgatott.

- A határvidékre vittél minket? Nem a Sunkára tartottunk?

Shatterhand hallgatott.

- Beszart a navigációs rendszer?

Shatterhand hallgatott.

- Vagy egyszerűen eltévedtünk? – kérdezte nevetve a katona.

Shatterhand hallgatott tovább.

A katona is elhallgatott, majd komoly hangon azt mondta:

- Várjunk csak! Te tényleg eltévedtél, mi?

Shatterhand meg sem mukkant. Az ajtó túloldaláról neszezés hallatszott.

- Rohadtul fogalmad sem volt, merre tartunk, ugye?

Shatterhand a katonára kapta a tekintetét.

- Igen, kurvára nem tudom irányítani ezt a szart! Most jobban érzed magad? Nem? Akkor figyeld ezt! Amikor először vezettem egy ilyen, kurvára majdnem beleállítottam a Calliopéba!

- Az is te voltál? Öcsém!

- Na, most már kuss legyen! – mondta Shatterhand, visszafordult, és célba vette az ajtót.

- Elmagyarázhatnád, ha túlélted az állomás egész tűzerejét, akkor miért csinálod össze magad a kalózkóttól.

- Kilopják a chipecet a fejemből.

- Mi?

- Nagyon gyorsak. Letepernek, és kilopják a chipeket a fejemből.

- Ez valami robot városi legenda?

- Nagyon gyorsak. Nagyon.

- Nekünk gyorsabbnak kell lennünk, bébi – mondta Zam a remegő Leeskaanak. Két kezével erősen szorította a pánik szélén táncoló lány vállait. – Nemsokára újabbak jönnek. Le kell lépnünk.

- Mi ez az egész, Zam? A Kín Egyháza? Mi ez az egész?

- Mindent elmesélek. Ahogy biztonságos helyre értünk. Kérlek, bízz bennem. Csomagolj, el kell tűnnünk a Sunkáról.

- Soha többet nem jöhetünk vissza?

- Talán még a rendszert is el kell hagynunk.

- Mibe keveredtél?

- Csak egy romos gyermekkorba. Nemsokára elfelejthetjük. Csomagolj!

- Ez igazán dícséretes – mondta dr. prof. Kesi.

Tomasson a holokommunikátoron keresztül figyelte

az öregember arcát. Az semmiféle elismerésről nem

árulkodott. Azt súgta, még szép, hogy elfogta, ez a

dolga. Tomasson utálta ezt az arckifejezést, úgyhogy

azt kérdezte:

- Mit mondjak a vadásznak? Remélhet egy kevés prémiumot a gyors, hatékony munkáért?

- Mondja meg neki, hogy a sok malőr ellenére megtarthatja az állását.

- Ki fognak rúgni – mondta Shatterhand.

A kalózkok lángvágói narancsszínű karikákat rajzoltak a raktér ajtajára. Ricsajozásuk betöltötte a hajót, nagy csörömpöléssel kezdték el darabjaira szedni a vezérlőt, és az utasteret.

- Talán ki kéne engedned minket – mondta a katona a fotel mögül leskelődő robotnak.

- Persze.

- Hasznunkat vehetnéd.

- Főleg a falábúnak. Ő nem kalóz véletlenül?

- Már csak féllábú vagyok, te barom! – mondta Padastra. – Te tépted ki a falábam, emlékszel?

- Ott maradtok, ahol vagytok.

- És mi lesz azokkal a pici chipekkel? – kérdezte a katona.

- Mi?

- Én megvédhetem őket.

- Meg hát.

- Megjártam a Beeghot, harcoltam az antával.

- Még senki sem tért vissza az anta frontról.

- Mindig van egy első, nem?

- Pont te.

- Ezért küldtek utánam.

- Pillanatok alatt elintéztelek.

- Ők nem fognak tudni.

- Nem vagy erősebb nálam.

- De az én fejemből nem tudnak chipeket lopkodni.

Shatterhand elgondolkodott.

Seeka százados átviharzott a Darok, 11-es osztályú romboló vezérlőjén, majd megállt a holokivetítőt vizsgáló Anara mellett.

- Tehát minden megoldódik, igaz? – kérdezte a flottaparancsnok.

- Az erősítés úton van – mondta a százados. – Tizenöt romboló, százöt vadászgép és harminchét csapatszállító.

- A kalózok meg fognak lepődni.

SPARROWFART

Odakintről beszűrődtek a felfordulás zajai. Topogó lábak, káromkodás, parancsszavak, lézerfütyty és kisülések hangjai színezték a délutánt.

- Egy kalózhajóra hoztál?

Zam majd elsüllyedt a suttogó Leeskaa szemeinek tüzeiben.

- Csak pár nap, bébi! Ennyit kell kibírnunk. Nem többet – válaszolt.

- Ki hitette el veled, hogy ez egy jó ötlet?

- Senkivel sem beszéltem meg.

- Még szomorúbb, ha a saját ötleted volt! Ezt nem hiszem el! Egy kalózhajó!

Zam és Leeskaa egy pöttöm kabinban gubbasztottak, és egy koszos piccs mocskos takaróján beszélgettek. A fiú megpróbálta megsimogatni a lány arcát, de az egy igazi beegho vehemenciájával ellökte a kezét.

- Nem hiányzott, hogy még nagyobb szarba keverj bennünket! Vagy legalábbis engem.

- Minden rendben lesz, kicsim.

- Hogy lenne rendben? Mi az, hogy rendben lesz?

- Ezek nem rossz emberek. Segítenek nekünk.

- Ki szokták belezni az ügyfeleiket!

- Azt ne mondd, hogy beszéltél már olyannal, akit kalózok csempészték!

- Vajon miért nem beszéltem egyel se? Mit gondolsz, nagyokos?

Zam meglepődött, milyen könnyen sarokba tudta szorítani saját magát. Rendezte a gondolatait, de Leeskaan látszott, hogy ez sem sikerült meggyőző időn belül.

- Kalózhajó! Micsoda ötlet! Nézz körül, úgy élünk itt, mint a patkányok! Enni se adnak! Olyan, mintha máris foglyok lennénk. De hogy a végén halottak leszünk, abban majdnem biztos vagyok!

- Nem olyan rossz ez. Különben is, manapság sokkal biztonságosabb egy kalózhajón utazni, mint egy civil kompon. Mióta az Anta Aurigán kitört a háború, az űrt elárasztották a kalózok.

- Ettől meg kéne nyugodnom?

- Ezek az emberek a pénzért csinálják, amit csinálnak. Én eleget fizettem nekik, hogy elvigyenek a Sunkárol. Mit eleget? Mindenemet odaadtam a kapitánynak. Ezt nagyon jól tudja ő is. Nem kell megölniük.

- Sparrowfart – mondta Leeskaa, és megcsóválta a fejét.

- Igen, ő.

- Odaadtad minden pénzünket egy alaknak, akit Sparrowfartnak hívnak.

- Hidd el, megteszi, amiért megfizettem.

Leeskaa szótlanul figyelte a fiú tágra nyitott szeméit és arcának rángásait. Az amúgy kifejezéstelen arcú Zamnak csupán akkor kezdtek önálló életet élni a vonásai, ha valóban nagy csávában érezte magát, és ezúttal majd felrobbant az idegtől és a kétségtől és a bizonytalanságtól. A lány megsajnálta. Kinyújtotta hosszú kék karjait, és a fiú fejét jókora melleire húzta. Megsimította az arcát.

Percekig ültek így, a kintről tompán beszivárgó zajban.

- Csak annyit kérek, hogy bízz bennem – mondta Zam. Hangja egy kisfiúé.

- Tudod, hogy bízom – válaszolta Leeskaa.

- Celia, azonnal jelentkezzen a központi vezérlőben!

Ciaka Koken hangja mennydörgésként hasított a holoszoba szimulált Beeghobeli vasárnap délutánjába. Marco úgy összerezzent ijedtében, hogy a kezében tartott fatálca egész tartalmát, azaz mind a három pohár Tequila Sunriset az előtte felállított nyugágyban fekvő intendánsnőre borította. Celia sikongva ébredt. Amikor pedig megérezte, hogy a szimulált napok milyen szinten égették le az arcát, felpattant, és tovább sikított. Marco, feje nem lévén, tanácstalanul forgatta kidolgozott felsőtestét.

- Jól van? – hallatszott Ciaka hangja. – Az Isten szerelmére, válaszoljon! Mi folyik ott?

- Jól vagyok, admirális, jól! – mondta Celia, és a menekülő Marco után hajította a nyikló-nyakló nyugágyat.

Anara, flottaparancsnok és Seeka százados a Darok hídján álltak, mindketten a Calliopéról érkező adást figyelték a képernyőn. A nő legalább két fejjel volt magasabb a századosnál. A pieni fajból származott. Galaxis szerte a pienit tartották a legszebb népségnek. Nőik mind a császárnők szépségével és méltóságával bírtak, a többi fajoktól megkapták hát a császárnőknek kijáró tekintélyt és tiszteletet.

Csak a földiek, azok nem voltak képesek viselkedni. Nem állhatták, hogy ne viccelődjenek vagy fecsegjenek folyton.

Rombolók és csapatszállítók úsztak át a képernyőn, mint megannyi fáradt szörfös, vadászgépek és fürge fürkészek röpködtek körbe őket. Az Anta Auriga felé tartottak. A régen várt erősítés.

- Helyre kis flotta – jegyezte meg Seeka.

- Amelyikkel mi érkeztünk, nagyobb volt – felelte Arana hidegen.

- Nagyobb az még mindig!

- Mi az a huncut mosoly a szája szélén, százados? Viccelődni próbál velem?

- Meg sem fordulna a fejemben, parancsnok – mondta Seeka, és egy csücsörrel próbálta elrejteni a mosolyt.

- Abban igaza van, hogy a flottánk mérete nem változott, ami a hajóparkot illeti. Csakhogy a hajóink üresek. Az anta megölte azokat, akik rajtuk szolgáltak. Ha őszinte akarok lenni, úgy megcsappant a létszámunk, hogy a Szövetség flottájára immáron valós veszélyt jelent a sőpredék, akik a kifosztásunkra gyülekeznek odakint. Emlékszik?

- Természetesen, parancsnok.

- Felizgatja magát a viccelődése, százados?

- Nem, dehogy! Miért kérdez ilyet?

- Akkor miért gondolja, hogy engem felizgat vele? Miért fáraszt a földiek különös párzási rituáléjával?

- Hogyan?

- Próbál megnevetetni. Ez a Földön bevett udvarlási szertartás.

- Jaj, dehogy.

- Kérem, kíméljen meg a hasonló kellemetlenségektől a jövőben, különben fájdalmas eszközökkel kell leszoktatnom róluk.

Egy nappal ezelőtt, rögtön a kidokkolás után Sparrowfart egyik félszemű és féleszű matróza így fordult a kapitányhoz:

- Mikor nyírjuk ki az ürgét?
- Nem nyírjuk ki – mondta Sparrowfart.
- Hogyhogy nem nyírjuk ki – kérdezett közbe Samal, a legöregebb kalóz.
- Nem fogjuk bántani.
- De azért a beegho pipit megerőszakoljuk? – kérdezte a félszemű.
- Nem, őt sem erőszakoljuk meg.
- De elhurcoljuk magunkkal, ágyasnak, az ínséges időkre?
- Nem, bajtársaim.
- Nahát. Jól érzed magad, kapitányom? Nem szédülsz? – vette vissza a szót Samal.
- Sose voltam jobban. Tisztában vagyok veled, hogy mit beszélek.
- Tisztában vagy azzal, hogy nem akarsz megölni ezeket az embereket?
- Tökéletesen.
- Nagyon sápadt vagy. Le kéne dőlnöd.
- Semmi bajom! Elvisszük a szerencsétleneket az anta úrron túlra.
- Már ne haragudj, de miért? – kérdezte a félszemű.
- Mert megígértem nekik.
- Aha.
- Tudom, hogy ez eddig nem sokat jelentett, de most történt valami.
- Micsoda?
- Az a kis vézna fickó mindenüket nekem adta, ha elviszem őket.

- Tehát már a miénk is mindenük? Akkor tényleg nem értem, miért kell tovább babusgatnunk őket – rázta a fejét Samal.

- Nem értitek? Mindenüket ideadták. Nekem. Ennyit ért nekik ez az út. Mindent. Mindegy, hogy miért, mindegy, hogy hova tartottak, de megbíztak bennem. Ez olyan megindító! Valaki végre annak lát, ami vagyok.

- Egy szavaálló rablógyilkos?

- Mint egy lovag. Megvédem őket Samal, akármi történik is.

- Ezek az emberek menekülnek valami elől.

- Hát majd fedezem őket

- Csak azért, mert megbíztak benned, és mindenüket neked adták.

- Ennyi nekem elég.

Most eszébe jutott ez a jelenet, elmosolyodott. A félszemű matrózt és egy másik zsványt a disszidensek kabinja elé állította, és meghagyta nekik, hogy az életük árán is megvédjék a párocskát. Majd fogai közé vette rövid, görbe kését, és baljában egy fénypisztollyal ő maga is támadásba lendült.

Celia fehér, bőrnyugtató krémmel bekent arccal érkezett a központi vezérlőbe. Ciaka Koken és Coima Kerok mindketten hátrahőköltek amikor belépett. Ciaka a sugárvetője után kapott, de Coima elkapta a kezét, és nyugtatólag megpaskolta.

- Nyugalom, admirálisom, csak Celia az.

- Megijesztett – mondta Ciaka a nőnek.

- Köszönöm – válaszolta Celia, és szándékosan eltúlzott ünnepélyességgel meghajolt. – Elárulnák, miért hívtak?

- A 2. flotta nemsokára eléri az anta úrt, gondoltam érdekelné – mondta a barek.

- Igen, igazán hálás vagyok – mondta Celia, és felállított a székéről egy irányítót, majd a gurulós ülő alkalmatosságot a terem közepére húzta, és helyet foglalt a kivetítő előtt. – Komolyan.

A barek és az admirális egymásra néztek, és ők is kerítették maguknak egy-egy széket.

Shatterhand még habozott, bár tudta, hogy már nem sokáig habozhat. Ahogy a kalózok behatolnak a raktérbe, elszabadul a pokol, akkor már nem fogja tudni kiengedni a celláikból a foglyokat. Akkor már nem fognak tudni segíteni. Ha egyáltalán valaha is szándékoztak segíteni. Lehet, hogy rögtön a kalózok mellé állnának. De mi van, ha tényleg tudnának segíteni? A kétlábú fickó katona volt. Azt mondta. Híhet neki?

- Na, kiengedsz végre, vagy hagyod, hogy kilopják a chipeket a fejedből, ember? – a katona hangja zümmögve tört át a fényrácsokon.

Shatterhand az orra alatt motyogott valamit.

- Micsoda? – kérdezte a katona.
- Azt mondtam, még nem tudom.
- Lassan eldönthetnéd.

A raktér lezárt ajtajának közepéből ekkor dőlt ki egy többé-kevésbé szabályos kör alakú fémlemez, és egy pödört bajszú kalóz kandikált be az így keletkezett lyukon.

- Készüljetek a megcsáklyázásra, a lemészároltatásra, a megaláztatásra, készüljetek fel a fizetésre, értékeitek beszolgáltatására, aranyatok zsákba dobálására, és ne, ne várjatok kegyelmet, ne várjatok megmentőt, csodát, prominens vendégeitek Percy Sparrowfart kapitány!

- Ez meleg – hallatszott a háttérből a katona hangja, zümmögés nélkül.

NEM LEHETNÉNK EGYSZERŰEN CSAK BARÁTOK?

Percy Sparrowfart, kalózkapitány egy válaszfalnak csapódott, egész bensője megremegett, a szemei kikerekedtek. Rendesen meglepődött. Tátott szájjal bámulta a férfit, aki úgy söpört végig az emberein, mint Gábiel arkangyal morcosan, kávé előtt.

A katona szétszórta a támadóit, majd a sóbálvánnyá dermedt Shatterhand elé ugrott, ott is rendet vágott közöttük, majd fedezéket keresett a nagydarab robotnak. Észrevett egy jókora ládát a raktér messzi szögletében. Intett a csillogó alaknak, hogy induljon, majd ő fedezi. Leütött két kalózt, majd megfordult, és azt látta, hogy Shatterhand még mindig mögötte áll, és görcsösen szorítja a fegyverét. A melák képtelen volt megmozdulni, megbénította a félelem. A katona leápolt még egy kalózt, és teljes erejével nekifeszült a robotnak. A csillogó fazon fémes csikorgással, lassan csúszott a láda felé. A katona többször megállt, hogy félresöpörje a kalózokat a robottól és felborítson egyet-kettőt, akik hozzá kerültek túl közel, végül belökte a vasdarabot a kiszemelt láda mögé, azután pedig széles vigyorral a száján ismét a haramiák felé fordult.

A kalózok kiáltozása betöltötte a rakteret. Néhányan folyamatosan a levegőben voltak, sokan mozdulatlanul feküdtek a padlón, vagy hangosan nyekeregve vonszolták

magukat arrafelé, ahol úgy érezték biztonságban lehetnek.

Sparrowfart biztos volt benne, hogy az örült fazon csak egy ember. Mégis, mintha sebezhetetlen lett volna. A testét ugyan beborították a kések által okozott sérülések, az inge itt-ott megpörkölődött a sugárfegyverektől, mégsem törődött semmivel. Csak aprított tovább.

Shatterhand a láda mögül figyelte az eseményeket. Ujjai úgy szorították a puskáját, hogy mély nyomokat hagytak a borításon. Ha szerves lett volna, biztosan leveri a víz. Borsószemnyi, piros szemegolyói minden ütésnél megremegtek, és a nyakát még beljebb húzta. Az ő fejéből senki nem lopja ki a chipeket, nem uram!

Padastra nagyon jól szórakozott. Az ő cellája még zárva volt, de jobban is feküdt ez így neki. Nem volt kedve harcolni. Főleg nem egy lábon. A priccsen ült, a kitépett falábat a kezében szorongatta, és olykor ütésekkel imitált vele. Hangosan felnevetett, amikor a katona falhoz csapott valakit, és ordenáré rikkantásokkal jelezte neki, ha hátulról veszély fenyegette. De úgy érezte, a figurának nincs igazán szüksége segítségre. Se az övére, se máséra.

Nemcsak, hogy boldogult, de élvezte a bunyót. Kövér cseppekben szakadt róla a veríték, de nem lassított, osztotta a pofonokat, a levegő szinte láthatóan kavargott körülötte.

Nagyon belelovalta magát.

Néhány pofont reccsenés követett.

Azután a káromkodást felváltották a borzalom sikolyai.

Az egyik kalóz a Padastra előtt vibráló fényfüggönynek csapódott, majd a földre roskadt, és nem mozdult többé.

Shatterhand kinyújtotta a nyakát, megfedkezett a fedezékről, úgy figyelte az örültet. Egy kalóz a csillogó alak felé vetette magát, de a katona elkapta a lábát, megpördítette a levegőben, és behajította néhány hordó közé.

Padastra maga mellé, a priccsre helyezte a falábát, és a fényfüggönyhöz ugrált. Az előtte fekvő kalózt nézte. Olyan halott volt, amennyire csak halott lehetett. A bolond pusztá kézzel csinálta ki.

Látta, ahogy a kalózkapitány újra támadásba lendül, majd egy válldobás után, háton végigszánkázik a raktéren, és a falnak csapódik.

A katona szórta a maflásokat, a kalózok potyogtak körülötte. Már mindegyiküket padlóra küldte legalább egyszer, szétszórta a fegyvereiket, szerencsétlenek úgy tántorogtak vissza a vihar szemébe, mint birkák a vágóhídra, mintha kötelező lenne.

Aztán elterültek újra.

És egyre kevesebben álltak lábra.

A katona elkapta az egyik kalóz lendülő karját, és egyszerűen visszahajlította a könyökét.

A reccsenésre Padastra összeráncolta a szemöldökét.

Az iszonytató sikoly megdermesztette a katonát.

Eleresztette a szűkülő kalózt, és a kezeire nézett.

Vér.

A kalózok továbbra is zarándoki eltökéltséggel kullogtak felé, újabb könyökösökért, térdesekért.

Shatterhand kezében lógott a szónikus karabély, most már teljesen felegyenesedett, úgy figyelte az eseményeket és a foglyát.

Padastra meg akart támaszkodni a fényfüggönyön, meg akarta markolni, mint a rácsokat, de az megrázta, úgyhogy hangosan felszisszent, és egyensúlyozott egy lábon tovább.

A katona csendben nézte a két kezét.

A kalózok zavarodottan álltak körülötte. Nem értették, hogy miért késnek a tockosok.

Egyikük méregette egy darabig a férfit, félredöntött fejjel, mint a kutya, azután egy jókora nyaklevest helyezett el rajta. A katona nem reagált.

Egy másik kalóz a gyomrába öklözött. A katona összerándult, és kissé lehajolt, de továbbra is a kezeit nézte.

Valaki seggberúgta. Semmi hatás.

Egy perc néma szünet.

Azután mind, akik még képesek voltak a mozgásra, rávetették magukat.

Záporoztak az ütések, puffogtak az öklösök, csattantak a pofonok. A kalózok időközben zombi mormolássá átalakult harci kiáltása visszatért. Nyeregben érezték magukat.

Mindenki ütötte a katonát.

Az lassan a térdére ereszkedett.

Végig a kezeit nézte.

Akkor is, amikor tarkón találta egy sugárvető agya. Előredőlt, és a csőcselék rugdosni kezdte.

Ekkor szólta el magát Shatterhand szónikus karabélyá. Több kalóz vérző füllel hullott a padlóra. A többiek a fülükre szorított kézzel hátráltak a raktér távolabbi sarka felé. A csillogó alak méltóságteljesen lépegetett a földön remegő kalózok között, fegyverét a maradékra szegezte. Megállt a katona mozdulatlan teste mellett. Padastra ekkor tért magához. A cella padlóján feküdt, teljesen kiütötte a hangrobbanás. Felült, éppen látta, ahogy Shatterhand letérdel a katona mellé, miközben fegyverét még mindig a kalózokra szegezi, és egyik kezét a férfi hóna alá csúsztatja, lábra állítja.

Néma csend volt a raktérben.

A kalózok nem mozdultak.

Shatterhand, egyik karján a fegyverrel, a másikon a félig eszméletlen katonával a cellák irányába hátrált. Megállapodott Padastra börtöne előtt. A katona hóna alatt bepötyögött egy gyors számkombinációt a zárpanelba, és hátrébb lépett. A fényfüggöny hangos zizzenéssel eloszlott.

- Gyerünk, öreg, szükség lehet rád – mondta a csillogó alak a papnak.

Padastra feltápászkodott, fogta a falábát, és elhagyta a cellát.

Egy robot, egy a mozgásban erősen korlátolt koldus és egy zombi.

Maroknyi eltángált, megtépett, összegyűrt kalóz és a kapitányuk.

Farkaszemet néztek.

Ekkor rázta meg a hajót az első robbanás. Mind összereztek. Világos volt, hogy a találat nem

Shatterhand kompját érte, hanem a kalózhajót. Sparrowfart idegesen nézelődött a burkolaton vágott lék felé, de nem akart hátat fordítani az ellenségnek. A következő találat fellökött néhány rossz bőrben lévő kalózt és a szentségelő Padastrát.

Sparrowfart fürkésző pillantást vetett a robotra.

- Azt hiszem, megtámadtak minket – mondta.
- Csak titeket – válaszolt Shatterhand.
- Megcsákyáztunk. Ti is veszélyben vagytok.

A robot nem válaszolt. A karján a katona felnyögött, és egyik kezével megdörzsölte a halántékát.

- Nem akarod, hogy a barátodnak baja essen, nem igaz? – kérdezte Sparrowfart.
- Nem a barátom – mondta Shatterhand.
- A francba, ember, mind meghalunk, ha nem teszünk valamit!
- Sebezhetetlen vagyok.
- De én nem, a kurva életbe! És a barátaid sem azok!
- Nem a barátaim.
- Persze, persze, ezen már túl vagyunk! Akkor nem lehetnénk mi ketten barátok? Csak egyszerűen legyünk barátok, jó? Ments meg engem, rendben?
- Megpróbáltátok kilopni a chipeket a fejemből.

A harmadik találat nyomán a komp létfenntartó rendszere figyelmeztető szirénázással töltötte meg a rakteret. Egy női robothang közölte, hogy fogy a levegő, és a burkolaton több apró sérülés keletkezett.

- Milyen chipekről beszélsz? – próbálta túlkiabálni a szirénázást Sparrowfart.

- Nagyon jól tudod, miről beszélek!

- Azok nagyon értékes chipek, ember! De belátom, hogy szemét dolog lenne kiszedni őket a fejedből! Még szükséged lehet rájuk! Látod, én megértelek! De kérlek! Nagyon kérlek, lépjünk le innen, oké? Ez a taliga mindjárt szétesik alattunk! Az én hajóm erősebb! Gyertek velünk ti is!

- A ti hajókat lövik! Ha átszállunk ugyanolyan célpontokká válunk! Üldöznének minket!

- Ha elszakadunk a komptól, mindegy, hogy önként, vagy a lövések miatt, a vákuum kiszippant mindannyiótokat az űrbe! Meglékeltük a hajót, emlékszel?

A negyedik robbanás nyomán tűzbe borult a mennyezet. Shatterhand és Padastra aggódó tekintettel néztek föl a lángokra, a katona féleszméletén motyogott valamit, Sparrowfart pedig mosolygott, és mellkasa előtt összefonta a karjait.

- Na, még mindig rossz ötletnek tartod, hogy átszállj egy kalózhajóra? – kérdezte a robottól.

- Én kurvára nem – mondta Padastra, odapattogott az egyik közelben álló kalózhoz, és a vállára támaszkodott. Az lelökte a kezét, és Padastra nagyot takart a padlón.

- Neked nem szólt az ajánlat, vénember! – mondta Sparrowfart.

- Vagy mindannyian megyünk, vagy senki – mondta Shatterhand, és kibiztosította a szónikus karabélyt.

- Ez a beszéd! – kiáltotta Sparrowfart – Lépünk le innen! Hozzátok a nyomorékot!

Meg sem várta, amíg a robot leengedi a fegyvert, hátat fordított neki, és máris a burkolaton vágott léknél termett, majd könnyed szökkenéssel eltűnt a lyukban. Két kalóz Padastra hóna alá nyúlt, és vonszolták a kapitányuk után. A többi koszos szintén szedte a lábát, a sort Shatterhand zárta, karján a katonával.

Zam a kabin ajtaján dörömbölt, Leeskaa pedig a priccsről nézte a barátját. A fiú üvöltött, toporzékölt. Rángatta a kilincset, öklével ütötte az ajtót, néha belebelerúgott. Amikor pedig semmi visszajelzést nem kapott, a homlokát a hideg fémnek támasztotta. Csak néhány másodpercig maradt így, azután a lány felé fordult. Arca rángott az idegtől. Elkerekedett szemei majd elnyelték Leeskaat. A fiú zihált. Túlzihálta az odakintről beszűrődő zajokat, csak néhány robbanás bizonyult hangosabbnak. Szája sírásra görbült, de nem könnyezett, nem bömbölt, pedig úgy nézett ki, mint akire ráférne. Csak nézte a lányt. Az pedig rámosolygott. Egy újabb találat a falhoz tántorította Zamot, de ő továbbra sem vette le a szemét a nőről. Leeskaa ujja hivatkozó mozdulataival a priccshez csalogatta a srácot, megragadta az ingjét, a priccsre penderítette a nevenségesen könnyű alakot, és maga alá gyűrte. Zam szemeiből még akkor is a félelem csillogott a lányra, amikor az megcsókolta.

Anara, flottaparancsnok felhúzott szemöldökkel nézett a szélesen vigyorgó Seeka századosra.

- Megtudhatnám, min mosolyog? – kérdezte a nő.

- Megérkezett az erősítés – mondta Seeka, és elégedetten bólogatott.

- Meg.

- Meg bizony.

- Igen. Megmondaná végre, hogy mit talál ezen ennyire mulatságosnak?

- Csak jó kedvem lett, parancsnok.

- Miért?

- Nemsokára hazamegyünk.

- Mert megérkezett az erősítés?

- Azért.

- Nem megyünk sehova.

- Hogyan?

- A parancsaink egyértelműek. Elfoglalni az Anta Auriga negyedik holdját. És azután a többit. Amíg az egész rendszer a miénk nem lesz.

- Arra legyen gondja az új fiúknak!

- Mi is maradunk.

- Micsoda? Miután kicsináltak minket?

- Százados, uralkodjon magán!

- Miután kicsináltak és kiröhögtek? Lehugyozták a sírunkat? Harcolni nem tudunk, se hazamenni! És még mindig nem elég? Mióta szaglásznek minket ezek a rohadt dögevők, odakint? Csak itt lebegünk, és várunk. A kurva nagy csendben! És ők is várnak. Hogy lankadjon a figyelmünk, és akkor lecsapnak. Rohadt keselyűk! Tudja, mióta nem aludtam rendesen? Én sem! Ennyi idő a világegyetem segge lyukán! És nem megyünk haza?

- Parancsaink vannak, százados. És vigyázzon a nyelvére!

Sparrowfart kapitány Liu nevű bárkája csörömpölve, sisteregve próbált megpattanni a körülötte rajzó vadászok elől.

ÜDVÖZÖLJÜK AZ ANTA AURIGA IV-EN!

Celia a karján tartott, erősen bepólyázott kisbabának gügyögött, úgy sietett vele keresztül a promenádon. Szabad kezével megemelte a fejébe húzott csuklyát, és körülnézett. Mindenfelé különböző lények rajzoltak. A Calliopét turisztikai központtá változtatta az anta úrben elszenvedett vereség. A színes kavalkád az árvaháztól a központi vezérlőig feszült, tömör volt, az intendánsnő csak lépésben tudott haladni. Tudta jól, ha a kíséretével igyekszik átverekedni magát a tömegben, sokkal eredményesebb lehetett volna, de ezekre a küldetésekre sose vitt magával senkit.

Úgy tűnt a Calliope összes lakója és összes vendége a promenádra gyűlt, hogy figyelemmel kísérhesse az Anta Auriga körül dülő tisztogatást.

Az óriás kivetítők hangosan dübörgő képekkel világították meg a sétányokat. A kalózok ekkor már fejvesztve menekültek a rendszerbe érkező Szövetséges erők elől. A vadászokkal még akadtak, akik valamicske zsákmány reményében felvették a harcot, de ahogy a rombolók kiléptek a hipertérből, ezek is jobbnak látták kereket oldani.

A vadászok sokáig üldözték őket, a legtöbbet kilőtték, néhány hajót pedig vonósugárral befogtak, és megadásra kényszerítettek.

Celia egy beegho báméskodónak ütközött.

- Nem látsz a szemedtől, asszony? – kérdezte a férfi.
- Bocsásson meg, uram, engem is meglöktek!

- Igen. Azért néha emeld fel a fejed, és nézz körül!

A beegho tekintete a kopott ruhákba öltözött intendánsról a kezében tartott embergyerekre siklott.

- Ezt meg hova viszed?

- Egy földi barátnóm bízta rám – Celia nem nézett a másik szemébe.

- Értem én. Menj csak!

- Köszönöm, uram!

- És jó étvágyat!

- Csak vigyázok rá.

- Hát persze! Na, eredj tovább!

A férfi hátrébb lépett, szabad utat engedett a nőnek, Celia pedig hálát erőltetett az arcára, miközben elhaladt előtte.

Ha nem lett volna a kezében a gyerek, biztosan bemos egyet a figurának. *Az lett volna még szép! Egy beegho nő megüt egy beegho férfit!* Szép kis botrány kerekedett volna belőle. Ezt nem engedhette meg magának. A végén még magyarázkodhatott volna a gyerek miatt is. Aztán kiderül, hogy ő a Calliope intendánsa, és akkor végképp fejére áll a világ. Jobb volt ez így. Csak régen nem kellett meghúznia magát senki előtt. Furcsa érzés volt, intenzív, erős, de kicsit megkopott, mint egy betört pieni vadpóni.

- Mit művelsz, te bolygóközi patkány? Mindannyiunkat meg akarod ölni? – kiáltotta a híd korlátjába kapaszkodó Percy Sparrowfart kapitány.

- Nézd meg, főnök! Mekkora szarba kevertél minket! – válaszolta a vezérlőpult mögül Samal.

- Mi?

- Te kevertél minket szarba!

- Nem hallom! Mit mondasz?

- Azt, hogy az egész a te hibád!
- Átkozott hangzavar!
- Hogy mondd?
- Nem hallok semmit!
- Micsoda?
- Egek! Mindjárt szétesik a bárka! Kedves, kis Liu, kérlek, könyörgöm, ne hullj szét alattam! Ne most!
- Hogy? Ebben a zajban képtelenség kommunikálni!
- Üldöznek még?
- Uram, segíts! Szétszakad a hajó!
- Eltaláltak! Kerüld ki a lövéseket, te féleszű!
- Megpróbálok kimanőverezni a szórásukból!
- Manőverezz ki a szórásukból, vagy végünk!
- Beszakad a dobhártyám!
- Átkozottak!
- Már megint eltaláltak! Túl sokan vannak!
- Ezek nincsenek kevesen, mi?
- Még egy trükköm van! Talán azzal sikerülhet lerázni őket!
- Gyorsan találj ki valamit, különben végünk!
- Izzítsátok be a hiperhajtóművet! Most mit néztek? Csináljátok! Baromarcúak... Nem hallanak semmit.
- Nem tudnál gyorsítani? Végünk lesz!
- Kapitány! Izzítsa be a hiperhajtóművet!
- Nem értelek! Végünk!
- Ott, a konzolon! Az a piros gomb!
- Menjek ki?
- A konzolon! Hiperhajtómű!
- Csukjam be magam után az ajtót?
- Nyomja meg a piros gombot!
- Jól van, megyek már!

- NYOMJAD A HIPER HAJTÓMŰ IZZÍTÓ GOMBJÁT MEGFELE, TE BAROM!!

Sparrowfart összeráncolt szemöldökkel nézett a vén Samalra, aki a vezérlőpult mögött köhécselt. Beesett mellkasa remegett az előző megerőltetéstől.

- Jól van, nyomom már – motyogta maga elé a kapitány.

- Ez fáj – pihegett Samal.

A kapitány először egy ujjal próbálta megnyomni a gombot, ám amikor ujjja hatalmas roppanással meghajlott a műanyag felületen, teljes súlyával rátenyerelt. Samal, mint valami zongoraművész klimpírozott a vezérlőpult gombjain, billentyűin, bizgentyűin, amelyek vidám villogás közepette továbbították a parancsokat a mindenféle paneleknek a hajó távoli részeibe. Sparrowfart nem értette, hogyan akar meglépni az öreg az üldözők elől, hiszen mindketten jól tudták: a szövetség hajóit sokkal fejlettebb hiperhajtómű technikával szerelték fel, arról nem is beszélve, hogy a Liu romokban hevert, ami valószínűleg nem tett jót semmiféle meghajtó rendszereknek. Mindenesetre Samal lelkesnek tűnt.

A Caliopén továbbra is nagy volt a felfordulás. Amikor a promenádot betöltötte az éljenzés, Celia felpillantott a kivetítők egyikére. A szövetségesek szétszórták a kalózok maradékát is. Ekkor ütközött neki valaki, kezén felsírt a gyermek.

- Bocsánat – fordult szembe a neki ütközővel.

- Dehogyan! Én kérek bocsánatot! Milyen aranyos kisbaba! A magáé? – kérdezte a másik nő, és vékony ujjai máris a kisbaba pufók arcán játszottak.

Celia csak hosszú szünet után tudott megszólalni.

- Connie?

- De aranyos! Mit kérdezett?

- Önt nem Connienak hívják véletlenül?

- Nem – mondta a nő, és kezet nyújtott Celiának – a nevem Fatih. Örvendek!

- Én Celia vagyok.

- Mint az állomás intendánsa?

- Igen.

- De nem maga az, ugye? Álruhában?

- Nem.

- Nem hát! Persze, hogy nem! Csak vicceltem! Az intendánsnő nem jár túl gyakran a promenádra, főleg, ha ekkora a tömeg! Én húsz éve élek itt, és még sosem futottam össze vele!

- Húsz éve?

- Soha. Maga talán igen?

- Nem. Én sem. Mennem kell, megetetni a kicsit. Viszlát! – mondta Celia, és eltűnt Fatih szemei elől.

Leeskaa, Zam, a katona, Padastra és Shatterhand egymás hegyén hátán hemperegtek. Az úrbárka mintha egy jókora mosógéppé alakult volna, úgy dobálta őket, mint a szennyest.

Zam nem volt elragadtatva az ötlettől, hogy a kalózok az új jövevényeket az ő kabinjukban helyezik el, de a robbanásokból leszűrte, hogy valamiféle fennforgás lehet, úgyhogy nem nyitott nagy száját.

Leeskaa utálta, hogy a torzonborz öregember folyamatosan közel akart sodródni hozzá, hogy aztán véletlenül álcázott mozdulatokkal alaposan letaperolja.

Zam utálta, hogy a torzonborz öregember folyamatosan azon ügyködött, hogy Leeskaa közelébe sodródjon, és véletlennek álcázott mozdulatokkal letaperolja, jó alaposan.

A katona utálta, hogy Padastra miatt szégyenkeznie kell, mert az folyamatosan a beegho nő közelébe sodródott, és feltűnően véletlenszerű mozdulatokkal rendszeresen, jó alaposan letaperolta.

Padastra utálta, hogy csak egy lába van, és mindenki őt nézi. Így nehezebb volt közelebb sodródni a beegho csajhoz, és letaperolni.

Shatterhand az egészszől nem vett észre semmit.

Celia Pian bezárta maga mögött a holofedélzet bejáratát, elindította a *Beegho Nyár* című programot, majd óvatosan az imént materializálódott fonott asztalra fektette a kisbabát. Kicsomagolta a piszkosfehér pólyából, és kicsit elhúzta az orrát, amikor megcsapta a szurtos kisgyerek szaga.

Marco épp akkor tűnt fel a semmiből, amikor Celia ledobta magáról a koszos köpenyt. Nem viselt alatta más ruhát. A holopancser szemérmesen elfordította felsőtestét. Az intendánsnő a fonott asztal mellett csobogó holoszökőkúthoz lépett, kezét a sugárba tartotta, hidegebb volt, mint a víz, majd végighúzta az arcán. Érezte, ahogy a piszkos köpenyről ráragadt homokszemcsék sercegnék a bőrén. Most a mellkasát vizezte be. Csukott szemmel állt a két holonap égető sugarai alatt. Marco néhány lépéssel arrébb idegesen toporgott. Az intendáns mély lélegzetet vett. Érezte, ahogy a forró levegő összehúzza az orrlyukait, végigömlik a légcsövén, eltölti azzal a kellemes

melegséggel, ami Celia számára mindig egyet jelentett az otthonnal.

Határozott hangja szakította szét az idillt.

- Marco, figyelj oda a kicsire, kérlek! Tedd tisztába, meg ami épp eszedbe jut!

A holopancser meghajolt, majd hozzáfogott a foltos kisbaba letisztogatásának.

Celia lassú léptekkel haladt végig holokastélyának teraszán, le egy tekergőző, hófehér, márványlépcsőn, amely körbeölelte a sziklát, amelyen a palota állt, le egészen a bunkószerű szikla aljáig, ahol a fekete és vörös talajból sistergő füst szállt az ég felé. Néha lángnyelvek csaptak fel, időnként pedig lávabuborékok pukkantak szét mellette. Hosszú ösvényeket követett, messze, el a palotától, mint erdei ösvényeket, csak éppen fák helyet tüzet kerülgetett.

Elérte a Beesaphi vulkán holomásának lábát. Megmászta a kúpot. Egy darabig szótlanul bámult a kürtőben fortyogó lávára, majd egy mintaszerű seggessel belecsattant. Felmerült, és a beegho féle gyorsúszásban átszelte a kürtőt, azután még egyszer és még egyszer és újra és újra.

Csak akkor hagyta abba az úszást, amikor már nem bírta emelni a karjait. Akkor a hátára fordult, és lábbal kitempózott a kürtő falából kiálló megkövesedett salaksziklára.

Felhúzta magát, leguggadt a fal tövébe, átölelte a térdait, és csak bámult maga elé.

Vékony füstpamacsok szálltak fel, ahogy könnyei hangos sistergés kíséretében elkeveredtek az arcán megrekedt lácsepekkel.

Samal számítása nem jött be. A hiperhajtómű beindult ugyan, de ahelyett, hogy a hipertérbe lökte volna őket, hogy egy cseppnyi esélyük is legyen a meglógásra, csak gyengén beleköhécselt a kozmoszba, a Liu pedig kullogott tovább. A hajó most már nemcsak a lézervetők tüzeiben dobálta magát, hanem belülről is készült szétszakadni. Akkor kapták a végzetes találatot, ami letépte az egész hátsó rakteret, és a hajtómű egy részét. A bárka eszelős zuhanásba kezdett, amit Samal képtelen volt irányítani.

A Liu orra egyenesen az Anta Auriga negyedik holdja felé nézett, amikor egy újabb találat elképzelhetetlen sebességgel a bolygó felé taszította.

Anara a magánlakosztályába kapcsoltatta a Calliopéről bejövő hívást. A vörös csillogó árnyalataiban játszó fejdíszét óvatosan az ágyra helyezte, finoman megrázta éjfékete haját, amely most kibomlott, és végiglebbent a hátán. A kivetítő elé lépett. Egy gyors retinaszkennés után a kommunikátor bekapcsolt. Coima Kerok jelent meg a képernyőn. Ahogy meglátta a nőt, minden határozottság eltűnt az arcáról, szája tátva maradt kissé, az üdvözlés bennszakadt. Nem szólt semmit, csak meredt kifelé a képernyőből. A flottaparancsnok felhúzta smaragdzöld szeme fölött ívelő szemöldökét, várta a köszöntést, de az nem jött. Kínos másodpercek következtek, amelyek valódi kínosságát nem érzékelték. Az egyik túl messze járt, a másik türelmes volt. Egy darabig.

- Dicsőség a Beegho barekjának! – szólalt meg Anara végül.
- Igen, persze. Jó napot, parancsnok.
- Beszélni akart velem?
- Igen. Jól vannak?
- Az egészségi állapotom érdekli?
- Nem, dehogy! Úgy értem, persze, hogy az is érdekel, de nem ezért hívtam.
- Utasításai vannak a számomra?
- Megkaptam a jelentését – Coima szemei ismét a nőre tapadtak, szája elkerekedett, nem tudott szavakat képezni.
- Váltunk sima audióra, barek?

- Nem, nem, ez egyáltalán nem szükséges, csak tudja, maga olyan, úgy értem, maga nagyon.
- Köszönöm. Ez népem sajátossága. A jelentésemről akart mondani valamit.
- Igen, igen. Azt írja, az erősítés hiánytalanul megérkezett az Auriga rendszerbe. A támadásra készen állnak.
- A támadásra készen állunk. Ahogy a jelentésben írtam.
- Igen.
- Megindítsuk a támadást?
- Tessék? Ja, a támadás. Persze, indítsák meg!
- Mikor?
- Néhány stúdió jelezte, hogy felvételeket akar készíteni a csatáról, úgyhogy őket meg kell várniuk.
- Értettem. Mikorra várhatóak?
- Egy-két nap. Talán egy hét.
- Nem kellene húznunk az időt. Az embereim nyugtalanok.
- Nem tehetek róla. Az átkozott kalózok miatt a rendszerben lézengő összes híradós és tévés felszívódott. Jó messzire szaladtak!
- Coima, azt hiszem, itt fontosabb dolgokról van szó, mint néhány társaság reklámbevétele.
- Tudja jól, hogy engem nem érdekelnek a reklámbevételek. Én a győzelmünket akarom szalagon tudni.
- Már így is túl régóta várakozunk. A régi gárda maradéka lázadozik. Nem értik, miért nem váltják le őket, miért nem mehetnek haza, ha egyszer megjött az erősítés.

- Ne hagyja, hogy a fejére nőjenek! Mondja meg nekik, hogy nemsokára hazajöhetnek. Hogy minél előbb elfoglalták a bolygót, annál hamarabb. Ami, mellesleg igaz is.

- A beeghokat és a pieniket kezelhetővé lehet tenni ilyen ígéretekkel, de az emberek kételkednek.

- Győzze meg őket!

- Mit javasol? Végeztessen ki a hangadókat? Nem hiszem, hogy ez jót tenne a morálnak.

- Tudja, hogy nem erről beszélek. Biztos vagyok benne, hogy megtalálja a sokkal kellemesebb módot, hogy jobb belátásra bírja a... hangadókat, ahogy maga nevezte őket.

- Mire céloz, barek?

- Maga gyönyörű.

- Még mindig nem értem.

- Az ilyen csodálatos lények bármit elérnek, amit igazán akarnak.

- Úgy gondolja, intim kapcsolatba kéne kerülnöm a földi főtisztekkel?

- Jaj, dehogy! Kérem, ne haragudjon, ha így hangzott az egész! Meg sem fordult a fejemben! Nem! Én azt mondtam, maga gyönyörű. Senkinek sem kell odaadnia magát, főleg nem egy embernek! Elég lesz a jelenléte is, higgye el. Csak legyen ott közöttük, és minden kívánságát teljesíteni fogják.

- Meghalni nem fognak értem.

- Dehogynem. Majd meglátja.

Anara némán fürkészte a beegho férfi arcvonásait, de nem talált mást, csak a muszájból kimondott őszinteség jeleit. Végül újra a barek szólalt meg.

- Tudja, ez nagyon fontos nekem. Ez a háború. Nem tudom, mennyire ismeri a Beegho történelmét. Nem szeretnék mélyen belemenni. A lényeg, hogy nekem még nem volt meg a háborúm, érti? Az egyetlen barek vagyok háború nélkül. Az összes elődömnök volt egy háborúja. Kivéve persze Ciemmiot, a bölcsek bölcsét, az aranykor gyermekét. Ő nem háborúzott. Az ő bareksége alatt béke volt. A halálával tört ki a negyedik beegho polgárháború, de ezzel máris túl mélyre ástam. A lényeg, hogy mindenki háborúzott előttem, és mindenki elveszítette a háborúját. Az én tetteim között csak néhány csatát lehet találni az antával. A legutolsó óta tudjuk, hogy ezekkel nem nagyon büszkélkedhetek. De képzelje csak el, ha én lehetnék az első, aki megnyer egy háborút! Egy igazi nagyot! Ráadásul egy olyan ellenféllel szemben, mint az anta.

- A nagyságunk az ellenfelünk nagyságában rejlik.

- Úgy van! Régi mondás, ráadásul a Földről, de mennyire igaz! Ha sikerül egy valódi, sokfrontos háborút összehoznom az antával, már azzal biztosíthatom a helyem a Dicsőség Csarnokában és a későbbiekben Ciomorrban, de gondolja el, mi történne, ha én, Coima Kerok legyőzném az antát! Egy győztes háború egy ilyen volumenű ellenféllel szemben!

- A beegho történelem jelentős fordulópontja lehetne.

- Mindenki rólam beszélne! Én lennék, aki megfordítja a Beegho agóniáját, aki felvirágoztat egy haldokló civilizációt, aki erős kézzel irányíthat egy erős szövetséget, aki gondoskodni tud ugyanerről a szövetségről! Beeghok, paquinok, kokkonok, pienik, és végül az emberek is! Minden nép, minden generáció

elfogadná a vezetésemet, elfogadnák a tanításaimat, hinnének bennem, mától addig, amíg a galaxisok össze nem omlanak.

- Hinnének magában?
- Én lennék Isten!
- Csak a Beeghon.
- Lehet, hogy kicsit elragadtattam magam. Bocsásson meg.
- Semmi baj. A Beegho istenévé avanzsálni is szép teljesítmény.
- Hát nem így van?
- Valóban.
- Kérem, az előbb hallottakat kezelje bizalmasan!
- Ez csak természetes.
- Azt hiszem, a feladatai világosak.
- A stábokat bevárjuk, majd megindítjuk a támadást. Addig még jelentkezem.
- Köszönöm, parancsnok.
- A Szövetségért.
- A Szövetségért.

Coima Kerok kijelentkezett.

Anara is kikapcsolta a kommunikátort, vörös selyemköpenyét egy szekrénybe akasztotta, majd lefeküdt a kemény ágyra. Arra gondolt, az őt körülvevők *miért nem tudnak egyszerűen csak csendben maradni? Mindig olyan fontos beszélni? Miért fárasztják az ostoba fecsegésükkel, miközben lenne dolga, és ezt ők is nagyon jól tudják? Miért nem hagyják, hogy tegye a dolgát? A dolgát, amihez mindenki másnál jobban ért. És mi volt ez a jelenet Coimától? Jó az, ha egy ilyen alak parancsol neki? Jó az a Beeghonak, ha egy ilyen alak a vallási*

vezetője? Aki így el tudja veszíteni a fejét? Ilyen szenvedélyes? Rizikós szövetséges. Azután az jutott eszébe, talán nem kéne ezeken a dolgokon gondolkodnia. A Pienin tudják, hogy mit akarnak. Majd ők kezelik az ilyen Coima féle mániákusokat. A lényeg, hogy ő a feladatára koncentráljon. És tegye a dolgát, ha itt az ideje. A dolgát, amit a pienik értenek a legjobban. Győzzön.

FELEJTHETETLEN

A katona tért először magához. Mintha vízgyanban ébredt volna. Felült, felpattant, végigtapogatta magát, mindene megvan-e. Megvolt, csak adott esetben véresebben, mint máskor.

Végignézett az üszkös romokon. A becsapódás óriás sugarú körben szórta szét a Liut. Az öreglány mintha sose létezett volna, semmi beazonosítható nem maradt a hajóból. Arról nem is beszélve, hogy nem volt annyi alkatrész a világon, amennyit a férfi maga körül látott. Annyi fekete alkatrész. Vagy annyi emberi testrész.

A becsapódás helye elsivatagosodott, a hajó kiegészítette a füvet, csak néhány csonkolt fa meredt az ég felé. Köröskörül őserdőt látott, áthatolhatatlan dzsungelt, égis éró fákkal, buja aljnövényzettel, színes, de gyilkos virágokkal.

Köhögést hallott a háta mögöl. Arra kapta a fejét, és nagyot reccsent a nyaka.

Sparrowfart és a világegyetem legöregebb kalóza caplatott felé, két oldalról támogatták Padastrát. A papot igencsak megviselte a landolás, torzonborz haja a szokásosnál is ziláltabbnak tűnt, és mintha még egy-két foga kihullott volna. Mindhárman kormosak voltak és véresek. Az öreg kalóz szája szélén cigarettavég csüngött. Amennyire a katona a szagból meg tudta állapítani, igazán olcsó fajta.

- Valami belement az orrodba, kisfiam? – kérdezte az öreg.

- Samal! Kérlek! – csitította a kapitány, majd hanyag mozdulattal kibújt Padastra hóna alól, így mindkét öreg a forró homokba rogyott, ő pedig a katona elé lépett. – Meg kell bocsájtanod neki, szenilis már.

- Úgy tűnik, nem kedvel engem – mondta a katona.

- Egy órával ezelőtt még a taknyot is kiverted belőle.

- Tényleg?

- Aha. Nézd csak! Ez is tőled van – azzal a bal szeme alatt dagadó mukkára mutatott.

- Téged is szétvertelek?

- Igen. De már barátok vagyunk.

- Ez olyan szép, hogy mindjárt elhányom magam! – mondta Samal, aki időközben feltápáskodott. – Ha egy percre be tudnátok fejezni ezt az érzelgős szarságot, akkor a helyzetre koncentrálnánk.

- A kollégának igaza van – mondta a szintén tápáskodó Padastra. – Mi lett a többiekkel?

- Itt vannak ők is – a katona a szerte-szét heverő végtagokra mutatott.

- Úgy értettem, hátha vannak még túlélők rajtunk kívül.

- Mi itt vagyunk! Ne hagyjatok itt!

Mind a hang irányába fordultak. Vékony füstpamacskok közül Leeskaa és Zam botorkált elő. Samal félhangosan megjegyezte a kapitányának:

- Persze, hogy nekik túl kellett élni.

- Én fizettem az útért! – kiáltotta Zam, amikor elérték a túlélőket.

- Mindannyian megfizettünk érte. Megfizet most az Úr neked Saul egész házanépeinek vééréért, a ki helyett te uralkodol; és adta az Úr az országot a te fiadnak, Absolonnak: és ímé te nyomorúságban vagy, mert vérszopó ember vagy! – mondta Padastra.

- Kussolj, hipp! Mindenemet odaadtam, hogy elvigyél az anta úrron túlra! – fordult a fiú Sparrowfarthoz.

- Mint látod, technikai nehézségeink támadtak.

- Le kell lépnünk! Nem érted?! A barátnőmnek és nekem feltétlenül le kell lépnünk innen! Az életünk veszélyben forog! Mi nem világos ezen?

- Figyelj, fiú! Fölösleges idegeskedned – a kapitány itt egy másodperc szünetet tartott – mert mind meg fogunk döglenni!!

- Emlékszem erre a helyre – szólalt meg a katona.

- Hogy érted azt, hogy mind megdöglünk?

- Nem elég világos?!

- Akkor add vissza a pénzem, te csöves!

- Emlékszem erre a helyre – ismételte meg a katona, túlkiabálta a másik kettőt, és most mindenki felé fordult.

Már jártam itt. Hiába töröm a fejem, hogy mikor, nem tudnám megmondani, csak azt tudom, hogy már jártam itt, láttam ezeket a fákat, tudom a nevüket, fira tölgyek, tudom, hogy a legmagasabbak száz méteresre is megnőnek, tudom, hogy kilma mókusok élnek rajtuk és a repülő huik, de ha megölnek sem tudom megmondani, hogy kitől van ez az info, pedig tudom, hogy nem könyvekből, tudom, hogy emberektől, vagy más lényektől, de nem tudom, kitől vagy mikorról.

A külső szemem felemelkedik a tarkóm mögül, gyorsan fordul körbe, olyan, mint egy diszkógömb, látja a

kalózhajó romjait, a kiégett füvet, valahogy a szagát is érzi, ahogy a kalózok megégett húsának a szagát is, és nem szereti, és látja a beegho lányt, aki szorosan összeölelkezik a választottjával, a csenevész fickóval, aki általában igen idegesnek látszik, látja a kalózkapitányt és az öreg kalózt, akiket elvertem, látja Padastrát, uramisten, mintha ezer éves lenne, pedig talán még harminc sincs, legalábbis a külső szemem azt mondja nekem, hogy nincs még harminc sem, és lát még engem is, a fejem fölé emelkedik, köröz a fejem fölött, a sebeimet számolgatja, van belőlük elég, érzem is, de a külső szememmel most látom is, annyi a heg a pofámon, hogy biztos nagy sikerem lenne a csajoknál, aztán visszaereszkedik a külső szemem a vállamra, ott gubbaszt, mint egy papagáj, még keres valakit, még nem talált meg mindenkit, pásztázza a környéket, én az őserdőt figyelem, de a külső szemem az agyamba néz, kutatja az utolsó játékost, de nem emlékszem, rendesen beverhettem a fejem.

És akkor egy még lángoló acéllemezt a magasba emelkedik, ahogy Shatterhand félrelöki, és kimászik alóla, na, ő az, őt kereste a külső szemem, megvan az utolsó is. A robot ugyanolyan fényesen csillog, mint új korában, nem tudta megkarcolni a becsapódás, sebezhetetlen. Csak az agyában lévő chipet félti.

Padastra a meleg földön ült, és egy zöld színű vezetékkel igyekezett a falábát a csonkhoz erősíteni. Közben a katonát figyelte, aki kelet felé bámult, mintha átlátna az őserdőn, vagy ha nem is át, de legalábbis az őserdő szívéig be.

- Mi baja? – kérte Zam a kapitánytól.

- Honnan tudjam, nem ismerem a fickót. Attól, hogy lecsavart, a rohamairól nem kell mindent tudnom – mondta Sparrowfart.

- Nem hiszem, hogy bízhatunk benne, nyálas szájú kis köcsög – mondta Samal.

- Szerintem aranyos – szólt közbe Leeskaa.

- Mit?! – Zam a barátnője felé fordult. – Aranyos? Mi az, hogy aranyos? Mire alapozod azt, hogy aranyos? Mitől az? Hogy belebámul az őserdőbe? Vagy hogy koszos? Bébi, ha még tíz percig nem tér magához, be is fog vizelni! Fogalma sincs, nem érted? Attól aranyos, hogy be fog vizelni? Ne mondd nekem, hogy attól aranyos valaki, ha bevizel!

- Szerintem a hegek mondatják ezt velem – mondta Padastra.

- Micsoda?! Na, az aztán tényleg nem érdekel, hogy te mit tudsz a női lélekről! Hippi!

- Pap vagytok!

- Akkor pláne!

A külső szemem a többieket figyeli, ahogy engem figyelnek, és rólam beszélnek, jól mulatna, ha bármelyikük érdekelné, de nem érdeklik, *kellene?*, nem tudom, a külső szemem elfordul tőlük, újra az erdő felé, és lassan felemelkedik a vállamról, mint egy nagy kék araya papagáj, és megindul a fák felé, nem tudja, mi vonzza oda, de érzi azt a valamit, ami húzza, vonja befelé, be a tölgyek közé, a fiora illata eltölti, csak repül, észre sem veszi, de emelkedik is, nem marad meg a vadcsapások fölött, először csak a bokrok szintjéig emelkedik, azután követi a liánokat egyik fától a másikig, mígnem néhol már eléri a lombkoronát, megérintik a

nedves, nagyon zöld levelek, a levegő olyan tiszta, mint a kristály, és olyan durva is, a külső szemem bekönnyezik, kénytelen lejjebb ereszkedni, de még vet egy utolsó pillantást a levegőégbé, túl a koronán, hatalmas madarakat lát a könnyfátyol mögött, hárman vitorláznak felette, és igen, a nevüket is tudja, ghio sólymok, akkorák, mint egy családi teherdzunka, de olyan fenségesek, mint egy pieni asszony teljes harci díszben.

A külső szemem a fák törzsét kerülgeti, a vastag kérgekbe jeleket véstek, néha tíz-tizenöt, néha ötven méter magasan. A külső szemem a vadcsapásra ereszkedik, de már kételkedik, talán nem csak az állatok taposták ki az ösvényt, vízlelőhelyektől gazdagon gyümölcsöző bokrokig jut el, majd nagyobb csapások kereszteződéséhez, végig a liánok, a bokrok, és néha az avarréteg alatt, egy hatalmas emlős temetőhöz érkezik, óriási csontokon száguld végig, a csillogásuk vakítja, megfordul, és rohan megint az ösvényen, amíg el nem ér egy barlangot.

- Jól vagy? - a katona érezte, ahogy Padastra a vállára tette a kezét.

- Igen, persze. Kösz.

- Kicsit úgy maradtál.

- Előfordul. Tele az agyam mindenféle képekkel.

- Képekkel? – kérdezte Sparrowfart.

- Lehet, hogy csak a cucc, amivel az intézetben lóttek.

De néha olyan valóságosnak tűnik.

- Téged elmeógyógyban kezeltek? – kérdezte Zam.

- Igen.

- Még mindig aranyos? – fordult a fiú a barátnőjéhez.

Leeskaa nem válaszolt.

- Intézetben kezeltek. De fogalmam sincs miért.
- Nekem azt mondták, veterán vagy – szólt közbe Shatterhand.
- Igen, az vagyok. Katona. Ezek a képek is mind azt mutatják. De mégsem értem őket. Emlékszem rájuk, de nem értem őket.
- Ti értetek egy kukkot is ebből a marhaságból? – kérdezte Samal.
- Idegen helyeken látom magam. Idegenek a helyek, megesküdnék, hogy sosem jártam arra, de mégis ismerem a fákat, tudom, hogy milyen állatok élnek az erdőkben, tudom, hogy a hely napjának vagy holdjának a sugárzása veszélyesebb, tudom, melyik növény levét ihatom meg, és melyik mérgező, mindezt tudom, mintha egy dokumentumfilm csatornán már mindent láttam volna. Ez a bolygó is ismerős, pedig sosem jártam az Anta Aurigán.
- Embereket is látsz?
- Idegenek azok is. Mégis ismerem a nevüket, és velük keresek valamit. Ők is katonák. Mintha régi barátaim lennének, sok dolgot tudok róluk, pedig nem emlékszem rájuk. Ha eszembe jut, hogy valamelyikük halott, rossz érzés. Erős, mintha emlékek lennének, de nem lehetnek, mert nem ismerek ilyen embereket.
- Talán az intézetben kellett volna maradnod, fiacskám – mondta Samal.
- Talán – mondta a katona.
- Lófaszt! Összebarmolták a fejedet és kész! Ha ott maradsz, megölnek – szólalt meg Padastra.
- De miért rakták a fejembe ezeket a dolgokat?
- Talán nem ők rakták oda.
- Akkor ki?
- Talán ott voltak. Talán valóban a te emlékeid.

- Akkor miért nem értem őket?
- Mert megpróbálták kitörölni az agyad.
- Micsoda?
- A Sunka híres az agymosóiról, fiú. Ezúttal úgy látszik nem végeztek tökéletes munkát. Vagy túl korán pattantál meg.
- Sok kezelésem voltam.
- Akkor lehet, hogy a technológiájuk kevés ehhez. Talán annyira bevésődtek ezek az emlékek. Annyira erősen.
- Hogy nem felejthetem el őket?
- Hogy nem felejtheted.

KÉTSÉGEK

Celia csendesen vonult a folyosón, karján a gyermekkel. Nem tudta, helyesen cselekszik-e, csak annyit tudott, hogy rövidesen átadja az apróságot Coimának. Úgy érezte, mintha a barek régi ismerőse volna, pedig még nem volt három hónapja, hogy a Calliopéra érkezett. Olyan volt, mint egy régi rokon, akiben nem lehet megbízni. Olyan volt, mint Celia apja.

Sparrowfart és Samal átkutatták a Liu romjait és a néhai kalózok maradványait, de semmi értékeset, vagy használhatót nem találtak. Kicsit magukba zuhanva leültek Shatterhand mellé, és figyelték, ahogy Padastra hipnózisba próbálja ringatni a katonát.

A dolog nem működött igazán. A pap már kétszer aludt el, de a katonát nem tudta elbűvölni. Újra és újra próbálkozott. Most már ő is meg akarta tudni, ki akarta szedni belőle, honnan jönnek az emlékek, és miért nem hagyják nyugodni az embert. Örlődött, nem tudta, Isten keze van-e a dologban, vagy embereké, akik Istent akarnak játszani, ki kellett derítenie. Fogalma sem volt, mit keres egy háborús övezetben, néhány napja még a Calliopén nyalogatta a tomózsélet, és rohadt jól elvult.

Újra a katona szemeibe nézett, és megborzongott, olyan hidegséggel találta szemben magát. Nem halott hidegség volt és nem kegyetlen hidegség, de ártékony, az biztos. A kekszvet váró, ülésbe merevedett harci kutyának van ilyen pillantása. Abban a pillanatban senki sem feltételezné

róla, hogy képes elharapni bárki torkát, de ahogy megkapta a kekszét és a parancsot, rögtön bebizonyítja az ellenkezőjét. Padastra úgy gondolta, a katona akármelyik pillanatban végezhet vele, vagy a túlélők közül bárkivel. Nem tudta, miből táplálkozott ez az érzés, talán csak a jéghideg szemekből, de nem kételkedett abban, hogy a katonának egyetlen másodperc lelkiismeretfurdalást sem okozna az ölés.

Padastra egy, a Sunkán terjesztett és ott kitanult módszerrel igyekezett kiütni a katonát. Kezét a másik szemére helyezte, mintha halottnak fedné le a szemét, majd szavakat dünnyögött halkán, csupa furcsa ritmusú, ellazító, megnyugtató hangzású szót. Amikor érezte, hogy már megint kezd elernyedni a karja, erőt vett magán, tágra nyitotta a szemét, úgy meredt a törökülésben ülő katonára, és csak zsolozsmázott tovább.

A katona pedig egy perc múlva, sűrű rángások után, mély hipnózisba zuhant.

- Hogy haladnak az emberei? – kérdezte dr. prof. Kesi a holoernyőről.

- Nem találják a Shatterhand nevű ügynök nyomait – mondta dr. Tomasson.

- Kérem, doktor! Mióta nevezi a fejedelmét ügynököknek?

- Bocsánat, igaza van. Csak a hirdetés szövege miatt. Tudja, ott úgy adtam fel, hogy ügynököket keresek, rizikós ügyek megoldására.

- Értem.

- Szóval nem találják Shatterhandet. Az utolsó jeleket az Anta Auriga felől kapták.

- Mit keresne arra?

- Nem tudom.

- Eltévedt volna a vadásza?

- Kizárt dolog.

- Én semmin sem lepődök meg. Ha tényleg az anta ürbe tévedt, ott könnyen bajba keveredhetett. Kalózkod, Szövetségesek, az anta. Remélem nem fizeti túl ezt a kóklert.

- Kezdő fizetést biztosítunk neki, uram.

- És a többiek merre járnak?

- Egy hajó az anta úrt vizsgálja, néhány embert a Calliopéra küldtem, egy-egy hajót pedig a Paquinra, illetve a Pienire. Kedvelt rejtőzöhelyek.

- Csak vigyázzon, hogy az anta körzetbe küldött embereinek nehogy ugyanúgy nyoma vesszen!

- A legmegbízhatóbbakat küldtem oda, régebben is dolgoztak nekem. Tévéstábnak adják ki magukat, így biztosan nem lesznek útban a Szövetségnek, és lejuthatnak a felszínre is, ha felfedeznék a jelet.

- Ez nem is hangzik rosszul. Mintha tényleg gondolkozott volna a terven. Remek.

- Köszönöm, uram.

- Kérem, jelezze, ha bármilyen új fejlemény adódna!

- Értem, uram. A viszonthallásra!

A talpig fehérbe öltözött paquin gondterhelten nézett szét a hangárból kinőtt, és az égbe nyúló torony teraszáról, a sok ránc egészen összegubancolta az arcára tetovált fehér spirált. Ahogy pillantása végigvándorolt Folyóhant nyomorúságos utcáin, a ráncok egyre

mélyültek, egyre gubancolták a spirált, de eltörölni nem tudták, ahogy az elszánt tekintetet sem tudták letörölni a férfi arcáról.

- Megölte a fivéremet, Rodik – mondta.

- Ezt természetesen nem hagyhatod büntetés nélkül, Saer. Te is tudod, hogy helyesen cselekszel – szólt egy hang a mögötte elterülő árnyak közül.

- Nehéz a saját fajtám ellen fordítani a hatalmammat.

- A saját fajtád érdekében cselekszel, ahogy egy jó vezetőtől ezt el is várják a hívei.

- Azt hiszem igazad van.

- Zam megölte Koent. Nem csak a fivéredet lőtte keresztül, hanem megtaposta és leköpte a Kín Egyházának alapítókövét. Olyan ez, mintha széttépte volna az alapító pergament. Mintha belevizelt volna a Fur-Karba. Mintha a mellkasodban nyúlkalna, hogy kitépje a szívedet, és azzal megfossa az Egyházat a vezetőjétől, mintha ki akarná tépni az Egyház szívét, amivel végleg lerombolhatná, amit eddig felépítettünk.

- És ezt nem hagyhatom.

- Ezt nem hagyhatod. Inkább az ő szíve, mint a tiéd. Mint a miénk.

- Semmi szükség arra, hogy kitépjék a szívét.

- Ha szükségessé válna, biztosnak kell lenned abban, hogy olyan emberekre bízod a dolgot, akik megteszik.

- Sosem szeretted Zamot, igaz? – fordult Saer az árnyékok felé.

- Nem.

- Pedig ő is ember.

- Szeretet és gyűlölet, élet és halál lényegtelen.

- És a fájdalom Isten.

- Így van. A fájdalom Isten.

- Mióta is tanítjuk ezt, Rodik?
- Több, mint száznegyven éve.
- Száznegyven év. Azt hiszem, most már bekerülünk a történelemkönyvekbe, nem igaz?
- Keserű a hangod.
- Nem tudom, mi ez az érzés rajtam. Talán néha már nem hiszem el a tanításokat.
- Soha, ismétlem, soha ne veszítsd el a hited az Egyházban, mert az a végét jelenti! Nem véletlen a tanításunk, nem véletlen a fájdalmunk, ezek megkérdőjelezhetetlen dolgok!
- Akkor a többiek miért nem látják?
- Mert vakok. Mert nem nyitják ki a szemüket. Mert inkább elfordulnak, másfelé néznek.
- Ha minden úrállomáson lenne egy Folyóhant, talán megértenék, miről beszélünk nekik.
- Talán. Bár hiába élnek a bolygókat ellepő gettók és nyomornegyedek szélén, akkor sem hajlandóak meghallani a nyomorultak hangját. Akkor sem látják a fehéren izzó fájdalmat.
- Nem tudom, azzal jobba tesszük-e a világot, hogy a Folyóhanton is zajló agóniáról tanítunk.
- Nem a mi dolgunk, nem a Te dolgod jobba tenni a világot! Nem te vagy Isten! Csak valaki, aki a műve mögé lát, és megosztja a megfigyeléseit másokkal. Jó ember vagy, Saer! Sose kételkedj ebben! A legcsekélyebb kétely is megváltoztathatja a valóságot. Máris megrendültél, pedig csak egy olyan pondró szállt szembe veled és a hiteddel, mint Zam. Zam nem ér fel hozzád, sosem ért, és sosem fog. Ő nem az a valaki, aki legyőzhet téged, aki térdre kényszeríthet, aki lerombolhatja a te világotat. Hát ne hagyj neki! Semmije

sincs ellened. Kevés. Ahogy ismerem, biztosan barlangokban bújkál valahol, a sárba és járatokat, szemétkupacokba fúrja magát, hogy rá ne akadj, és közben majd kiugrik a szíve. Az az áruló szíve!

- Azt akarom, hogy élve hozzák elém. Hogy az az áruló szív még dobogjon, amikor Zam megfelel a kérdéseimre.

Leeskaa komolyan aggódott Zamért. A fiú reggel óta sírt. Nem, valójában végigsírta az egész éjszakát, de Leeskaa úgy tett mintha aludna, és nem hallaná, hogy ne hozza még kínosabb helyzetbe. A lány nem tudta, mit mondhatna neki, másfél óra vigasztalás után kifogyott a minden-rendben-lesz típusú sablonokból, és érezte magán, hogy azokat sem tudta elég hitelesen előadni. Miközben nyugtatgatta, Zam úgy nézett rá, mint a kisgyerek az anyukájára, a nagy meleg anyukára, aki mindent tud, és mindennel szemben megvédheti őt, aztán annak a kisgyereknek az arcával pityergett tovább, aki épp nagyot csalódott a nagy, mindentudó anyukában. Leeskaa kezdte kényelmetlenül érezni magát, ahogy magához szorította a csenevész testet, csak arra tudott gondolni, hogy a férfi már nem vastagabb, mint az ő combja, és meg mert volna esküdni rá, hogy kicsit összement, amióta lezuhantak a bolygóra.

Zam is érezte, hogy tovább töpörödik. Tudta, hogy nem a bolygó teszi vele, hanem a körülmények, a kétségbeesés, a félelem. A fájdalom. Tudta, hogy Folyóhant teszi vele. Ahogy minden egyes pillanatban Folyóhant és az ott eltöltött évek okozták azt a bizonytalanságot és félelmet, amely barázdákat vágott a

szívébe, a fájdalom fakéssel mélyítette azokat a gödröket, aztán beszórta sóval.

Zam tisztában volt azzal, hogy a Kín Egyháza nem engedi el. Hogy embereket küldenek utána. Pedig ő nem ártott a gyülekezetnek. Csak elege lett, csak ki akart szállni, csak le akarta zárni azt a fejezetet, csak újra meg akart próbálkozni az igazi étellel. Akkor azt mondták neki, hogy már nincs más élete, csak az, amit akkor élt, hogy nincs igazibb élet annál, amit akkor élt. De ő nem akart tovább hinni nekik. Talán itt hibázott. Talán. Nem tudta eldönteni. Ahogy a nagydarab beegho nőhöz bújt, ahogy hallgatta a szívverését, még mindig nem tudta eldönteni, helyesen cselekedett-e, amikor megszökött a hangárból, és maga mögött hagyta Koent és Rodikot és Saert.

Nem tudta, hogy joga volt-e ehhez a döntéshez, hogy jogot formálhatott-e egy másik létezésre, messze a hangártól és a lakóitól, akik annak idején kiemelték a mocsokból, és új túléléssel ismertették meg.

Úgy vergődött a kétségek között, mint a sportcipő a szónikus mosógépben.

Egész életében Leeskaa volt a legjobb dolog, ami vele történt, és mégsem tudta eldönteni, megérte-e. Azt szerette volna, ha csak nem lett volna semmi. A saját fejében is ostobán kalapált ez a gondolat, de nem tudott szabadulni tőle. Bárcsak ne lett volna semmi. Nem úgy, hogy nem születik meg, hanem mint egy nagy fehér terem, amelynek a közepén csak ott ül, csak ő egyedül, és nem történik semmi.

Ahol nincsenek Saer meg Rodik meg az álmaiban visszatérő Koen, a lyukkal a mellkasán, csak fehérség van és magány. Arra gondolt, azt se bánná, ha a fehér

fájna egy kicsit. Az Egyháztól megszabadulni nehezebb volt, mint gondolta, pedig azt hitte, azzal a lövéssel, elvágta az utolsó szálat. A fejében mégis érezte őket, a tanításukat. Azt is érezte, hogy az egyetlen szerve, ami nem zsugorodik, az az agya. Amikor majd teljesen elsorvad, és végül egy büdös pukkanás kíséretében elfoszlik a levegőben, csak az agya marad majd hátra, a tanításokkal, amit valaki megtalál, és továbbad. Mindent elhitt nekik, mindent elraktározott a fejében, és onnan nem volt olyan egyszerű kitörölni a dolgokat, mint keresztüllőni valakit.

Padastra madár volt. Nem ismerte ezt a fajtát, nyilván idegen bolygóról származhatott. Végignézett fennséges szárnyain, a legalább négy méter fesztávolságon, vajszerű hasán, amit kellemesen melegítettek a pihék, izmuktól dagadó lábain, a végükön pöndörödő sötétkék karmokon.

Legalább megint két lábam van, kérjétek és megadatik néktek, gondolta magában, aztán az alatta elterülő, kifutópályára emlékeztető betoncsíknak szentelte a figyelmét. Alacsonyabbra kellett ereszkednie, hogy ki tudja venni a hangyákként rajzó lények alakját. Emberek voltak. Félmeztelenül, pucéran, kinek hogy volt kényelmes. Izzadtak, a kigőzölgésük megütötte a madár érzékeny szaglószervét. Válogattak valamit. Valamit, ami hegyekben állt. Padastra még közelebb ereszkedett. A katonák bakancsokat válogattak. Sokszáz bakancs lehetett ott. Sok ezer. A halottak bakancsai. Élők válogatták őket élőknek. Ahogy dobálták a lábbeliket, a csattokon időnként megcsillant a napsugár. Padastra maga mögé nézett. Két napot látott. *Mintha a Beeghon*

lennék, gondolta, és elsuhant a katonák feje felett. Néhányan összerendeztek, mások a fegyverükhöz kaptak. Ezek nem a Szövetség katonái voltak, hanem a beegho háború veteránjai. Padastra látta néhányukon a kék ágyékkötőt. Azok bizony beeghok bőréből készültek. Az egyik katona ráemelte a fegyverét, egy pillanatig a madár farkaszemet nézett a csővel. Éles villanás, tompa hang, de Padastra nem égett szénné, ahogy számított rá, hanem egy szem száguldott felé, akárcsak egy sugárnyaláb. Már nem tudott kitérni előle. A szem az ő szemébe csapódott, és ő zuhant, azután kilépett a transzból, és ismét az Anta Aurigán találta magát, keze a katona szemén, a szíve pedig úgy pumpált, mintha két testet és két agyat kéne vérrel ellátnia.

Coima Kerok elégedetten hallgatta a Darokról érkező jelentéseket. Direkt nem kapcsoltatta be Anara képét a vezérlőbe, tudta, milyen féltékenység gyötörné, ha a flottaparancsnok több figyelmet szentelne Ciakának, mint neki. Anara jelentette, hogy az utóbbi napokban több tucat tévéstáb érkezett az anta ürbe, és engedélyt kért a támadás megindítására.

Coima engedélyezte a támadást, és vidám mozdulattal nyomta ki a kommbereendezést.

A mosolya tovább szélesedett, amikor Celia a vezérlőbe lépett, karján az új kisgyerekekkel. Coima felpattant a székből, és gügyögve az új jövevényekhez szaladt. A kisfiú rögtön a barekre nevetett, aki nem is nézett Celiára, úgy kérdezte:

- Hogy hívják ezt a nagyfiút?
- Eddie – felelte Celia, és még mindig nem volt benne biztos, hogy helyesen cselekszik-e.

VIHAR ELŐTT

Padastra madara még mindig itt van a fejemben. Próbálok nem figyelni rá, de nem bírok vele. Túl erős a jelenléte. Az öreg nem igazán beszédes a kis közös élményünk óta. Először a Beeghot látta az emlékeimben, és engem, ahogy más katonákkal bakancsokat válogatunk. Aztán szembetalálkozott a külső szememmel. Erre én is emlékszem. Egymásba csúsztak a látomásaink, hát nem volt fájdalommentes tapasztalás. A loboncos néhány percre ki is ütötte magát, én meg fel sem ébredtem a transzból. Ha a marha nem tér magához, én is a saját fejemben ragadok. Végül aztán csak feleszmélt, és néhány gyomrossal engem is felébresztett. Azt mondja, óvatos volt, vigyázott, hogy ne okozzon maradandó károsodásokat, de én nem bízom a szemétládában. Mindegy, csak annyit mondtam neki, hogy ez nem tűnik túl tudományos módszernek, amire azt felelte, hogy nem is tudományos, hanem néphagyomány. Gondoltam, nem folyok bele jobban, mert a végén megütöm. Arra meg végképp semmi szükség, hogy megsértődjön, és itt hagyjon minket, hisz ő az egyetlen, aki képes belenézni a fejembe, képes kideríteni, mi történik velem, képes kideríteni, miért látom a képeket, amiket látok.

A többiek időközben egy vityillót próbálnak összeeszkábálni. Szánalmas.

Shatterhand a programjaiban eldugott építőprogramok között kutat tervek után, a két kalóz és Padastra, aki

időközben új lábat csinált magának, a fizikai részét oldja meg: összehordanak minden szemetet, ami a kezük ügyébe akad, majd ház alakúra próbálják gyúrni.

A fiatal kölyök a földön fekszik, és kifejezéstelen arccal bámulja a többi igyekezetét. Esküdni mernék, hogy a kölyök zsugorodik. Mintha fél méterrel alacsonyabb lenne, mint amikor először láttam. A bolygó tenné? Ő az egyik, akit nem mernek cipelni, és aki miatt a kalyiba épül. A másik én vagyok.

A beegho nőt nem látom, talán könnyít magán valahol. A beegho női nemi szervén tünődök, amikor elkap egy újabb roham.

A külső szemem olyan gyorsan száguld, hogy bekönnyezik a súrlódástól. Barlangba ereszkedik, vagy inkább zuhan, a barlang merőlegesen nyílik, talán egyenesen a bolygó magjáiig, bármelyik bolygó legyen is, a külső szemem saját fénye világítja meg a falakat, mind-mind tele falfestményekkel, a festmények fekete, apró pálcikaembereket ábrázolnak, apró pálcikaembereket, mint amilyenekké Lindsay szokta átalakítani a hangjegyeket az énekfüzetében, drága kicsi lányom.

Nem.

Nekem.

Nincs.

Lányom.

A külső szemem süvít, mint egy zuhanó lift, aztán hirtelen berántják a féket, de csak egy pillanatra áll meg, azután már a barlang járataiban száguld, és szembetalálja magát az apró, fekete pálcikaemberekkel, vagy százan lehetnek, tényleg véznák, a külső szemem nem tudja eldönteni, hogy a fülük szegeződik-e az égnek vagy a

szarvaik, a bőruk csillog, mint valami nagyon finom pikkely, olyan mély a csillogásuk, olyan mély fekete, érzem, hogy felfordul a gyomrom, de a külső szemem nem tud háyni, elrohan mellettük, végigpattog a barlang járatok falán, mint valami forró, lüktető labda, de már nem talál olyan helyet, ahol ne botlana bele az ördögökbe, bámulják a nagy gülüszemeikkel, és nagyon lassan közelednek hozzá, de egyiknek sem engedi, hogy megérintse, csak pánikot érzek, a külső szemem örülként menekül a folyosókon, aztán a következő sarkon beleütközik az éppen beforduló madárba, és elmerül annak szemeiben.

Padastra tudta, hogy nem az Isten játszik a katona fejével, de habozott, hogy bármit elmondjon neki, abból, amit odabenn látott. Túl szép. Nem isteni, mégis túl szép. Akkor csak sátáni lehet, nem?

Jamkaak azt javasolta, hogy kaszálják le a jövevényeket és az anta harcosok hajlottak volna a dologra, de Balzac és Keehan őrmester nem engedték, hogy tüzet nyissanak.

- Emberek, mint mi – mutatott magára a sötétbőrű nő.

Az anta harcosok a nőre néztek, azután néhányan megvizsgálták saját fekete bőruket, majd a jövevényeket szemrevételezték, de nem úgy tűnt, hogy Keehan meggyőzte őket. Akkor Balzac azt mondta:

- Nézzétek! Az a nő. Pont olyan, mint ez a nagydarab marha – és Jamkaakra mutatott.

- Vigyázz a nyelvedre, giliszta – mondta a beegho.

Az egyik anta bólogatni kezdett, miközben tekintetét oda-vissza hordozta Jamkaak és Leeskaa között. Balzac

tisztában volt vele, hogy az apró harcosok úgy tekintenek a beegho elitéltre, mint valami istenkére, vagy legalább hősre, leginkább természetükből kifolyólag. Talán még sosem láttak akkora teremtményt, mint Jamkaak, aki a beeghok között is nagydarabnak számított. Az anták leeresztették a fegyvereiket, és kigúvadt szemeikkel figyelték tovább a szénné égett tisztáson tobzódó társaságot.

- Nyújtóztassuk ki őket! Minek kockáztatni? – suttogta türelmetlenül a kékbőrű.

- Megölnéd a lányt is? – kérdezte Keehan.

- Meg én – mondta Jamkaak. – Az, hogy beegho csak annyit jelent, hogy a bőre olyan kék, mint az enyém, de tudjuk, hogy odafent, a csillaghajók tele vannak ugyanilyen kékbőrűekkel, akik meg akarnak ölni.

- Mert nem ismerik az igazságot – szólta közbe Balzac.

- Nem is sokat kérdezősködnek utána – mondta Keehan. – Bármelyik pillanatban megkezdődhet az újabb támadás.

- Elég, ha az égbolt tele van ellenséggel, nem kéne a felszín is megtérni – mondta Jamkaak. – Ha nem bírja a gyomrotok, forduljatok el, majd én elintézem. Pontos leszek, semmit sem fognak érezni.

Azzal a vállához emelte a fotonpuskát. Az egyik fekete harcos a csőre tette a kezét. Jamkaak felé fordult.

- Miattatok csinálom, haver.

Az anta halk sípoló hangot hallatott, szarv szerű fülei kissé hátrakonyultak és szemei még jobban kidülledtek.

- Jól van, te vagy a főnök – mondta Jamkaak, és leeresztette a fegyvert.

Az anta bólintott, majd újra a jövevények felé fordította a figyelmét.

Padastra megkérte a katonát, hogy segítsen neki feltekerni a több méter hosszúra megfont liánkötelet. Ahogy félrevonultak, a katonához fordult.

- Gondolom, tudod, hogy figyelnek.

- Ők azok?

- Bizony. A kis barátaid a látomásokból.

- Az anta.

- Nem tudom, hányan lehetnek, de ahogy észrevettem, még nem kerítették be minket.

- Nem. Északra bújkálnak, a kék virágú bokrok mögött. Ha meg akartak volna ölni, már halottak lennénk.

- A halottnál is halottabbak.

- Vajon mire várnak?

- Nem tudom. Talán az éjszakára.

- Talán csak azon gondolkoznak, hogyan vegyék fel a kapcsolatot. Nem hiszem, hogy beszélnek a nyelvünket.

- Ne szóljunk a többieknek?

- Bepánikolnak.

- Mi legyen az antával? Menjünk oda hozzájuk?

Nehogy megjesszük őket!

- Ezeket? Ledarálták az egész flottánkat.

- Szóval?

- Egy próbát megér. Mi bajunk lehet?

- Legfeljebb megint kitépik a lábamat.

Padastra megkocogtatta a vadonatúj mülábat, amit a Liu oldallemezének egy darabjából fabrikált. A páncél élesen kongott, a pap pedig a katonára kacsintott. Végre feltekerték a kötelet.

- Minek a lián? – kérdezte a katona.

- Azt sem tudtam, hogy ez lián.

Shatterhand egy sziklán üldögélt, és az elszenesedett szelű kártyákkal sinclairező kalózkodat nézte, ahogy válogatott káromkodások kíséretében dobálják egymásra a lapokat. Hidegvért mutatott kifelé, de ujját rászorította megbízható szónikus karabélyá elsütő billentyűjére. Érzékelői régen jelezték az antát. Ha akarta volna, az egész búvóhelyüket kiröpíti az űrbe, de az anta biológiai adatai mellett emberi és beegho életjeleket is vett.

Sparrowfart és Samal hangoskodása alatt, mint egy másik hullámsávon halk instrukciók hangzottak el, az öreg apró disznószelei folyamatosan pásztázták a bokrost, amit a combján nyugvó sugárvetővel rég célba vett, a kapitány pedig csak fülelt, nem figyelt a játékra, nem figyelt arra, mit beszél, csak hallgatózott, és ügyelt arra, hogy fegyverei mindig karnyújtásnyi távolságon belül legyenek.

Zam csak távolról érezte a nőt. Leeskaa nyögései ezúttal nem töltötték el úgy, mint máskor.

Coima Kerok a kis Eddie hasát csiklandozta, és felszabadultnak tűnt, olyan felszabadultnak, mint még soha, amióta a Calliopéra érkezett. *Tényleg használ a terápia*, gondolta Ciaka Koken, majd tovább figyelte a Calliope promenádját az egyik képernyőn. A sétány telítve volt mindenféle lényekkel. A kvadráns messzi részeiből is érkeztek, hogy képbe kerüljenek azzal, mi is zajlik az anta űrben. A hírek gyorsan terjedtek, mindenki tudta, hogy újabb támadás készül, mindenki hallott a legutolsó közvetítésről, és mindenki tudta, hogy a Calliopéra fognak befutni a legjobb minőségű adások.

Tévézni jöttek, gondolta Ciaka.

Celia Pian a holofedélzeten tartózkodott, de nem futtatott semmilyen programot. Egy széken ült a tágas szoba méretű helyiség közepén, és gondolkozott.

Az ember azt hinné, hogy egy holofedélzet sokkal nagyobb ennél. Persze, hogy nagyobb! Amiben elfér a Beegho, az nem lehet ilyen kicsi. Amiben elfér a Beegho és az ikernapjai, az nem ekkora, az sokkal nagyobb! Legalábbis ezt gondolná az ember. A holodekk mégse volt soha nagyobb. Csak ekkora. Csak ez a közepes nappali. A kivetítők teszik bele a dimenziót, a sugárzók a hangokat, a szagokat, a szelet, a meleget, a hideget. Megmászhatod a Beegho vulkánjait, végighúzhatod a trojkádat a Cokkon bűzös sztyeppén, kilométereken át, a látóhatáron túl, mégis végig itt vagy, ebben a teremben. A teremben, amiben minden elfér.

Ahogy az a rengeteg szomorúság elfér Celiában. Tudta, hogy nemsokára el kell hagynia a Calliopét, és fájtak a búcsúszavak, amelyek eszébe jutottak, és amelyeket valószínűleg soha sem fog kimondani, hiszen nincs kinek elmondania őket, az állomáson egyedül maradt, vagy talán mindig egyedül volt, nincs kitől elbúcsúznia, az állomásnak nincsenek fülei, nem hall hangokat.

Celia maga elé meredt, és néhány pillanatig hallgatta a saját légzését, majd megnyomott egy zöld gombot a kezében szorongatott távvezérlőn. Halk zümmögés mellett megrázkódott a tér, majd néhány vibrálás után összeállt előtte Marco képe. Az izmos felsőtest meghajtotta magát úrnője előtt.

- Hogy s mint? – kérdezte Celia, mire Marco félszegen felhúzta a vállát, és széttárta a karjait. – Nyugodj meg, ez nem beugratós kérdés.

Marco legyező mozdulatokat tett saját maga felé, mintha azt akarná mondani: *ezt megúsztam*. Celia egy darabig megint nem szólt, Marco pedig úgy forgolódott a holoszobában, mintha keresne valamit, talán feltűnt neki a fedélzet ridegsége, Celia még sosem hívta elő, amikor így le volt csupaszítva a hely, még sosem szakította át őt a saját világába, ahol a holovilág csak svindli. Celia észrevette a holopancser zavarát.

- Látod? Ilyen igazából. Szánalmas, nemigaz?

Marco egész testével a nő felé fordult.

- Talán nem is tudod, mennyire szerencsés vagy – mondta Celia, mire Marco magára mutatott.

- Igen, te. Te nem születted Cakoi Pian gyermekének.

Rövid csend következett.

- Ha az apámról beszélnek, csak annyit hallasz: remek államférfi volt, és tudod mit? Valóban az volt – Marco keresztbefont karokkal hallgatta. – Remek államférfi, nagyszerű politikus, fenomenális hadvezér. Igen. Minden gondolata, minden cselekedete, minden szívdobbanása a Beeghoé volt. A Beeghoé és a bareké. Mindenét az asztalra tette, ha a szülőbolygójáról vagy a hitéről volt szó, és a végsőig védelmezte. Tudta a saját igazát, és elfogadtatta azt másokkal is, mert ez volt a dolga politikusként, hadvezérként, a remek államférfiként, amiként emlegetik. Igen, tudta és tette a dolgát.

- De milyen apa volt? Elfért vajon más is a szívében a Beeghon kívül? Megvannak a kétségeim. És ezt úgy mondom, hogy huszonnégy évig éltem együtt vele. Huszonnégy évig. Az első években még apát láttam, mert anyám úgy beszélt róla, mint a család fejről, mint a jótevőnkéről, az ajándékozóról. Anyám halála után már csak egy diplomatát láttam. A szeretetemet átment tiszteletbe, és megtanultam úgy nézni a fekete tógás beeghora, mint mentoromra, és ittam a szavait, ha hozzámszólt, és ő látta ezt, és persze nem pazarolta egyikünk idejét sem hétköznapi ügyek kivesezésére, mi elemegettünk, átbeszéltünk, tanultunk. Délutánokon, napokon, heteken, hónapokon, éveken át vizsgáltuk a mutatókat, értelmeztük az adatokat. Átadta a tudását, és én az elején azt hittem nekem adja át, de nem így volt. A Beeghonak szánta. Az első másodperctől, amikor felsírtam. Nem gyereket akart, hanem örököszt. Végig a Beegho alázatos szolgálja volt, és ha mennie kellett, akart maga helyett valakit, aki ugyanúgy szolgálja majd a bolygót. Én lettem ez a valaki.

- Nekem adta a tudását, a nevét, az örökségét, de elvette az apámat. És ezért sosem bocsátok meg neki. Talán a Beegho kibírt volna néhány napot Cakoi Pian nélkül, de Cakoi Pian nem bírta ki egyetlen percet sem a Beegho nélkül. Eldobta az anyámat, eldobott engem, hogy magához ölelhessen az ő imádott Beeghoját. Én nem lépek az ő útjára. Celia nem feledkezhet meg Celiáról. Itt az ideje, hogy Celia Celiával foglalkozzon.

NAGYFIÚ

- Nemsokára vége – mondta Anara.
- Már így is túl sokáig húzódott – válaszolt Seeka.

Anara végigmérte a mellette álló századost, de az nem viszonzta a pillantását, a rohamot kísérte figyelemmel az előttük ablakként terpeszkedő kivetítőn.

- Miért akar annyira hazatérni? Önszántából lett katona, nem? Maga választotta ezt a hivatást – mondta a flotta parancsnok.

- Az ember bizalma néha meginog a döntéseiben. Pont azért, mert ő hozta őket. A természetében nem tud meginogni. A családjában, az övéiben. A gének, Anara. Az ösztönök. Nem tudom, hogy le akarom-e győzni az antát, de tudom, hogy haza akarok menni a gyerekekhez és a feleségemhez.

- Ne kelljen csalódnom a lojalításában, százados – mondta a nő, majd ismét a képernyő felé fordult.

A rombolók bombái végigdörömböltek a közeli síkságon, és lánggra lobbantották az erdő szélét. Az utórengések úgy dobálták a kalózokat, mint a rongybabákat, Shatterhand próbálta a földre fújni a lábait, úgy egyensúlyozott.

Zam és Leeskaa akkor ébredt, amikor rájuk szakadt az összetákolt házikóféleség teteje. Mindketten magukra rángatták a ruháikat, ami sokkal nehezebben ment, mint általában, hisz úgy pattogtak a vityilló falai között, mint egy kék és egy rózsaszín labda.

Padastra egy fát ölelgetett a tisztás szélén, a katona arccal a földön, a fűcsomókba kapaszkodott, a rengések többször megemelték és földhöz csapták.

Balzac, Jamkaak, Keehan és az anta harcosok jól tudták, mi történik. Már régóta várták az erősítést.

Ahogy elmúltak a rengések, az egyik anta vezetésével futásnak eredtek az erdő mélye felé.

A katona meghallotta a rohanó lábak neszét, pedig a fülei még lüktettek a bombák zajától. Felpattant, és a hangok irányába futott.

Elsuhant Padastra mellett, aki csak egy pillanatra lepődött meg, aztán már iramodott is utána. Maga sem tudta, miért, talán csak a túlélő ösztön, talán csak kereste az erősebb társaságát.

Sparrowfart vette észre a gyorsított felvételben bicegő öreget. Felhúzta a szemöldökét, de azután már pattant is talpra, Samal követte a példáját, bár nagyot reccsent a dereka, és mindkettő usgyi, a pap után.

Shatterhand célkeresztbe fogta a katonát, de azután arra gondolt, talán jobb, ha csak szimplán követi. Döngő léptekkel eredt a nyomába.

Leeskaa előkaszálódott a vityilló romjai közül. A hóna alatt húzta magával Zamot. A fiú rémülten nézett körbe, és még jobban elsápadt, amikor hiába kereste, sehol sem látta Sparrowfartot. A robot dübörgő léptei ütötték meg a fülét. A vasdarab a kalózokat üldözte. Zam kicsusszant a beegho lány hóna alól, megragadta annak karját, és húzta maga után, Shatterhand nyomában.

A külső szemem hangos reccsenéssel tör ki a tarkómból, és rögtön az arcom elé ereszkedik.

Belelihegek. A lábaim alatt az ágak és a levelek fülsiketítően recsegnek, de még hangosabban hallom a menekülők zaját. A külső szemem rám néz, aztán megfordul, és süvít a hangok felé. Hirtelen, mégis kecses mozdulatokkal kerülgeti a fákat, néha átrobban a bokrokon. Meglátja a menekülőket. Egy férfi, egy nő, egy beegho és azok az ördögök a látomásokból.

Utol kell érnem őket, megválaszolhatják a kérdéseimet. Mindent beleadok, de félek, ez nem elég. Még Padastrát sem tudom leahagyni. Hallom, ahogy mögöttem káromkodik. A fickónak egy lába van, az istenért!

A menekülők gyorsan mozognak. Kacifántos ösvényeken kacskaringóznak, a külső szemem látja az ösvényeket, amelyekre nem kanyarodnak rá, tudja, hogy azok a semmibe vezetnek, zsákutcák, ő sem tér rájuk, nem próbál a menekülők elé vágni, csak követi őket, hűségeseen, mint a vadászkutya, *nem hagylak el, gazdám*, lohol utánuk, messze mögötte pedig loholok én, a sarkamban még mindig Padastra és a káromkodásai.

A robbanások hangos dohogással zabálják tovább az erdőt. A külső szemem látja a nagy piros fogakat, ahogy kiemelkednek a talajból, szét akarják tépni a bolygót, kerülgeti a lánggejzíreket.

Körülöttem mindenfelé tüzek lobbannak, a leszaggatott aljnövényzet betéríti a levegőt, itt-ott hangos recsenéssel fák dőlnek egymásnak. Az erdő megtelik füsttel, de nem számít, a külső szemem látja a menekülőket. Semmi bajuk, rohannak keresztül a mindenhol fellobbanó lángokon. Akárcsak én. Egy darabig azt hiszem, hogy elhagytam Padastrát, de aztán megint meghallok egy

fojtott *bazmeget*, és tudom, hogy az öreg itt van még mindig. Elmosolyodok.

A külső szemem megáll, és visszanéz rám. Aztán felém kezd száguldani. Már itt lebeg az arcom előtt. A mosolyomat vizsgálja. Nem érti. Elnéz felettem, szemügyre veszi a loboncost. Megint a mosolyomra néz.

Elröppen a fejem fölött, el Padastra fölött, bele az erdőbe, meglátja a kalózokat, én meglepődök, de érzem, hogy a mosoly nem fagyott le a képemről, ott kerülgeti őket, Sparrowfartról szakad a víz, a másikon látszik, hogy nagyon be van tojva, és majd összeesik. Egy robbanás lesöpri az ösvényről az idősebb kalózt, a külső szememet pedig egy fának csapja, bekönnyezik, de még így is látja, hogy Samal torzója karok és lábak nélkül hever az éppen virágzó pueriák között, érte már nem kell aggódni, a külső szemem figyel Sparrowfartot, ahogy rohan tovább, a hátáról leszaggatta az inget a robbanás, ronda hegek borítják, a külső szemem elfordul tőle, és észreveszi a nehézkes léptekkel érkező Shatterhandet, elröppen mellette, és szinte azonnal szemben találja magát a vézna fickóval, aki úgy rángatja maga után a beegho nőt, mintha egy bűgőcsigát húzna zsinóron, annyira könnyedén, pedig a csaj legalább kétszer annyit nyom, mint ő, és a külső szemem vizsgálódik, és figyel, kémleli a Zam nevű fiú zavaros tekintetét, és aztán hátrahőköl, és megint elkezd száguldani, vissza, felém, és elszáll a robot felett és a kalóz hullája felett és Sparrowfart felett és Padastra felett és felettem is, és megérkezik egy tisztásra, a menekülők fölé, akik épp egy szikla alá rejtett járatba ereszkednek le.

- Szereti a cukorkát a kis Eddie? – kérdezte a karján pihenő gyermeket Coima Kerok. Az hangos gügyögéssel próbált kommunikálni, de ha nem lettek volna világosak a szándékai, megpróbálta kivenni a barek kezéből a színes cukorkát. A karjai túl rövidnek bizonyultak. Coima kissé hátrébb húzta az édességet, Eddie utána kapott, de nem bírta megkaparintani. A barek a saját szájához emelte a cukrot.

- Tudod, sajnós, én is nagyon szeretem – mondta, majd bekapta.

Eddie felsírt.

Coima pedig felnevetett.

Az anta harcosok, Jamkaak és Keehan lemásztak a lyukba. Balzac adta a hátvédet, az ő feladata lett volna visszazárni a sziklának álcázott aknalejáratot. Épp a fedélért nyúlt, amikor a katona csizmái megálltak az arca előtt. Lassan emelte a tekintetét a férfi arcáig.

- Esetleg elférek még odalenn? – kérdezte a katona.

- Persze – mondta Balzac, és egy hirtelen mozdulattal megpróbálta előrántani a karabélyát, de a heveder beleakadt a könyökébe, és ennyi elég volt a katonának, hogy kicsavarja a fegyvert a hadnagy kezéből.

- A franc – mormogta Balzac, most már a saját karabélyának a csövébe.

- Akkor indulhatunk? – kérdezte a katona.

Széles folyosón haladtak. Nem lehetett eldönteni, hogy az alagutat apró, fekete kezek, gigászi férgek, vagy pedig jókora fúrógépek kaparták ki. Bizonyos távonként fáklyák világították meg a járatot, a falakat pedig

pálcikaemberek rajzai borították. A katona néhány lépéssel követte Balzacot, a fegyvert a hátának szegezte.

- Ha jól sejtem, maguk az előző offenzíva túlélői – mondta.

- Bizony.

- De nem foglyok, igaz?

- Ezt is jól látja, barátom.

- Önszántukból harcolnak a Szövetség ellen?

- Ha ránk lőnek, kénytelenek vagyunk visszalőni.

- Ez talán magának világos, de nekem nem. Miért álltak át az antához?

- Talán megéri majd.

Shatterhand látta, hogy Sparrowfart és Padastra majd összecsinálják magukat, ahogy próbálják megemelni az előttük fekvő sziklát. Rögton gyanakodni kezdett, rájuk szegezte a mordályát.

- Hol van a katona?

- A kő alatt – vetette oda Padastra, aztán erőlködött tovább.

- Mit keres ott? – kérdezte Shatterhand, de a válasza nem maradt idő, mert egy robbanás húsz méter magasba dobta a robotot, és fellökte, majd teleszórt a földdel és fűcsomókkal a sziklával birkózókat.

Zam és Leeskaa ebben a pillanatban bukkantak elő a fák közül. Úgy borult rájuk a lángoló erdő, mint valami veszett tűzlény.

Padastra és Sparrowfart feltápászkodtak, és újra hozzáláttak volna a szikla arrébb görgetéséhez, amikor Shatterhand zuhanó teste egy rakéta sebességével

átsüvített a levegőn, becsapódott, telibe találta, és porrá zúzta a sziklát.

Legalább százötven métert zuhant a járatban, a bolygó középpontja felé. Falba ágyazott létra mellett suhant el, de ahelyett, hogy kinyújtotta volna a kezét, csak üvöltött, ahogy a torkán kifért.

A katona és Balzac mindketten megdermedtek, amikor a robot teste hatalmas robajjal beszakította a fedelet, aztán végighallgatták a sikolyát, amikor pedig gyomor rengető puffanással megérkezett az akna aljára, összenéztek, és megszaporázták a lépteiket.

A Szövetség vadászai a felszínen tátongó lyuk, az előző, kudarcba fulladt roham színhelye fölött rajzottak, és biztosították a terepet. A rombolók bombaernyője alatt, a csapatszállítók sáskák módjára lepték el az Anta Auriga 4 felszínét, és földetérés után rögtön megkezdték a csapatok kibocsátását. A gyalogosok nem rohamozták meg a lyukat, megvárták, amíg más eszköszállítókból kirakodják a csillogó piros-króm önjáró lövegeket és a nehéz tüzérséggel felszerelt tankokat. A lövegeket robotok cipelték, mint saját kézfegyvereiket, a robotokat pedig a Darokra érkezett pieni technikusok irányították.

A Calliope nyüzsgött a turistáktól. A rendszer minden részéből és egész távoli csillagokról is érkeztek, hiszen itt kerülhettek legközelebb a háborúhoz. A turisták mellett az úrállomás személyzete és családjaik, a telepések, az átutazók és a menekültek is mind a promenádra gyültek, hogy figyelemmel kísérhessék a támadást.

A vezérlőben is nagy volt az izgalom, altisztek rohagáltak a műszerek és gépek között, egy-egy másodpercre megálltak a kivetítők előtt, hogy egy pillantást vessenek az Aurigára, aztán siettek tovább.

Ciaka Koken és Celia Pian a kisbabával játszó bareket nézték. Ciaka fanciesali képet vágott, ahogy a gügyögő Coimát figyelte, Celia pedig gondterhelt pillantásokat vetett a kiskölyök mosolygó arcára.

Aztán Coima hirtelen mozdulattal az admirális kezébe dobta a gyereket. Ciaka meglepődött, és rögtön el is húzta az orrát, ahogy a földi lény szaga megcsapta.

- Vigyázzon rá egy kicsit, rendben? – mondta Coima, és a kivetítő felé fordult.

- Ne vesztegessük tovább az időt, parancsnok – mondta Arana a képernyő másik oldalán utasításokat váró beegho századosnak.

- Értettem! – válaszolta az, és kijelentkezett, így már nem hallhatta, amikor Arana megjegyezte:

- Ugyanis egyesek már nagyon türelmetlenek.

Seeka ezúttal nem reagált a provokációra, a támadásra próbált összpontosítani, de egy furcsa, kellemetlen érzés nem hagyta nyugodni.

A bombázás zaja lassan elült, és a csapatok megindultak a lyuk felé, elől a tankok, mögöttük az önjárók és leghátul a lövészek, emberek, beeghok, kokkonok.

Az anta vérfagyasztó sikollyal tört ki a lyukból, ám a pengék csilingelését a következő pillanatban már elnyomta a tankok ágyúzása.

A tévéstábok rombolókra, vadászokra, és önjáró lövegekre szerelt kamerái tiszta képet adtak a mészárlásról.

Az anta apró, ördögszerű lényeknek legtöbbször a tankok tüzeiben és a lánctalpak alatt lelte halálát, akik átjutottak az első vonalon, azokat a robotlövegek kaszálták le.

- Bocsássanak meg, uraim – mondta Celia Pian, és elhagyta a vezérlőt.

Az önjáró lövegek leereszkedtek a kürtőbe, az anta fegyverei nem tudtak kárt tenni bennük. A robotok végignyomultak a főjáraton, és megöltek mindent, ami élt és mozgott.

Nem messze a járat kivezető nyílásától botlottak bele az első szövetséges lövészekbe. A pieni technikusok csak pillanatokig hezitáltak, amikor a Szövetség egyenruhájába öltöztetett katonák rájuk lőttek, azután kiadták a tűzparancsot, és a robotok lekaszálták a lázadókat, majd nyomultak tovább.

A főjárat egy óriási csarnokba vezetett. A lövegekre erősített kamerák képei elöntötték a Calliope promenádjának kivetítőit, a vezérlőterem kivetítőit, a tévéhálózatok által lefedett bolygórendszerek adásait, és mindenhol egy pillanatra megállt az élet, mert ilyet még soha nem láttak, de még hasonlót sem, soha sehol.

A barlang mélyéről robbanások zaja hallatszik. Futok az öreg fickó után, hallom, a rohanó lépteket magam mögött, tudom, hogy a robot az, meg Padastra, meg a többiek, de nem akarok megállni, nem veszíthetem szem

elől az öreg, mert a végén én is elveszek, a végén elvesznek velem a válaszok is, és ezt nem engedhetem. Szóval rohanok, ahogy a lábam bírja. A bombák már ritkábban dörömbölnek, de még hullik a por és az agyag a nyakamba, repedezik a fal, ahogy rohanok mellette, megcsuszamlik egy-egy darabja, és szétperg mögöttem.

A külső szemem kiemelkedik a tarkóm mögül, és az öreg nyomába szegődik. A külső szememnek nem jelent kihívást utolérni, csak egy pillanat, és már ott pihen a vállán, mint egy papagáj, belenéz az ember fülébe, látja az erek lüktetését, tudom, milyen hangot adnak odabenn, aztán a külső szemem tovább röppen, kerülgeti a szembe rohanó antákat, nem lát közöttük nőket, sem gyerekeket, csak harcosokat, sokan vannak, de látszik rajtuk, hogy félnek, a külső szemem vakítja a pengék, nem is néz rájuk többet, csak száguld tovább sebesen, hol a falakon süvít tovább, hol a padlón, hol a plafonon.

Egy csarnokba robban, mint egy ágyúgolyó röppen ki a kürtöből, és ódon épületek között találja magát, körülmélel, veszélyt sejt, de én arra gondolok, csak azért fél, mert ilyen nincs, mert ilyen nem létezhet, mert amire most néz, az csak egy álom lehet, különben összeroppan alatta a tudat.

A régi, vaskos épületek, mint egy város, nem, mint egy metropolisz, nem, mint öt, tíz, mint száz metropolisz, végeleáthatatlanul, idelelenn, a külső szemem forgolódik, és meg sem lepődök, hogy felismeri az épületeket, az Oo'g temploma, az a Nagy Faawha, az pedig a L'kfi, mindent tud a helyről, pedig sosem jártam itt, sosem láttam ezeket az épületeket, sosem harcoltam itt az életemért, sosem harcoltam az ördögökkel, vagy ellenük, a külső szemem forgolódik, az épületek az égig érnének, ha a felszín nem

állná útjukat, végigrepül az oldalukon, átbukik a tornyok tetején, végigcsúszik a színesfémmeel futtatott lépcsőkön, a korlátokon, megmártózik az irgalmatlan folyóban, ami átszeli a barlangot, lemerül az aljára, és engedi sodorni magát, egy darabig a fenéken, ismeretlen rendeltetésű tárgyakat talál odalenn, brutális csontvázakat, idegen, mégis ismerős állatokat, azután feljebb lebeg, utazik a folyón, kilométereket, pár másodperc alatt, aztán kiröppen, és száguld végig a barlangvilág égboltján, a barlang plafonján, hatalmas tereket lát, amelyeket széles kőutak kötnek össze, malmokat lát, nem tudja, mit örölkhetnek, látja az antát, a kis ördögöket, olyan feketék, mint az éjszaka, mind fegyverben, a pengék megint vakítják a külső szemem, de most olyan sok van belőlük, nem tud elfordulni, visszamenekül hozzám.

A katona Balzac mellett állt, és szótlánul nézte a lábai előtt elterülő végtelen várost.

- Ez gyönyörű – hallotta a saját hangját.

- Legyalulni az egészet – mondta Coima Kerok.

- De, uram, ez... - kezdte Ciaka Koken.

- Van valami probléma, admirális? – kérdezte a barek, és vigyázott, nehogy elnevesse magát a kisgyereket szorongató Ciaka láttán.

- Nem, uram, de ezt talán...

- Nem értem, miért habozik?

- Be kell látnia, hogy ez, hogy ez...

- Micsoda?

- Ez nagyon... hatásos.

- Úgy gondolja? – kérdezte a barek, ismét a képernyőre nézett, pár pillanatig hallgatott, aztán azt mondta: - Legyalulni.

Ciaka meglepően nézte a barekját, akinek ez fel is tűnt, és odavetette neki:

- Nem akar egész nap ilyen ostoba képpel bámulni, igaz? Inkább büfiztesse meg szegény, kicsi Eddiet. Most nemrég papiztunk. Mindjárt felrobban a gázoktól.

Ciaka az irányítópultra tette a kisbabát.

- Én a Szövetséges Flotta admirálisa vagyok, nem egy szárazdajka – tisztelgett, és ő is elhagyta a vezérlőt.

Csak pár lépést távolodott el az ajtótól, amikor a vezérlőben bekövetkezett robbanás a padlóra lökte.

Miután magához tért, egy orvoscsoportot látott maga körül, és két tűzoltó droidot. Félrelökte az ápolót, aki a fejét kötözte, feltápáskodott, és a vezérlő bejáratához tántorgott.

Odabenn minden koromfekete volt, még a vér is, ami nyálkásan befedte a falakat, a műszereket, a pultokat, a padlót és a plafont. Csak néhány szénné égett, megcsönkített testet látott, jóval kevesebbet, mint ahányan benn tartózkodtak, valószínűleg a robbanás közvetlen közelében tartózkodókat cafatjaira szaggatta a detonáció. A bareket nem látta sehol. Amikor megkérdezte a tűzoltó droidot, az közölte, hogy nem azonosította Coima Kerokot a holttestek között.

HOLLÓ A HOLLÓNAK

A katona, Padastra, Sparrowfart, Zam és Leeskaa megkövülten nézték az anta barlangvárost. Shatterhand a háttérben állt, ő volt a legmagasabb, neki nem kellett tolakodni, hogy mindent jól lásson.

- Senki nem mondta nekem, hogy ez ilyen gyönyörű – mondta a katona.

- Akkor kellett volna látnia, barátom, amikor még nem lángolt – válaszolta Balzac.

- A Keresztelő János idejétől fogva pedig mind mostanig erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt – mondta elmerengve Padastra.

Shatterhand értetlenül nézte az organikusokat.

- Lemaradtam valamiről? – kérdezte.

Senki nem válaszolt, csak lezúdultak a dombról, Balzac után.

A pieni önjáró lövegek gránátjai szétszaggatták körülöttük a teret, elfújták az ódon szobrokat, kiontották a méltóságteljes épületek belét.

Balzac céltudatosan törte magának az utat a menekülő tömegében, a többiek pedig követték. Túl sok volt a halott. A kis csapat tagjai folyamatosan csúszkáltak a holttesteken. Mire elkeveredtek egy félig szétbombázott, templomra emlékeztető épület bejáratához, mindannyiukat beborította a vérmocrok.

Balzac benyitott. A templom belseje szűkösebb volt annál, mint amekkorának kívülről látszott. A katona

tudta, hogy a vastag falak miatt van így. Csak másfél emelet maradt a valamikori tornyos épületből. A földszinten elszórva anta holttestek feküdtek. A félemelet galériáján egy álványos ismétlő lézerágyú vinnyogott. A pieni lövegek úgy sorozták a templom falát, hogy a vakolat folyamatosan záporozott az ágyút kezelő fekete alakokra.

Azonban ők legalább fedezékben voltak, ami nem volt elmondható az első emeleten, mostanra a legfelső emeleten felállított brutális gépágyú kezelő személyzetéről. Ők, mondhatni hajadonfőtt harcoltak. A szabad ég alatt. Se tető fölöttük, se falak körülöttük, kiállítva egy dobogóra, hogy könnyebb célpontot nyújtsanak.

Balzac nekiiramodott a csigalépcsőn, ami az emeletre vezetett. A katona utána. A többiek egymásra néztek.

- Ha ez kitudódik, a katonáink egymásnak ugranak –
vonta le a következtetést Anara.

- Akkor is tudniuk kell – mondta Seeka.

- Ciaka admirális határozott utasítása ellenére?

- Tudniuk kell!

- Elveszítjük a bolygót.

- A Calliopén embereket börtönöznek be.

- Megölték a Beegho barekját.

- Ezt egy beegho állítja.

- És mit akar csinálni, százados?

- El kell mondanunk a katonáknak. A legtöbbjük családja a Calliopén él. Csak napok, talán órák kérdése, amíg a beegho szélsőségesek vérengzésbe kezdenek. Haza kell menniük!

- Ha kivonulunk az Aurigáról, veszítünk.

- Ha itt maradunk, és harcolunk, mire hazaérünk, az otthonaink fognak lángolni, és újabb háborúba csöppenünk.

- És az itteni beeghokkal mi lesz?

- Ők itt maradnak.

- Ez nem hangzik igazán tisztességesen, százados. Csak úgy elsunnyogna?

- Meg kell védeni a családjainkat! – mondta Seeka, és távozott a Darok vezérlőjéből.

Ciaka Koken népes testőrsége kört alkotott az admirális és a fogoly körül. A Calliope promenádja üres volt, a galériákat, a főteret, az üzleteket és a folyosókat nyakig felfegyverzett beegho gárdisták biztosították.

- Merre találok az intendánst? – kérdezte Ciaka.

Marco, a fej nélküli holopancser felhúzta a vállait.

- Most nem érti a kérdést, vagy nem tudja hol van?

Marco nemet integetett a kezeivel.

Az egyik beegho csőre töltötte a fegyverét. Ciaka mutatójaja figyelmeztetőleg emelkedett a levegőbe, mire a katona visszabiztosított.

- Én valójában kedvelem Önt, Marco – mondta az admirális. - Kedvelem, mert miközben annyira hasonlít az emberekre, mégsem teljesen az. Úgy értem, a legrondább és legjellemzőbb testrészüket, az arcukat nem örökölte. Tudja azt is, hogy miért?

Marco ismét felhúzta a vállait.

- Azért, mert Celia Pian, aki alkotta Önt, nem akarta, hogy arca legyen. Nem akarta, hogy annyira hasonlítson az emberekre. Elmondom azt is, miért? Mert legbelül ő is beegho. Talán nem csak képmutatás, és tényleg szereti a földi konyhák ízeit. Talán tényleg lát valamit a földiek

művészetében. Talán tényleg azt akarta, hogy egy ember legyen a legintimebb társa életének egy ehhez hasonló bonyolultabb időszakában. Amikor el kell vezetnie egy úrállomást. Az úrállomást. A legfontosabbat a Beegho és a Föld, a két bolygó, a két birodalom történelmében.

Szünetet tartott.

- Mégsem tudta rászánni magát, hogy egy emberi arcot nézze napról napra. Mert benne is ott van az a valami, ami a beeghokra annyira jellemző. A beegho csak a beeghonak barátja. Nem tehetünk róla. Gének. És ezek a gének Celiában is ott vannak. Még nincs veszve minden. Akkor sincs, ha ő rejtette a bombát a kiskölyökbe. Mert még mindig beegho. Mi nem felejtjük el a mieinket.

Megint szünetet tartott. Marco zavartan fészkelődött.

- Tény, hogy az intendáns hirtelen távozott a vezérlőteremből, mintha csak ő időzítette volna a bombát. Mintha tudta volna, mi következik. Ez másokban gyanút kelthet. Én azonban azt mondom, hogy lehet a véletlenek szerencsétlen összjátéka is. Én hajlandó vagyok meghallgatni az intendánst. És hajlandó vagyok segíteni neki, amennyiben bebizonyosodik, hogy ártatlan. Én hiszem, hogy kiderül: emberek okozták a barek halálát, és Celiát felmenthetjük. De hogy segíthessek neki, meg kell találnunk. Hogy megtaláljuk, az Ön segítségére van szükségünk, Marco. Szükségünk van Önre. Celiának van szüksége Önre. Ne hagyja cserben... Kérem.

Marco tudta, ha Celia itt lenne, most jól fenéken billentené, és teljes joggal, hiszen ő pancserkodta el a dolgot. A Celia által beépített alprogram jól működött, és Marco tartotta is magát a megbeszéltekhez, gyakran változtatta a helyét, hol itt, hol ott tűnt fel az állomáson.

Aztán egyszer csak Ciaka Koken és a testőrsége előtt materializálódott, akik rögtön valamiféle gátlómezőt vontak köré. Onnantól nem menekülhetett. Valószínűleg régóta követték a holografikus nyomait.

- Lépünk meg innen, bébi – kiáltotta Leeskaa Zam felé. A fiú odaforult, de nem tudott válaszolni, mert néhány becsapódó, nagykaliberű lövedék porfelhőbe borította az arcát.

- Ugyan hova mennétek, bébi? – kérdezte Padastra, aki egy akkora lézerkarabélyt ölelgetett, ami Shatterhandnek is jól állt volna.

- Maga engem ne bébizzen! – mondta Leeskaa, és kidobott egy gránátot a legyalult fedezék mögül.

Shatterhand ebben a pillanatban kapott be egy újabb találatot, ami lesodorta az emeletről, és nagyot nyekkent a templom földszintjének közepén. Már harmadszor. A *franc*, dűnnyögte, majd feltápászkodott, és ismét megmászta a csigalépcsőt. Már ami megmaradt belőle.

Akkorra a templom körül már csak üszkös romok leskelődtek a földből. Minden lángolt, a hőség az elviselhetetlenségig fokozódott. A katona és Sparrowfart a gépágyú mellől kihullott anta harcosok helyét foglalták el, onnan szórták a pieni lövegeket.

Keehan őrmester, Balzac és Jamkaak az állványos lézerfegyvert kezelték, ami a lövegek ellen kevésnek bizonyult, de a szállingózó gyalogságot azért le lehetett vele faragni.

A katona tudta, hogy a helyzet kilátástalan. Tudta, ha a tankok elérnek ideig, ha valahogy lejutnak a kürtön, mindennek vége. Csak nem érdekelte.

A pálya.

Már majdnem elfelejtettem, milyen hangos. A sok-sok szólam egymás alatt. Igen, azt hiszem, ez az, amit újra és újra hallani akar, aki egyszer hallotta. A bombák, a gránátok, a kézfegyverek zaja. Ahogy spontán egymásra pakolódnak. Igen. Ilyet nem hallasz máshol. Ilyet nem komponálnak sehol. Csak itt. Csak a pályán.

A külső szemem a fejem fölé emelkedik. Látja az irányzékot, de ez nem köti le a figyelmét, a piros-króm robotokat szemléli, a csillogó páncéljukat, a fegyvereiket. Mint egy úrközi teniszlabda röppen át a téren, le hagyja a lövedékeket, a lézernyalábokat, és nullára fékez az egyik robot feje előtt. Körbe röpködi, vizsgálgatja, az embert keresi benne, de nem látja, nem találja, nem érti. Elbődül mellette a robot kézben hordozott ágyúja, a külső szemem ellöki a légnymás, és egy másik robot mellvértjének csapódik, egy pillanatra megzavarodik, forog, pörög, tájékozódik, a szétlőtt templom felé fordul, és meglát engem. Mellettem a gépágyú úgy ordibál, mint a megvert, megalázott alsó tagozatos, a külső szemem látja a lövedékeket, ahogy a pieni masina mellkasa felé hasítanak, és az utolsó pillanatban elröppen az útjukból, látja, ahogy kicsipkézik a robot felsőtestét, látja, ahogy felborul, aztán látja, ahogy újra a fegyveréért nyúl, próbál felállni, de egy újabb sorozat kikasználja alóla a lábait, újra leroskad, majd újra magához veszi az ágyút, és úgy, fekvé tüzel tovább. A külső szemem figyel egy darabig, azután a többi önjáró felé fordul. Látja, hogy túl sokan vannak. Visszasuhan a templom első emeletére, megkerüli a fejemet, és hangos reccsenéssel befúrja magát a tarkómba.

Seeka tudta, hogy nem sétálhat el csak úgy. Attól a pillanattól, hogy kilépett a vezérlőből, tudta, hogy előbb-utóbb valaki megállítja a folyosón. Nem csalódott.

Két szürke ruhás tiszt lépett elé. Emberek. Nem fogtak rá fegyvert, de mindkettőnek hangsúlyosan fityegett az övéen a sugárvető.

- Siet valahová, százados? – kérdezte az idősebbik.

- Talán tiszteleghetne, hadnagy – mondta Seeka.

- Bocsásson meg, igaza van. Első a protokoll – mondta az idősebb szürkeruhás, és tisztelgett. A fiatalabb elnyomott egy a szája szélén éledező mosolyt. Közben Seeka háta mögött újabb két szürke ruhás földi tiszt jelent meg. Ők is tisztelegtek, a százados biccentéssel vette tudomásul a köszöntésüket.

- Miben lehetek a segítségükre? – kérdezte Seeka a hadnagytól.

- Sem a Beegho, sem a Föld nem profitál abból, ha most hagyjuk kicsúszni a kezünk közül az Aurigát. Ezzel, gondolom, tisztában van.

- Nézzék, uraim, ebben a korban már kicsit türelmetlenül viselem, ha kioktatnak. Ha valami konkrét közölnivalójuk van, közöljék, aztán járja mindenki tovább a maga útját!

- Látja, százados, ezzel nagyon a közepébe talált! Mi is ennyit szeretnénk. Ha mindenki a maga útját járná.

- És mi a maguk útja?

- Mi a bolygóra lépünk, miután a felszíni csapatok letörték az ellenállást, és kitűzzük a Szövetség zászlaját.

- Helyre kis szövetség lesz az akkorra.

- Miért mondja ezt, százados?

- Kétségtelenül tisztában vannak azzal, hogy a Calliopén bármelyik percben kitörhet a polgárháború.

Akkor nem értem, minek ez a színjáték. Önök nem féltik a családjukat?

- Mi megbízunk a Calliope rendfenntartó erőiben – mondta a hadnagy, és elmosolyodott. – Csak viccelek. A családjaink természetesen nem a határvidéken vannak elszállásolva.

- Persze, miért gondoltam, hogy az elhárítás a pórnéppel keveredik?

- Milyen igaza van újfent!

- És a katonák iránt sem éreznek semmit? A bajtársaik iránt? Akik ebben a pillanatban megöletik magukat? Nem érdemelnének annyit, hogy legalább a családjukról gondoskodhassanak?

- És most mit akar csinálni? Kihirdeti a hídról, hogy minden ember fogja a málháját, és induljon haza? Hagyják hátra a felszerelést, a győzelmet, a zsákmányt, és viszlát? Maga szerint a beeghok mit szólnának ehhez? Vagy ahhoz, hogy emberek megölték a legmagasabb vallási vezetőjüket? Odalenn leginkább elítéltek öletik meg magukat. Ha van is családjuk, úgysem tudnak, vagy úgysem akarnak tudni egymásról. A zsákmányért vannak itt. Vagy az amnesztiáért. Inkább a zsákmányért. Ha visszaengednék őket a Calliopéra, az Auriga helyett azt fosztanák ki.

- A tisztjeink nem elítéltek.

- A tisztjeinknek tisztában kell lenniük azzal, hogy mit vállaltak.

- Ezt magamra is vehetném.

- Akár.

Seeka végigmérte a szürkeruhásokat. Mindegyikük arcán perverz mosoly bújált.

- Hogy jellemzik az elhárítás kiskönyvében a hozzám hasonló viselkedésű egyéneket? – kérdezte aztán.

- Áruló – mondta a hadnagy.

- És mit ír a kisokos? Mi a teendő?

- Azt akarja hallani, hogy megöljük, de ki kell ábrándítanom. A Szövetség és az elhárítás sokkal demokratikusabb annál, mint amilyennek ismerik. Civilek, vagy katonák, mindegy. Nem egy csapat náci vagyunk. Igen, a problémákat megoldjuk, de a legkritikább esetben akasztunk fel valakit a saját nadrágszíjára.

- Szóval mi lesz az én utam? – kérdezte Seeka, és semmivel sem bízott jobban a szürkeruhásokban, mint amennyire egy pacifistában bízott volna, aki a fogai helyett pengéket hord az állkapcsában.

Celia Pian biztonságos távolságból szkennelte az állomást. Marco holonyomait kereste. Már beüzemelte az aprócska, szakadt, de annál felszereltebb bárka teleportrendszerét. Ha sikerül bemérnie a holopancser jeleit, egyszerűen csak letölti az adatait a hajó számítógépére, majd a holovetítővel megjeleníti. Tudta, hogy a holofedélzeten fogják először keresni, és ha őt nem találják, beérik Marcóval, szóval ellátta egy alprogrammal, amely lehetővé tette, hogy a Calliope bármely részén megjelenjen, ahol van bármilyen csekély holografikus tevékenység. Ha akarta, elbújhatott a paquin pub holoreklámjának söröshordói közé. Ezen Celia el is mosolyodott, de ahogy teltek a percek, és a szkennel csak a negatív jelzést adta, lassan eltűnt a jókedv az arcáról.

Ha másfél perccel előbb kezdi szkennelni az állomást, még megtalálja a holopancser nyomait. Marco ugyanis

épp akkor húzott be az egyik gárdistának, és lendült Ciaka Koken felé. Két testőr ugrott az admirális elé, de a kidolgozott felsőtestnek nem lehettek ellenfelek, Marco szétszórta őket. Ciaka rezzenéstelen arccal nyomta meg bomlasztófegyvere kioldógombját, Marco pedig szertefoszlott a levegőben, mint egy rovarfelhő.

A szövetséges erők tankjaikat nagy szakítószilárdságú huzalokkal teherszállító és csapatszállító hajókhoz kötötték, azok ereszkedtek lassan, úgy engedték mind lejjebb a kürtőbe a harcjárműveket. A folyamat mintha lassított felvételen zajlott volna. A körültekintően megszerkesztett haditervet nem zavarta meg a barlangból felszivárgó ostromzaj. Mindenki tudta és tette a dolgát. Mint egy jól megolajozott gép fogaskerekei. Hirtelen az egyik tank, közel a kürtő végéhez megsúszott, a kötelek elszakadtak, és a harcjármű a barlangváros egyik épületébe csapódott, ami rögtön rászakadt. Rögtön utána egy másik tank is túlságosan megszaladt, de itt tartottak a huzalok, ez magával rántotta a csapatszállítót is, ami eresztette lefelé. A gép lángolva rombolt végig a kürtőn, magával sodort néhány tankot, majd a saját harckocsijának a tetején megállapodott. A következő robbanás megszabadította a bennrekedteket a szenvedéseiktől.

A detonáció bevilágította a rommá lőtt templomot is, amit a katona és az űrközi menekültek védtek, az anta és a Szövetség árulóinak az oldalán.

A kis fekete harcosok izgatottnak látszottak, de a katona tudta, hogy ezzel nem oldódtak meg a problémák. Az, hogy az ellenséget kisebb balesetek érik, nem nyeri meg nekik a csatát. Máris érkeztek az újabb tankok a

kürtő alá. Sértetlenül, nyakig ágyúkkal, tökig páncélban. A katona tudta: ahhoz, hogy megússzák ezt a balhét, legalábbis arra lett volna szükség, hogy a Szövetség emberei egymás ellen forduljanak. Erre pedig mennyi volt az esély? A katona felnevetett, és újabb sorozatot küldött az egyik önjáró tetejébe.

Seeka százados kompja fénysebességre kapcsolt, és eltűnt a Darok radarjáról. Ha siet, még a cirkusz kitörése előtt eléri a Calliopét. Talán jobb is így. Talán csendben meg tud lépni a családjával. Most talán még elosonhat a beegho ellenőrzés mellett. Talán. Az elhárítótiszt azt ígérte.

KIÉGETT PUSZTÁK

Minden elveszett. Gyorsabban ment, mint gondoltam. Hiába vártuk a csodánkat, az sosem következett be. Sosem vált valóra az álom, amit ez a hely álmodott. Amiből felriasztották a tankok és a robotok.

Mit tehattünk volna? Az anta kései felszelelhetnék a gyalogságot, de a gépek ellen nem volt esélyük. Az építészetük, a kultúrájuk, a civilizációjuk elvarázsolhatta a gyalogságot, a érzéseket, a gondolatokat, de nem a gépeket.

Balzacra nézek. Úgy harcol még most is, egy szétlőtt templom utolsó téglarakásain megvetett lábbal, mint a róka, amelyik a lyukat védelmezi a kutyák elől, tudja jól, hogy ott vannak mögötte a kicsinyei, a családja, ha rajta átjutnak, azoknak is vége.

A dromedár beegho és a földi őrmester ugyanaz a téma. Ezek a katonák nem az életükért harcolnak. Az antáért teszik. Az antáért halnak meg. Csak néhány órája vagyok itt, de én is érzem. Itt motoz a fejemben az a furcsa érzés, ami miatt a Szövetség katonái a sajátjaik ellen fordultak. Egy ekkora civilizációnak élnie kell, fenn kell maradnia, suttogja a fülembe valami, megállás nélkül. Nem akarok odafigyelni, már úgylis értük harcolok, de akkor is ott pumpál, ott rezeg, ott zümmög a halántékomban, mint valami gyerekjáték motorja.

Mintha valami nagy közös tudatalatti tiltakozna az ellen, hogy egy újabb civilizációt pusztítsunk el. Egy, a

miénknél ősbibb, monumentálisabb, nemesebb civilizációt. Egyszerűen nem tehetjük.

Látom, hogy a kalóz kapitány is kapizsgálja. Néha rámnéz a vinnyogó sugárnyalábok között, és az arcán látom, hogy kérdezni akar. Azt akarja kérdezni, hogy mi a francot keres itt. Csak mire összeállna a fejében a kérdés, az a zümmögés a halántékában meg is válaszolja. Szóval újra a tankok felé fordul.

A vézna fickó a sebesült asszonyát berángatta egy kőrakás mögé, ő onnan sorozza tovább a robotokat. Ő is érzi a zümmögést. A beegho nő karja megpörkölődött, és látom, hogy azon az oldalon a szempillája is eltűnt. A vézna kölyök remegő arccal osztja a gépeket. Nem hinném, hogy megérti, hogy vége.

Még Shatterhand sem fogadja el, de nem tudom, ez abból adódik-e, hogy robot és alapvetően sebezhetetlen, szóval évekig tudná ezt csinálni,

(csak, amíg ki nem lopják a chipeket a fejéből)

vagy azért van, mert ő is érzi a zümmögést. És ha igen, ugyanazt a zümmögést érzi-e. Vagy ő mindig érez valamilyen zümmögést, mégiscsak egy robot. Elüt ez a zümmögés a többitől? De ha igen, akkor a Szövetség gépei miért nem érzik?

Padastra egy olyan fotonkarabéllyal hirdeti az ígét, mintha nem talált volna kisebbet. A fegyver úgy harákol a kezében, mint egy hurutos varjú. Ilyet én még fegyvertől nem hallottam. Ilyen az, ha valaki Isten szolgálatába fogja?

Padastrán félreérthetetlen nyomait látom a zümmögésnek. A haja ezer irányba burjánzik, a szája nagy Á-ra tátva, és csak markolja a karabélyt, és rángatja az elsütő billentyűt. A múltában szó szerint lángol a

nadrág, de nem törődik vele, csak szórja tovább a sugarakat. Annyira emlékeztet valakire.

A tarkómból hangos recsenéssel szakad ki a külső szemem, és a pap felé rohan. Azt hiszem, egyenesen a szájába száguld, hogy a végén kirobbanjon a végbelén, de mielőtt elérné a kissé sárgás fogakkal keretezett nyílást, nullára fékez. Belebámul az arcba. És akkor megismerem.

Megint a Sunkán vagyok. Az elmeógyógyban. Dr. Tomasson ott ül előttem a nagy cserpákjával, egy leharcolt gyerekszéken, és még olyan arcot is vág, mint aki egy kölyök meséjét akarja végighallgatni. *Mintha kívülről szemlélné az egészet, érti, doki?* - kérdezem. Bólint. Mintha untatnám kicsit, de látom, hogy érti. Persze, hogy érti. Valahogy akkor, ott is ráérezek erre. Valahogy tudom, hogy tudja, hogy pontosan tudja, miről karattyolok neki. Olyan összefüggéstelenek néha a mondataim, hogy én magam sem érteném meg őket, ha nem ismerném a hátterüket.

Hallom, ahogy azt kiáltom: fasszopók, aztán terítem be őket a fészertűzzel.

De kicsodákat? A beeghokat? Az antát? Nem látom őket. Csak a kések csilingelését hallom. De hisz én sosem jártam az anta egyetlen bolygóján sem. Vagy igen?

Kicsodák Jim és Mick és Roberto? Kik ezek az emberek, akikkel könyvet égetek?

Legfeljebb a nyelvük maradt meg, felfűzve valami tróger emberbél nyakláncára.

Az elmeógyógyban lakó énem hangját hallom a fejemben. Dr. Tomasson csak bólogat. Nagyon megértő.

Mintha megértené az örületet. Vagy látna benne rendszert.

Mert talán úgy is van.

Újra érzem Padastra madarát a fejemben. Most tisztán látom, amit ő látott odabenn. Látom az anta barlangvárost. Olyan végeláthatatlan, amilyen valójában volt, mielőtt a Szövetség szétbombázta. Az a madár, a pap még jóval azelőtt járt a fejemben, mielőtt utolértem volna Balzacot a lejáratnál. Addig a percig fogalmam sem lehetett az anta földalatti életéről. Vagy tévedek?

A hatalmas madár rátelepszik a vállamra. Nem értem, hogy fér el rajta. A külső szemem körülötte kering, mint a bolygók a napjaik körül.

- *De miért rakták a fejembe ezeket a dolgokat?*

- *Talán nem ők rakták oda.*

- *Akkor ki?*

- *Talán ott voltak. Talán valóban a te emlékeid.*

- *Akkor miért nem emlékszem rájuk?*

- *Mert megpróbálták kitörölni őket.*

- *Micsoda?*

- *A Sunka híres az agymosóiról, fiú. Ezúttal úgy látszik nem végeztek tökéletes munkát. Vagy túl korán pattantál meg.*

- *Sok kezelésem voltam.*

- *Akkor lehet, hogy a technológiájuk kevés ehhez. Talán annyira bevésődtek ezek az emlékek. Annyira erősen.*

- *Hogy nem felejthetem el őket?*

- *Hogy nem felejtheted.*

A madár rekedt fejhangon válaszolgat, próbálja utánozni Padastra hangját, és elég jól megy neki. Emlékszem erre a beszélgetésünkre. De mi van, ha nem

én nem felejthetem ezeket az emlékeket, hanem mások?
Ha az ő örökre bevésődött emlékeik?

Dr. Tomasson megértően bólogat. Amikor először találkoztunk, akkor is ugyanilyen megértő volt. Ugyanígy bólogatott.

A hordágyamat négyen cipelték. Olyan óvatosan haladtak velem a hófehér folyosókon, amennyire csak lehetséges.

Nem akarják, hogy különböző részeim lepotyogjanak a hordágyról.

Igen, emlékszem erre a gondolatomra. Még el is vigyorodtam. Nagyon fáj, de nem bírtam abbahagyni. Még akkor sem, amikor végre besenderítettek az utolsó ajtón, egyenesen Dr. Tomasson hófehérbe öltözött, maszkos alakja elé. Csak a szemét láttam, meg hogy az orránál perverzen kidudorodik a maszk, és hevesen bólogat miközben vizsgálja a szétszaggatott bélésemet. Ez még inkább vigyorgásra készítetett, amit nem is hagytam abba, csak, amikor kiütött az altató.

A doki végülis összefércelt. Nem engedett meghalni. Egy lombikban tértem magamhoz. Igen. Amikor először kinyitottam a szemem, azt hittem, egy koporsóban fekszem. Igaz, átlátszottak a falai, de arra gondoltam, biztos azért látok át rajtuk, mert szellem vagyok, ami épp elhagyni készül a testet. Vártam, hogy átszivárognak a koporsóm falán, de ez sohasem következett be.

Nem tudom, mennyi ideig feküdhettem ott, nem tudom, mennyit aludtam, mennyit töltöttem kómában, mennyi ideig voltam ébren. Minden összefolyt. Az idő, a tér, az élet, a halál. Nem tudtam, épp melyikben járok és melyikben kerültem kívültre.

Amikor kiszedtek a lombikból megint Dr. Tomasson arcával találtam szemben magam. Rutinvizsgálatokat végzett el rajtam, és közben kérdezgetett. Hogy érzem magam? Mire emlékszem? Tudom-e, hol vagyok?

Mondtam, hogy emlékszem a Beeghora. A háborúra. Arra, hogy megsebesültem. Itt elmosolyodott.

Úgy is mondhatjuk. – pusmogta, és láttam, hogy jegyzetel a füzetébe szorgalmasan. Azt mondta, néhány vizsgálatot még el kell végeznie, addig mindenképpen a kórházban kell maradnom, utána meglátjuk.

Kérdeztem, hogy mit jelentsen az, hogy meglátjuk, de csak annyit mondott, ne aggódjak. És én nem aggódtam.

Egész addig, amíg meg nem jelentek ezek a képek. Az idegen helyekről, az idegen emberekről, az idegen lényekről. Akkor már évek óta lehettem a kórházban. Észrevétlenül ugyan, de a fehér falas kórtermekből átkerültem a zöld csempés szobákba, a Nagy Felejtőbe. Tisztában voltam vele, hogy diliházba dugtak, bár ha megkérdeztek volna, biztos nem tudom felidézni a napot, amikor odakerültem. Tomasson abban az időben marokszám etette velem a bogyókat, azt mondta, így hatékonyabb lesz a kezelés.

A rutinvizsgálatok rég befejeződtek, még a fehér falak között, a testem rendbe tették, mindenem működött, ahogy azelőtt, vagy kicsit jobban, a Felejtőben már a lelkemet ápolgatták. Most már azt kellett regenerálni. Legalábbis ott ezekkel a szavakkal jöttek.

A regeneráló kezelések alatt újabb és újabb lombikokba fektettek, rendszeresen elaltattak, csak aztán láttak neki a lelkem ápolgatásának. Mindig fejfájással ébredtem. Néha csak nyomott, mintha egy lexinkont egyensúlyoznék, de

néha olyan érzésem volt, hogy satuba fogták, és a szorulás után is tekertek rajta még egyet-kettőt.

A Sunka híres az agyimosóiról, fiú.

A magánbeszélgetéseinken sokat kellett beszélnem Dr. Tomassonnak a Pályáról. Talán itt hibázott. Eszembe juttatta, hogy hol kéne lennem. Ha nem hozza fel, talán sosem szököm meg. De akkor, évekkal a Beegho balhé után megpendített bennem valamit, Tomasson és a képek, az idegen képek, és meg kellett pattannom.

És én megpattantam. Kiszabadultam egy olyan fejjel, amiben az utolsó valós emlékek, a Beegho háború képei keveredtek egy olyan konfliktus képeivel, amiről akkor még nem is tudtam. Ahogy nem tudtam arról sem, hogy az anta háború sebesültjeinek és veteránjainak is a Sunkán ápolják a lelkét.

Ugyanazokban a lombikokban ébredtek, ahol én szundiztam.

Ugyanazokkal a fejfájásokkal, amelyekkel én.

Úgy tűnik, Dr. Tomasson és szorgos munkásai kicsit megkavarták az agyunkban letelepedett szart. Biztos vagyok benne, hogy vissza akartak küldeni minket a Pályára. Igen. Csak nem akarták, hogy a rémtörténeteinkkel riogassuk az kopaszokat. Nem emlékszem ugyan rá, de le merem fogadni, hogy Balzac is ott feküdt valamelyik burookban, amikor nekem jóéjt kívántak. Aztán úgy tűnik valamit elnézhetek, mert egy idő után a Keleti Szartenger közepén találtuk magunkat. Ott lubickoltunk, és nyeltük a többiek cuccosát. Aztán a mások salakjából összeállt a fejemben Mick és Jim és Roberto, az én fölösöm meg valaki másban hívta életre a Beegho Tanács lemészároltatását.

Igen, azt hiszem így történt.

Ki akarták törölni az emlékeinket, de csak megtöbbszörözték őket. Mi pedig beleőrültünk. De vajon mindannyian? Az összes veterán megroggyant? Vagy akad, akin segítettek? És azok hol lehetnek most? A otthonaikban a családjukkal? Vagy a Pályán? Vagy halottak?

A piros-króm robot lába majdnem szétlapítja a fejem, ahogy szétrúgja a fedezékemként szolgáló faldarabot. Shatterhand rögtön megszorozza a szónikus karabélyával, Padastra is elborítja tüsszel, de tudom, hogy legfeljebb elvakíthatják. A robot kezében felugat a saját fegyvere. A hangja szinte összenyom, felordítok a fájdalomtól. Elkaszálja Shatterhand lábait, az arca esik. Padastra tovább szórja a robotot, de félok, hogy ő sem sokáig kiabál már.

A piros-króm konzervdoboz a pap felé fordul, rólam megfeledkezik. Öreg hiba. Egy veterán vagyok. Aki megjárta a Beeghot. És a Nagy Felejtőt. És lubickolt a Keleti Szartengerben.

Gyors vagyok. Kibiztosítok egy gránátot, és felugrok a robot bal vállára. Készítetést érzek, hogy fejbe térdeljem, de tudom, hogy csak a saját csontjaimat törném finom porrá. Ehelyett átlendülök a jobb karjára, amelyikben az ágyúját tartja, és a gránátot a csőbe hajítom. Ekkor jut eszembe, hogy valószínűleg ezt nem élem túl. Nevetek.

Leugrok a robot karjáról, a lábai előtt érek földet, átbújok a két nagy oszlop között, és bukfeneczek, kúszok, mászok, minél messzebb a pléh huszártól. És csak nevetek. Tudom, hogy Padastra összecsinálta magát, de azt is tudom, hogy az öreg személtáda akár a föld alá

is beássa magát, és túléli, az istenverte, az átkozott, túléli, mert nem adja csak úgy.

A légnymás méterekkel előrébb dob. Úgy feszülök, mint egy zászló. Egy röhögő zászló. Az olyan, mint a fingópárna. Csak más.

Bukfencezek néhányat, és máris egy újabb robot lábai előtt találom magam. Na vele már nem húzok ujjat. Azaz mégiscsak. Felmutatom neki a középső, a művészujjamat, majd hátat fordítok, és rohanok, ahogy a csövön kifér. Látom az előző pácienszt. Vagy ami megmaradt belőle. Az önjáró felső teste eltűnt, csak a két kormos lába áll egy néhány méter sugarú, kiégett kör közepén.

Ahogy közeledek, Padastra kidugja a fejét egy képtelenül vékony fémlemez mögül. Semmi baja. Mire lábra tudná evickélni magát, már ott állok mellette, és rángatom fel, közben vigyorgok, mint a tejbetők, az öreg meg visszavigyorg jobb híján.

A főnöködnék még várnia kell a nagy találkozásig – mondom, és rántom magam után. A templom salak és téglapor temetőjében fúrom előre magunkat. Először Shatterhandet veszem észre. Pusztá kézzel szállt szembe az egyik önjáróval, és kitepte az ágyút a kezéből. Aztán kap egy akkora maflást, hogy pont előttünk harap a földbe. Csak fejjel intek neki, hogy kövessen, ő meg engedelmeskedik. A nagy porban összefutunk a korábbi Szövetségesekkel és néhány megmaradt anta haverjkkal. Mind egyben vannak, bár Balzac húzza a lábát. A tankok ágyúzása szétfújja a port, és félresöpri a barikádokat. A templom mint olyan megszűnik létezni.

A vézna fickó karján a nőjével érkezik. Egyenest a robotok felé lépdél. A lány vagy halott vagy elájult, nem

látom, hogy adna életjeleket, viszont a sérülései is a könnyebb fajtából valónak tűnnek. A fickó egy sugárpisztolyt tart a kezében. Hát nem egy nehéztüzérség. Mégis az az érzésem, hogy nekimenne a tankoknak is. Csak még világosabbá válnak a szándékai, amikor egyenesen átgyalogol közöttünk. Shatterhandre nézek, aki utánanyúl, és a grabancánál fogva, ölében a nőjével felemeli, és hozza utánunk. A faszi úgy kiabál, hogy az ágyúdörgésben is hallani. Biztos vagyok benne, hogy beleereszt néhányat Shatterhandbe, hogy az letegye.

Elérjük az alagutat, amin keresztül Balzac a városhoz vezetett. Sparrowfart kormosan érzik, és neheztel, amiért csak úgy itt akartuk hagyni. Körülöttünk szétszakad a világ. A forróság szinte elviselhetetlen a kürtőkben. Kisebb lángnyelvek csapnak ki a falakból, a földön heverő hullák némelyike egyik pillanatról a másikra lángra kap. Kegyetlen a páratartalom, a tüzek párologtatják a felszín alatt kígyózó folyót. Mind fulladozunk, senkinek nem megy úgy a futás, mint kellene. Padastra összeesik, csak akkor veszem észre, hogy a földön vonszolom magam után, amikor már elég messze keveredünk az ágyúzás zajától, és meghallom a káromkodását.

Egy robbanás mindannyiunkat ledönt a lábunkról. Végignézek a többiekben. Balzac volt leghátul, az ő háta fogta fel az összes repeszt. Az arca végtelen fájdalomról és kétségbeesésről árulkodik. Mondom Shatterhandnek, hogy vezesse a csapatot, én hozom Balzacot.

Odarohanok, emelném fel, de lökdös elfelé magától. Kérdezem, hogy mi a baja, azt mondja, menjünk tovább, ő feltartja a Szövetségeseket. Mondom neki, hogy ez nem

egy ócska sci-fi a huszonegyedik századból, mi nem díjazzuk, hanem kiröhögjük a hősokeket. Azt mondja, kapjam be, sokkal keményebbtökű gyerekek golyóit is megszorongatta ő a Pillangó-dombon, keményebbtökű srácokat ríkatott ő meg a Ceekba háromszögnél.

Az első rohamosztagosok ekkor trappolnak be az alagútba. Egy pillanatra farkaszemet nézünk. Azon gondolkozom, miért nem varázsolta el őket is a barlangváros. Aztán az jut eszembe, hogy ők már csak az önjáró lövegek és a tankok által legyalult romhalmazt látták, amíg a város állt nem engedték le ide őket. A vezetőik is tudták, hogy nem láthatják, amit a veteránok agyából kibányásztak a Sunka lombikjaiban.

Tüzet nyitnak. Meg akarom ölni őket. A sugárfegyver után matatok, de Balzac hangja átsüvölt a lila ködön. *Menjenek! Kérem! Hadd csináljam ezt én! Csak még egyszer utoljára! Nem akarok egy vén szaros lenni! Hadd ne haljak meg vén szarosként!*

Nem értem, de a szemében magamat látom. Belülről ütöm a retinát, mint a fickó, aki a börtönének rácsait rázza. Már értjük egymást. A földön fektében a karabélyát kibiztosító ember mellé teszem a sugárvetőmet, és rohanok végig az alagúton a többiek után.

Gyorsan beérem őket. Jamkaak mellett futok. Azt kérdezi Balzac meghalt-e. Mondom, hogy nem. Fordulna, hogy visszamegy érte, de megfogom a karját. *Ha visszamegyünk, megszorongatja a golyóinkat, mintha a Pillangó-dombon volnánk* - mondom. Jamkaak fut tovább.

A hátunk mögül sugárvetők vinnyogása és fotonkarabélyok dörgése hallatszik.

A feljárat létrafokait kettesével-hármasával szedem. Pusztá földre bukkanok ki. Mindent kiégettek a bombák, de a tűz már csak nyomokban pislákol itt-ott. Csak elszenesedett földdarab a mező, ahol a sziklával álcázott lejárat rejtőzött. Az erdő is eltűnt, nincsenek fák, sem aljnövényzet, egy-két kóróvá égett és fonnyadt egyszervolt őscédrus nyújtózik az ég felé. És azt is látom, hogy nem vagyunk egyedül.

Egy híradó bárka landolt nem messze a lejárattól. Tévésék sürgölődtek körülötte, amíg elő nem bukkantunk a föld alól. Most mind minket bámulnak. Aztán az egyikük a gatyája korcában kezd matatni. Egy másik az öltönye belső zsebe felé nyúlkál. Nem lepődök meg. Az anta harcosok is itt vannak velünk, nem csoda, ha berosálnak. Már lépnek előre, hogy tisztázzam a dolgot, amikor a harmadik egy bazi nagy puskát a képembe tol és megszólal, egyenesen Shatterhandnek intézi a kérdést:

Mégiscsak sikerült lekapcsolnod a célpontot?

Tomasson fejevadászai, villan át az agyamon. Már mindhárman fegyvert szegeznek rám. A többiekkel nem foglalkoznak. A sugárvetőmet keresem, de eszembe jut, hogy Balzacnak hagytam. A következő pillanatban Shatterhand szónikus puskája elsikoltja magát. A három fejevadász kiégett aggyal összerogy. Shatterhandre nézek. *Sietniünk kellene* – mondja. Bólintok, és beterelejük a kis csapatot a híradó hajóba.

Shatterhand nem akar a vezérlőpultba ülni. Még túl élénken emlékszik a Frayre. Tudja, *ha megismétlődik a malőr, ő ugyanúgy megússza, nekünk viszont kampó.*

Sparrowfart azt mondja, tudja kezelni a bárkát, az őrmester felajánlja, hogy segít neki. Lassan emelkedünk fel a kiégett pusztáról. Még látom, ahogy a gyalogos lövészek kirajzanak a barlang aknájából, azután Sparrowfart odalép a gépnek, és elhagyjuk a bolygó légterét.

Mi mind. Leeskaa és Zam, Keehan, Jamkaak, Sparrowfart, Shatterhand, Padastra, a néhány szerencsétlen anta fickó és én, mi mindannyian úgy fogunk emlékezni az Anta Auriga negyedik holdjára, mint felperzselt földekre. Mint kiégett pusztákra. Ahol a bolygóból kiölték az álmat. A tartalmát. A lényegét. Ahol kasztráltak egy világot. És elmosták egy újabb reményünket a megváltásra.

De vajon a regeneráló kezelések és a lelkek ápolgatása után hány veterán fogja álmaiban ilyen kiégett pusztaságokon találni magát? Hányan azok közül, akik a Nagy Felejtő vendégszeretetét élvezik? Hányan azok közül, akik majd csak évek múlva teszik tiszteletüket a Nagy Felejtőnél? Hányan közülük, akik sosem jártak itt? Hányuk gyermekei?

Nem tudom. Csak egy érzés játszik bennem. Az anta barlangvárosban érzékelt zümmögéshez hasonló. Itt babrál a halántékomon. És folyamatosan azt sugdossa, hogy a világunk, a Szövetség, ahogy eddig ismertük, az anta világához hasonlóan szétesik.

2006-10-22

2007-12-29

TARTALOMJEGYZÉK

Hátország	3
Veteránok	11
Jára az ő atyjának útján és annak vétkében	21
A zöldfülű	33
Gyerekjáték	42
A háború hallod újra hív	50
A Pálya 1. rész	57
A Pálya 2. rész	66
A filiszteus	77
Üdvözet Folyóhantról	88
Motorfej Connie Barres	99
Halálfejes lobogó alatt	112
Sparrowfart	119
Nem lehetnénk egyszerűen csak barátok?	127
Üdvözljük az Anta Auriga IV-en!	137
Pieni	145
Felejthetetlen	151
Kétségek	159
Vihar előtt	168
Nagyfiú	177
Holló a hollónak	189
Kiégett puszták	200
Tartalomjegyzék	214

bebe aries: 0198
Magánkiadás
2006-2007/2009
Budapest/Dublin
Minden jog fenntartva

ISBN 978-963-06-8241-1

"Felrobbanó csecsemők? Imádom!"

- Chris Detroit

Fogalmam sincs, hova lövök, mert nem látok, a villanások, a sugárnyalábok, a lézer, a lángok, a füst elvakítanak, meg a fél szememet is kilőtték a csövesek, de hogy őszinte legyek nem is érdekel, hova lövök, mert kívülről látom magamat, egy külső szemmel, és akit kívülről látok, az nem a barikádon áll, hunyorogva, véresen, büdösen, hanem a zöldellő fűben fekszik, féloldalt, és a hófehér öltönyében labdát tologat. Hát egy ilyen alakot látok én azzal a külső szememmel, és mindig az jut eszembe, hogy az ott talán a mennyek országa, aztán, ha ennek a büdös, véres hülyeségnek vége, akkor majd oda kerülök, és akkor minden valóban olyan lesz, mint amit a külső szememmel látok.

Érti doki?

Jó magának.

"Legalább azt tudja, kitől érdemes lopni."

- Szalay Sándor

"Bájos. Mintha egy részeg írta volna."

- Napi Tróger!/2009. november

"És hol marad a szeretet?"

- 'Lovebite' Alan K. Fields